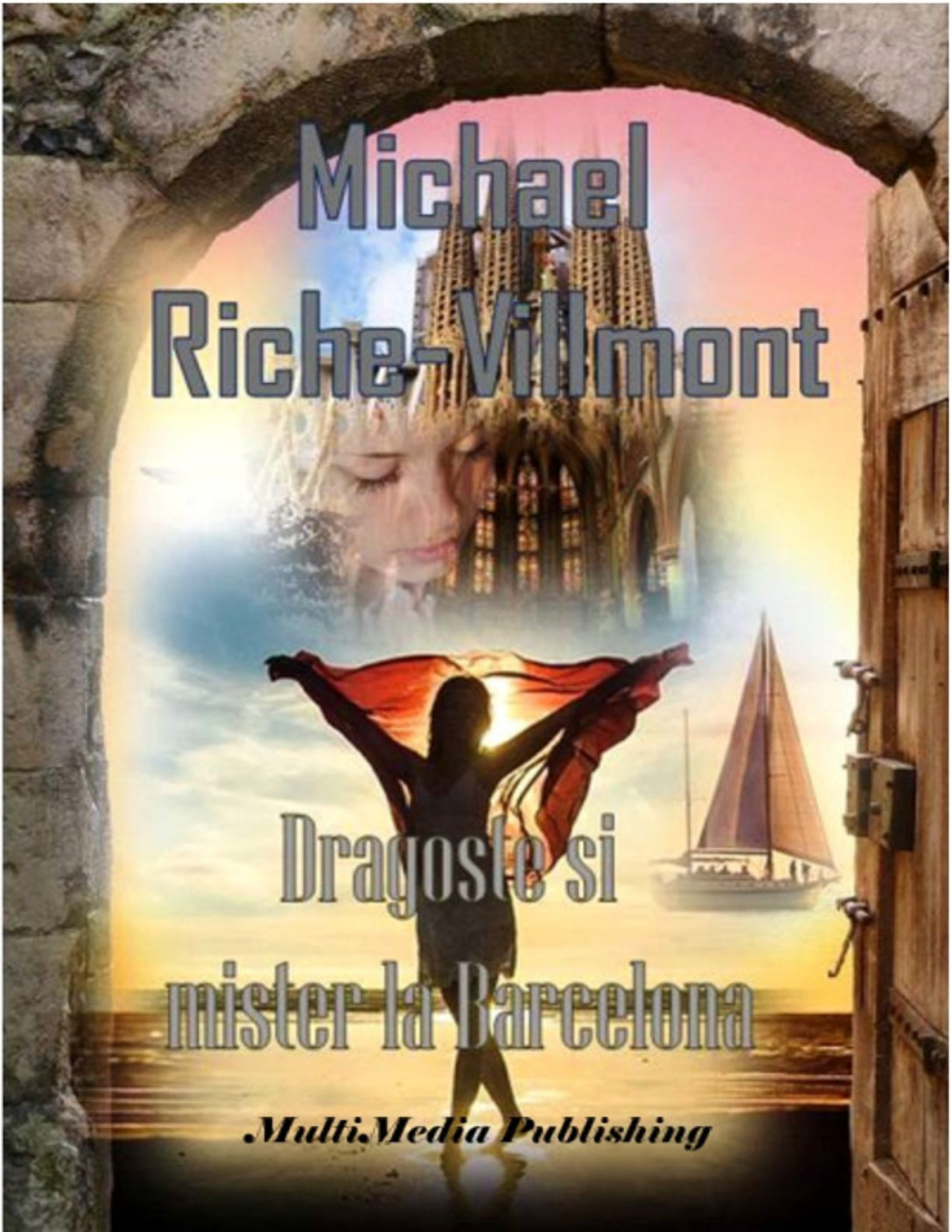
Michael
Riche-Villmont
Dragoste si
mister la Barcelona
MultiMedia Publishing

Dragoste şi mister la Barcelona

Michael Riche-Villmont

Publicat de MultiMedia Publishing

Copyright 2020 Michael Riche-Villmont

Publicat de MultiMedia Publishing, www.setthings.com/ro/editura

ISBN: 978-606-033-412-5

Autorul deține în exclusivitate drepturile de autor și îşi asumă integral responsabilitatea privind conţinutul cărţii.

Mulţumesc soţiei mele, Cornelia, pentru ideile şi ajutorul pe care mi le-a dat în scrierea acestei cărţi.

Capitolul 1

Paris

José s-a apropiat de mama sa, Dona Isabela Montosa, care-l aştepta în holul casei, a sărutat-o pe obraz, zâmbindu-i afectuos şi s-a îndreptat spre ieşire. În uşă s-a oprit, s-a întors şi i-a făcut un semn discret cu mâna, după care a deschis uşa şi a coborât cele câteva scări spre curte, unde era parcată maşina. Fără să se grăbească, a urcat la volan, şi-a pus ochelarii de soare, a fixat radioul pe postul de ştiri locale, a pornit motorul şi a demarat. Zgomotul făcut de motor era o încântare pentru el. Funcţiona perfect, iar zgomotul fin avea armonia lui, pe care o putea aprecia doar un pasionat al motoarelor. Nici nu se putea ca motorul să funcţioneze altfel, la cele trei sute de mii, cât a costat maşina, aflată în curtea sa de mai puţin de o lună. Poarta, comandată de camera video, s-a deschis şi, după ce maşina a trecut de ea, s-a închis silenţios.

A ieşit direct în Bd. des Batignolles, a lăsat în urmă Théâtre Hébertot şi, circulând cu viteză moderată, şi-a aruncat privirile spre trotuar şi spre clădirile de pe bulevard, fără a-şi diminua atenţia de la trafic. „Parisul arăta splendit în această dimineaţă însorită de mai. Cum se anunţă o zi lejeră la birou, seara va fi foarte reuşită, cu siguranţă. Doar să nu uit să-l sun pe mi padre.”

În câteva minute a ajuns la sediul firmei, aflat aproape, pe Rue Auber, chiar lângă Palais Garnier. Societatea de Arhitectură Javier Montosa îşi avea sediul principal, cartierul general, după cum spunea tatăl său, Javier, într-una din vechile şi valoroasele clădiri de pe bulevard, foarte bine întreţinută. Construită în stil gotic târziu, cu arcade mascate parţial, deliberat aranjat, de copacii mari ce mărgineau trotuarul. Acest aranjament şi stâlpii de susţinere, în stil doric, sclptaţi în marmură italiană, atrăgeau privirile trecătorile prin eleganţa clasică şi sobrietatea distinsă pe care o afişa faţada. José şi-a condus maşina pe aleea ce ducea spre parcarea privată din spatele clădirii, răspunzând la salutul paznicului aflat lângă bariera ridicată. Când s-a

pregătit să coboare din maşină, a sunat telefonul celular. Era tatăl său, Javier.

- Bună dimineaţa, José. Ai ajuns la birou?

- Nu, padre, sunt în parcare. În câteva minute ajung în birou. Cum merg lucrurile acolo?

- Ieri s-au purtat negocierile pe baza ofertelor prezentate. Sper ca astăzi să avem decizia finală şi să semnam noi contractul.

- Nu am nici o îndoială că aşa va fi, mi padre. Înseamnă că astă seară sau mâine te vei înapoia?

- Aşa sper. Vezi programul de stăzi şi dacă ai neclarităţi, sună-mă.

- Aşa voi face. Succes!

- Mulţumesc! Ne vom auzi mai târziu.

Intrând în clădirea sediului societţii de arhitectură, José s-a gândit la tatăl său, aflat în acel moment în Malta şi a rememorat desfăşurarea acţiunii de obţinere a lucrării. Cu o lună în urmă, directorul lor, Emanuel Gonzales a aflat despre organizarea unei licitaţii internaţionale în Malta, pentru întocmirea proiectului unui mare complex turistic marin. Nu mai era timp pentru studierea caietului de sarcini şi întocmirea proiectului cadru pentru a participa la licitaţie dar, ca în toate împrejurările de acest fel, Javier Montosa a reuşit imposibilul. Şi-a procurat destul de repede, neoficial, este adevărat, caietul de sarcini cu detaliile viitorului obiectiv arhitectural. Apoi, şi-a mobilizat trei din arhitecţii societăţii, printre care şi pe José care, în raport cu cerinţele beneficiarului proiectului, au studiat proiectele din arhiva

proprie, procurate anterior de la alte societăţi de arhitectură prin mijloace numai de el cunoscute. Pe baza unei soluţii arhitecturale inovative, prin care construcţia se realiza atât pe uscat, cât şi pe mare, cu o aripă din sticlă chiar sub apa mării, Javier a fost în măsură să prezinte personal preşedintelui comisiei de selecţie proiectul cadru.

Deşi proiectul a fost prezentat de Javier cu întârziere, se părea că ceea ce acesta i-a propus beneficiarul a întrecut toate aşteptările şi a dus la prolungarea licitaţiei, transformată în selecţie de oferte şi negocieri directe. În final, proiectul lui Javier Montosa a fost acceptat de beneficiar şi urmau să semneze contractul pentru preluarea întregii lucrări. O lucrare de zeci de milioane de dolari. Desigur, acest lucru a supărat o parte din lumea arhitecţilor participanţi la licitaţie, iar Javier şi-a adăugat noi duşmani pe lista lui de inamici declaraţi. Acest lucru, după cum se părea, nu-l deranja prea mult. Era un adevărat rechin în lumea arhitecţilor şi acţiona cu ingeniozitate pentru a-şi adjudeca preiectele care îl interesau. De multe ori acţiona chiar cu agresivitate, folosind orice mijloace pentru a-şi învinge concurenţa, fapt care l-a făcut temut printre marii arhitecţi şi constructori, dar şi respectat.

Acest gând i-a făcut plăcere lui José. Firma lor se bucura de respectul celorlalţi arhitecţi, care-i priveau cu teamă şi invidie. I-a făcut plăcere deoarece proiectele lor se bazau, mai întotdeauna, pe soluţii ingenioase, de avangardă, poate chiar sfidătoare şi agresive la adresa legilor fizicii. Li s-a mai spus, în diferite situaţii, că atât comportamentul, cât şi soluţiile arhitecturale din proiectele lor exprimau agresivitate, ceea ce era în contradicţie cu armonia ce trebuia să o exprime ştiinţa şi arta arhitecturii. Aceste aprecieri l-au lăsat indiferent pe Javier, dar tânărul José le-a primit cu o doză de satisfacţie. Era, astfel, recunoscut ca un bun arhitect, cu un viitor strălucit, chiar dacă aprecierea de lup tânăr, viitor rechin în lumea acelui tip de afaceri putea deveni periculoasă.

Liftul s-a oprit la etajul al teilea, unde el şi preşedintele societăţii, Javier îşi aveau birourile şi a văzut, mulţumit, că întreg personalul era deja prezent la muncă, cel puţin ceea ce putea vedea el. Telefonul celular a sunat tocmai

când intra în birou, urmat de secretară. Apelul venea de la un număr ascuns şi primul gând a fost să-l respingă dar, din curiozitate, a răspuns.

- José Montosa la telefon. Bună dimineaţa!

O voce deformată prin mijloace electronice i-a răspuns:

- Ar putea fi o dimineaţă foarte bună pentru dumneavoastră, domnule Montosa, dacă renunţaţi la proiectul din Malta. Altfel, mi-e teamă că nu veţi mai avea multe dimineţi. Este ultimul avertisment.

- Prea târziu, afacerea este încheiată. Dar te voi găsi, ştii asta. Vocea lui José era naturală, fără nici o inflexiune nervoasă. Tocmai de aceea a sunat ca o ameninţare dură, ce l-a luat pe nepregătite pe apelant. Imediat, acesta a închis telefonul. José s-a întors spre secretară, care-l privea cu ochii mari, speriată.

- Pune mapa cu documente pe birou, te rog. Programul pe ziua de astăzi?

Vocea calmă a tânărului director a adus-o la realitate.

- Aveţi programul în mapă. Nu s-a anunţat nimic în plus faţă de cel stabilit ieri.

- Mulţumesc. Poţi pleca.

Aşezat comod pe scaun, cu ceaşca de cafea în mână, José s-a gândit la scurta conversaţie telefonică. „Este al doilea apel telefonic de ameninţare pe care l-am primit în ultimile trei zile în legătură cu afacerea din Malta. Nu poate fi decât unul din concurenţii la atribuirea lucrării de proiectare a

complexului turistic. Este cineva cu bune legături în rândul personalului comisiei de licitaţie, deoarece are date despre oferta firmei Montosa, obţinute imediat ce aceasta a fost prezentată de mi padre. Asta este greşeala lor şi mergând pe acest fir, îl voi găsi pe cel care m-a ameninţat. Să-l avertizez pe padre în legătură cu ameninţarea de astăzi".

Javier a răspuns imediat, de parcă aştepta apelul lui José.

- Ai primit un nou apel de ameninţare!? Bănuiam că aşa se va întâmpla.

- Da, padre, aceeaşi voce deformată. A fost foarte scurt, mi-a spus că este ultimul avertisment.

- Să fii foarte atent, José. Discută cu directorul de securitate, Emanule Gonzales, să întărească paza.

- Şi tu să fii atent, padre, mai ales acolo, în Malta.

- Ştiu ce am de făcut, José. Mulţumesc pentru grijă. La revedere!

După o scurtă convorbire cu domnul Emanuel Gonzales, José a început să lucreze, urmărind rezolvarea treburilor cotidiene ale firmei. Nici nu a ştiut cum a trecut timpul şi la orele amiezii, a venit chiar domnul Gonzales, angajat oficial ca director al biroului Achiziţii. Acesta, un bărbat de înălţime medie, slab, cu părul bogat, uşor grizonat, tenul deschis şi ochii negrii, ce priveau întotdeauna atent, pătrunzător, se ocupa de studierea pieţei de construcţii din întreaga lume, urmărind acele obiective edilitare ce ar putea interesa firma Montosa. Fost diplomat, s-a transferat la firmă la insistenţele lui Javier, în urmă cu trei ani şi de atunci aportul său la activitatea firmei a

fost substanţial.

- José, i s-a adresat el după ce s-a aşezat pe fotoliul din faţa mesei de lucru, într-o săptămână se va organiza licitaţia pentru proiectui blocului turn din Amsterdam. Ne interesează acest proiect?

- Da, Emanuel, ne interesează. Padre a spus să studiem

caietul de sarcini şi să participăm la licitaţie. Vei merge în Amsterdam împreună cu şeful biroului pentru Europa. Dacă apreciezi că este necesar, va veni şi padre acolo. Nu putem pierde acest proiect.

- Nu este treaba mea să discut decizia patronului, dar mai avem cinci mari proiecte în Europa. Vom face faţă cu personalul pe care-l avem?

- Dacă padre a hotărât asta, aşa vom face. Preluăm lucrarea şi o dăm în subcontractare. De ce să lăsăm astfel de lucrări din mână? Doar ne aduc bani, bani frumoşi.

Glasul lui José era dur, tăios.

- La fel ca şi în cazul altor proiecte, a continuat el, îl vom subcontracta birourilor mai mici de arhitectură, ce vor lucra pentru noi la preţurile pe care noi le oferim. În acest fel, putem câştiga orice licitaţie.

- Bine, scuză-mă. Merg acum la Robert, să ne coordonăm datele pentru licitaţie, i-a răspuns Emanel Gonzales ridicându-se din fotoliu.

- Mai stai puţin. Am primit încă un telefon de ameninţare, în legătură cu proiectul din Malta. Să anunţăm şi firma de pază care ne asigură paza exterioară a sediilor şi filialelor. Te rog să verifici măsurile luate de ei. La

ora patru vom discuta împreună măsurile pentru a-l găsi pe cel care ne ameninţă. Mă încred în tine, Emanuel.

- Mulţumesc, José. Voi vace tot ce-mi stă în putinţă pentru siguranţa ta şi a lui Javier.

- Mulţumesc. Te aştept, Emanuel.

*

Javier Montosa l-a ascultat cu atenţie pe José. Abia sosit din Malta după trei zile de absenţă din firmă, voia să fie pus la curent cu cele mai importante date despre proiectele aflate în curs de execuţie. Informarea a începută de şefii compatimentelor firmei, în prezenţa lui José, iar la terminarea şedinţei, după plecarea celor convocaţi, José şi-a prezentat concluziile asupra activităţii desfăşurate de personalul din biroul central şi cele transmise de filiale din Roma, Barcelona, Madrid, Geneva şi Köln.

- Suntem în grafic, mi padre, doar că ne-ar mai trebui câţiva arhitecţi de teren, care să supravegheze lucrările pe şantiere, împreună cu firmele subcontractoare.

- De acord. La câţi oameni te-ai gândit?

- M-am gândit la cinci arhitecţi şi doi ingineri. Asta ar rezulta din analiza făcută împreună cu Robert Barneuille.

- Mă voi gândi la asta. Cu obiectivul din Amsterdam cum stăm?

- Aşa cum ai spus, vom câştiga licitaţia. Emanuel a luat toate măsurile, i-a şi contactat pe câţiva din comisia de licitaţie. Pentru proiectul ce va fi licitat în Barcelona, aş vrea să merg eu la faţa locului. Este bine să studiez terenul şi să văd toate studiile geologice ale zonei.

- Chiar voiam să te rog acest lucru. Dar nu mergi singur, ci însoţit de echipa tehnică. Va merge şi Emanuel Gonzales. Sper că lucrurile s-au liniştit după încheierea contractului din Malta?

- Da, padre, aşa se pare. Nici echipa de pază nu a sesizat nimic suspect. Cred că ameninţările au fost făcute în scop de intimidare. Oricum, voi fi foarte atent.

- De aceea merge şi Emanuel. Când vrei să pleci?

- Mâine organizăm echipa şi-i anunţ pe beneficiarii din

Barcelona, iar poimâine plecăm cu avionul.

- Nu uita, trebuie să câştigăm licitaţia. Este voba de orgoliul nostru de catalani, de spanioli. Dar şi de prestigiul firmei noastre, de profesionalismul nostru.

- Desigur, padre. Vom câştiga licitaţia din Barcelona, oricât de dificil va fii. Deja am o iedee despre cum să arate noua clădire a portului de agrement. Pentru asta voi merge şi la Sagrada Família, să studiez în amănunţime planurile lui Gaudi şi zidurile bisericii. Întregul port de agement va fi cu totul deosebit, în armonie cu catedrala.

- Nu-mi spune mai mult. Vreau să văd conceptul, când îl vei realiza.

- Binenţeles. Eu trebuie să plec, i-a spus José, ridicându-se de pe scaun.

- Trimite-l, te rog, pe Emanuel. Vreau să-l găsească pe cel care ne-a ameninţat.

- Nu anunţăm poliţia?

- Nu, îl vom găsi noi şi vom lua măsurile ce se impun.

Vocea, dar mai ales privirea lui Javier, erau dure, o duritate venită din obişnuiţa acestuia de a-şi rezolva singur problemele, fără birocraţia statală. Dacă cel vinovat l-ar fi văzut pe Javier în acele momente, s-ar fi gândit de două ori înainte de a-l provoca. Iar José l-a privit admirativ. Şi privirea lui arăta spiritul în care fusese educat, spiritul unui prădător, care nu cunoştea mila.

După plecarea lui José, Javier a continuat să se gândească la pedepsirea celui care i-a ameninţat fiul. Şi prin fiul său, pe el. Agresorul credea că dacă va păţi ceva José, Javier s-ar fi oprit, ar fi renunţat la proiect. Dar se înşela. Deşi Javier obişnuia să acţioneze ferm, de multe ori chiar agresiv în afaceri, niciodată nu a ameninţat vreun adversar profesional. Cu atât mai mult nu a interferat cu familiile adversarilor. A păstrat o anumită limită sau, cel puţin a încercat să se mişte doar în sfera afacerilor, pe care o considera o adevărată junglă în care învinge numai cei puternici financiar, psihic şi profesional. De aceea, credea el, lumea afacerilor internaţionale nu era pentru cei slabi şi numai concurenţa dură, acerbă putea asigura progresul în domeniul edilitar.

Această convingere şi-a format-o cu mulţi ani în urmă, după

plecarea din Barcelona. A crescut la sud de marele oraş, la ferma părinţilor săi, mici agricultori particulari. Livada lor de măslini abia le asigura

existenţa şi au făcut destule eforturi pentru a-l ajuta să urmeze facultatea de arhitectură. Odată cu absolvirea facultăţii, tânărul Javier s-a lovit de obstacole de netrecut pentru fiul unui mic fermier, fără capitalul necesar începutului de carieră, fără relaţii în lumea afacerilor şi nepregătit pentru viaţa dură a intelectualului sărac. Şi-a găsit cu greu un post de arhitect şi s-a căsătorit cu Isabela, o tânără profesoară de limba franceză. După vreo doi ani, cu ajutorul puţinilor bani primiţi de la părinţi, şi-a deschis un birou de arhitectură. Apoi, a venit pe lume şi José, rodul dragostei lor. Când putea spune că viaţa lui a intrat pe o linie ascendentă, banca a luat ferma părinţilor, ceea ce a fost o adevărată lovitură pentru toţi. Şi-a adus părinţii în oraş, unde a închiriat un apartament pentru ei şi puţinii bani pe care familia îi câştiga, i-a împărţit cu aceştia. În acea perioadă dificicilă, a hotărât să-şi schimbe radical modul de gândire. Trebuia să devină un om tenace, lipsit de scrupule, pentru care interesul său personal să devină motivaţia tuturor acţiunilor sale. A hotărât să folosească, la fel ca banca, orice mijloace pentru a-şi atinge scopul şi să cucerească o poziţie dominantă în lumea arhitecturii europene. Şi, a făcut destul de repede primul pas: a plecat singur la Paris unde, în doi ani a devenit destul de bine cunoscut printre miile de arhitecţi veniţi din toată lumea. Nu se putea compara însă cu marile firme de arhitectură, dar acestea au început să audă de tenacitatea, intransigenţa şi chiar agresivitatea tânărului arhitect catalan. Agresivitate ce se manifesta nu numai în obţinerea proiectelor, ci şi în stilul său propriu de proiectare. Clădirile proiectate de el exprimau multă putere, rezistenţă, în detrimentul frumosului şi armoniei.

Noua lui poziţie socială, cucerită cu sacrificii, muncă şi tenacitate i-a permis să-şi aducă soţia şi fiul de cinci ani la Paris, concomitent cu asigurarea unei vieţi liniştite părinţilor săi. Le-a cumpărat o casă confortabilă în Castelldefels şi a răscumpărat ferma, pe care a dat-o în arendă. Acela a fost momentul în care el, Javier şi-a luat revanşa asupra rechinilor din afaceri. A fost şi momentul care a marcat intrarea lui în rândul rechinilor pe care, altădată, îi ura. Singura lui justificare, poate şi cea mai rezonabilă, a fost aceea că viaţa l-a determinat să devină un astfel de om. În primul rând, un emigrant şi apoi, un rechin.

Fiul lui, José, a urmat, binenţeles, facultatea de arhitectură din Paris şi cu o astfel de educaţie primită de la tatăl său, a devenit o copie a acestuia. O copie care avea toate şansele şi-şi depăşească părintele.

Gândul lui Javier s-a îndreptat spre iubita lui Isabela, soţia şi prietena care l-a sprijinit în tot ceea ce el a făcut, sacrificându-şi cariera. Conştientă că nu-şi poate influienţa fiul cu ideile sale umaniste şi pentru a nu-i crea acestuia confuzii educaţionale ireversibile, a lăsat lucrurile să meargă aşa cum le-a gândit Javier. Până în acel moment, nu avea prea multe de reproşat celor doi, soţului şi fiului. Viaţa lor de familie era excelentă şi s-a obişnuit cu anturajul format din oameni fără scrupule, pe care-i frecventa ocazional, din obligaţie. Era mulţumită că duritatea şi răutatea lui Javier se manifesta doar în afaceri, ceea ce i-a permis să-şi formeze un anturaj personal din doamne cu mentalitate asemănătoare ei. Javier însuşi se bucura de prezenţa acestora, poate ca o compensaţie pentru viaţa din jungla afacerilor. Le şi încuraja să participe la acţiuni de binefacere, făcându-se că nu observă cum cheltuia Isabela diferite sume de bani.

Gândurile lui Javier i-au fost întrerupte de Emanuel Gonzales, care a intrat dezinvolt în birou.

- Domnule Montosa, am întârziat fiindcă pregătesc

deplasarea la Barcelona.

- Ce protocolar eşti, Emanuel, a remarcat el. Nu te scuza pentru întârziere. Am stat puţin gândindu-mă la trecut şi asta mi-a făcut bine.

Emanuel l-a privit întrebător, dar nu a scos nici un cuvânt. Era obişnuit, din anii petrecuţi în activitatea din serviciile diplomatice, să lase interlocutorul să-şi exprime liber părerile şi solicitările. Putea astfel să înţeleagă mai bine ceea ce i se cere.

- Ceva nou din investigaţia pe care o desfăşori?

- Am redus cercul suspecţilor. Verific acum trei persane şi, cu ajutorul poliţiei, neoficial desigur, am luat măsuri de protejare a familiei. Începând cu José, desigur. Dar sunt bine păzite sediul principal, casa şi sucursalele.

- Bine. Mergi la Barcelona, împreună cu José, te rog. Măreşte numărul bodygarzilor. Să fie dintre cei mai buni. Casa părinţilor mei?

- Este păzită. Am angajat o menajeră şi doi grădinari. Şoferul este omul nostru. Şeful echipei de bodygarzi este Pierre Bartel, fost legionar, cel mai bun din domeniu. Îmi pare bine că a acceptat să-l însoţească pe José.

- Mulţumesc, Emanuel. Vom fi amândoi în legătură permanentă. Trebuie să-l identifică cât mai repede pe cel care ne vrea răul. Şi pe complicii lui, fiindcă nu este singur.

- Binenţeles, domnule. Fac tot ce-mi stă în putere.

Barcelona

Echipa tehnică a societăţii de arhitectură Javier Montosa, sosită de la Paris, a lucrat trei zile pline, împreună cu arhitecţii din sucursala din Barcelona, pentru a strânge datele necesare întocmirii proiectului noului port de agement. Directiva şefului firmei era clară: se va munci mai mult şi mai profesionist ca niciodată pentru a câştiga licitaţia de atribuire a proiectului. Ei, arhitecţii catalani vor face proiectul şi vor ajuta la construiea noului port. Orgoliu? Poate, dar un orgoliu pozitiv.

După ce şi-a vizitat bunicii, José şi-a organizat programul astfel încât să poată acoperi realizarea tuturor obiectivele pe care şi le-a propus, în calitate de coordonator de proiect. Realizarea şi acceptarea proiectului era, pentru el, adevăratul examen profesional şi ar fi fost capabil să apeleze la orice mijloace pentru a trece examenul. Mijloace permise şi nepermise. Iar angajaţii firmei îl susţineau în totalitate, cel puţin asta vedea în atitudinea lor.

În cea de-a treia zi, şi-a rezervat două, trei ore pentru a studia planurile făcute de Antoni Gaudí i Cornet pentru construirea renumitei Sagrada Família. Voia să-i înţeleagă mai bine stilul arhitectural, concepţia despre ridicarea construcţiilor şi, poate cel mai mult, voia să înveţe folosirea simbolisticii religioase în arhitectură. Iar din acest punct de vedere, Gaudi era cel mai bun profesor şi zecile de opere ale lui constituiau cel mai bun material didactic.

Ajuns în Carrer de Mallorca, unde era biserica, José a studiat o parte din planurile şi notiţele marelui arhitect în interiorul bisericii Sagrada Família aproape două ore apoi, după ce şi-a pus casca de protecţie, a urcat pe schela ridicată pe latura de vest, unde erau simbolurile Patimilor. Voia să vadă de aproape atât lucrările conduse şi realizate de Gaudi, cât şi cele ulterioare, realizate de succesorii săi la conducerea lucrărilor. Şi privea cu admiraţie

conceptul creat de Antoni Gaudi în stilul art nouveau, în baza căruia a fost realizată faţada austeră, ce reprezenta păcatele oamenilor şi patimile lui Isus pentru a prelua păcatele asupra Sa. José privea roca sculptată, prinsă în perete sub forma unui schelet uman, structură de rezistenţă a fragilului corp al omului, vehiculul terestru al sufletului, venit să înveţe şi să afle Adevărul divin în viaţa pământeană.

Adâncit în aceste reflecţii, José nici nu-i vedea pe muncitorii care treceau pe lângă el, ducând tot felul de materiale. La un moment dat, a simţit o înţepătură în partea dreaptă a gâtului şi, în câteva secunde, totul a început să se clatine în jurul său. Cu un ultim reflex, a întins mâna şi s-a prins de o bară a schelei. Curios, în loc să cadă de pe schelă, a început să plutească, uşor, lent, fără nici un efort. Iar faptul că plutea în aer, uşor ca o pană, i se părea ceva normal. Şi-a dorit să se ridice deasupra uriaşei biserici şi a urcat, la fel de lent, până deasupra turnurilor, iar priveliştea l-a încântat. Vedea întreaga biserică dintr-o altă perspectivă. „Aşa vede Domnul casa ridicată în cinstea Lui, sub formă de cruce. Crucea creştină”. Apoi a vrut să coboare pe pământ, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Dimpotrivă, a început să se ridice spre înaltul cerului senin, atras de lumina divină. Întreg oraşul Barcelona se întindea sub privirea lui, mărginit de mare şi de munţi. Încet, cu cât se îndepărta de pământ, oraşul devenea tot mai mic şi, în final, a dipărut iar el, José, a continuat să se ridice spre cer. Spre infinit, într-un zbor de durată.

Cei doi bodygarzi care-l însoţeau pe tânărul José au urcat pe schelă odată cu el, privind atenţi în jur, atât la muncitorii aflaţi şi ei pe schelă, cât şi la turiştii de pe trotuarul biserici. Totul părea în ordine, dar acest lucru nu le-a diminuat atenţia acordată protejării obiectivului lor, José. Minutele au trecut şi, deodată, l-au văzut clătinându-se, cu o mână încleştată de balustrada schelei. Din două salturi au fost lângă el, dar prea târziu. Tânărul s-a prăbuşit peste balustradă, pe marginea unei alte platforme a schelei, situată la vreo trei metri sub cea pe care se aflau. Unul din bodygarzi, Pierre Bartell, a sunat imediat la numărul de urgenţă, cerând o ambulaţă, apoi l-a anunţat pe şeful său, Emanuel Gonzales, iar colegul lui, Antonio, a sărit, numai el ştia cum, pe platforma unde se afla José, reuşind să-l oprească din căderea spre pământ. Casca de protecţie era sărită de pe capul rănitului şi se rostogolise pe trotuarul aflat sub schelă.Totul s-a petrecut într-o secundă.

Antonio l-a întins pe platformă, în siguranţă şi i-a pus propria lui cască sub cap. Surprins, a văzut o săgeată minusculă în partea dreaptă a gâtului lui José, pe care a scos-o repede. Fără să stea pe gânduri, şi-a apropiat gura de locul unde fusese săgeata şi a încercat să-i scoată eventuala otravă din rana minusculă. Pierre, sosit între timp, a luat mica săgeată şi a învelit-o într-un şerveţel, pentru a o proteja în vederea analizelor de laborator.

În câteva minute a ajuns şi o ambulanţă, iar medicul a început procedura de acordare a primului ajutor, după care l-au transportat pe rănit la spital. În ambulanţă au urcat şi cei doi bodygarzi, cu toată opoziţia medicului. Erau amândoi încă sub impresia neplăcută a incidentului produs sub ochii lor. Acest eşec ar putea însemna sfârşitul carierei lor în acel domeniu sensibil al protecţiei persoanelor, dacă nu şi mai rău. Cu Senior Javier Montosa nu puteai nici glumi, nici greşi.

În timp ce medicii spitalului se ocupau de rănit, la uşa secţiei de urgenţe a ajuns şi Emanuel Gonzales, care le-a cerut bodygarzilor amănunte despre acel incident nefericit.

- Domnule Gonzales, atacul s-a produs în timp ce domnul Montosa se afla pe schela bisericii. Probabil că atacatorul, îmbrăcat cu haine de protecţie la fel ca ceilalţi muncitori, s-a apropiat la o distanţă suficientă ca să poată trimite săgeata la ţintă.

- Da. Atacatorul a avut informaţii despre programul lui José sau l-a urmărit şi s-a orientat la faţa locului. Voi ce credeţi?

- Eu cred că ne-a urmărit. În aglomeraţia şi traficul de pe străzile din oraş nu i-a fost deloc dificil. Iar integrarea în mediul muncitorilor nu i-a luat atacatorului mult timp. Doar o cască şi o salopetă, luată de pe schelă, l-a transformat într-un muncitor autentic. Vreau să mă întorc la biserică şi sî cercetez cercetez zona, i-a spus Pierre Bartell. Voi discuta şi cu muncitorii. Antonio va rămâne la spital, alţi doi oameni sunt deja pe drum.

- Bine, mergi şi cercetează zona. Aici, la spital, voi lua eu măsurile de protecţie şi voi pune oamenii în dispozitiv. Relatează-le la toţi că domnul José Montosa este într-o stare foarte gravă, probabil ireversibilă. În felul acesta diminuăm posibilitatea repetării atacului.

- Am înţeles, Emanuel, i-a răspuns Pierre îndepărtându-se. După câţiva paşi s-a oprit.

- Emanuel, îmi pare rău de cele întâmplate. Este vina noastră pentru că atacul a reuşit. Dacă eşti de acord, îmi dau demisia.

- Deocamdată îţi continui activitatea. Vom vedea ce spune domnul Montosa.

- Mulţumesc. Pierre a plecat, cu aceeaşi greutate pe suflet, determinată de eşecul grav în munca sa de protecţie a lui José. Un eşec despre care se va auzi în lumea lor, a foştilor legionari, a profesioniştilor armelor.

După plecarea lui Pierre, Emanuel s-a retras într-un colţ al salonului de aşteptare, pentru a vorbi cu domnul Jav ier Montosa. Acesta i-a răspuns imediat la telefon, ca şi cum ar fi aşteptat apelul lui, ca de atâtea alte ori.

- Te ascult, Emanuel.

- Sunt la spital. José este în camera de urgenţe şi în acest

moment nu-ţi pot spune nimic despre starea lui. Aştept comunicatul medicilor. În privinţa atacului, Pierre a plecat la biserică să facă cercetări. Dacă eştii de acord, va lansa zvonul că José este într-o stare foarte gravă. Asta va diminua posibilitatea unui nou atac. Cu medicii, vorbesc eu, să emită un comunicat în acest sens. Apoi, vom cere poliţiei să asigure paza la uşa salonului, alături de oamenii noştri. Investigaţiile mele vor continua în

Malta şi Paris, sper să am noutăţi azi sau mâine. Nu mă întreba, oamenii noştri sunt foarte supăraţi, marcaţi chiar de acest atac. Nu au nici o vină, din câte îmi dau seama.

- Atentatul nu ar putea avea legătură cu viaţa privată a lui José? Crezi că cel care l-a ameninţat pe José şi-a pus planul în aplicare?

- Teoretic, ar fi posibil să aibă legătură cu viaţa privată, vreunul din duşmanii lui să fi dorit să se răzbune pe el. Dar nu am nici un indiciu. Voi cerceta şi această posibilitate. Dar gândul mă duce tot spre lumea afacerilor. Aici a acţionat un profesionist, un contractat, care a improvizat foarte bine şi i-a reuşit lovitura. Fiindcă oamenii noştri sunt printre cei mai buni şi totuşi au fost depăşiţi de situaţie. Un astfel de profesionist costă mulţi bani şi o ceartă între tineri nu justifică acţiunea la un astfel de nivelul de profesionalism. Ca să nu mai spun de riscul la care s-a expus atacatorul.

- Bine, Emanuel. Faci cum crezi că este mai bine. Eu şi soţia plecăm într-o oră cu avionul, iar la aeroport ne va aştepta o maşină a sucursalei din Barcelona. Te vom suna, să ne întâlnim la spital.

- Vă voi aştepta, Javier. Drum bun!

- Mulţumesc. La revedere!

După terminarea convorbirii cu Javier, Emanuel Gonzales a ieşi pe holul mare, larg, unde mai multe persoane, aşezate pe canapele sau fotolii, aşteptau veşti despre bolnavii lor. În faţa uşii ce ducea spre saloanele secţiei urgenţe, unul din doctorii care-l peluaseră pe José, vorbea cu un bărbat de vreo cincizeci de ani, de înălţime medie, slab, ce purta costum şi cravată. După atitudine şi înfăţişare, arăta exact ca un poliţist, dar unul important dacă te luai după costumul de bună calitate pe care-l purta.

- Domnule doctor, îmi puteţi da amănunte despre starea domnului José Montosa? l-a întrebat Emanuel, apropiindu-se de cei doi.

- Dumneavoastră sunteţi...

- Emanuel Gonzales, director în firma domnului Montosa. Însoţitorul său în Barcelona.

- Vă rog să nu plecaţi după ce vorbiţi cu domnul doctor, i s-a adresat bărbatul necunoscut. Vreau să vorbesc şi cu dumneavoastră.

- Cred că sunteţi de la poliţie?

- Iertaţi-mă, sunt comisarul Luis Ortiz, de la poliţia din Barcelona.

- Vă stau la dispoziţie, domnule comisar. Aşadar, domnule doctor, ce-mi puteţi spune despre domnul Montosa?

- Pacientul nu are răni vizibile grave. Acum, laboratorul efectuează analizele, după care va fi transferat la secţia de neurologie, pentru examinare completă. Într-o oră vă putem da o primă evaluare.

- Mulţumesc. Voi fi aici.

Apoi, către poliţist:

- Domnule comisar, vă stau la dispoziţie. Acum, dacă aţi terminat şi dumneavoastră de vorbit cu domnul doctor.

Comisarul Ortiz l-a privit mirat, dar l-a urmat pe Emanuel, după ce l-a salutat pe doctor.

- Domnule comisar, vă spun eu ce am de spus, fiindcă am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

- Nu prea se procedează în acest mod, dar vă ascult. Comisarul era tot mai nedumerit de atitudinea lui Emanuel dar, în acelaşi timp şi circumspect.

- Vreau să vă informez, domnule comisar, despre societatea de arhitectră a domnului Montosa, prestigiul acesteia şi ameninţările pe care fiul proprietarului firmei le-a primit în ultimile zile. Şi i-a povestit poliţistului, în cuvinte puţine şi alese cu grijă, despre familia Montosa, prestigiul firmei acestora, invidia multora dintre marii arhitecţi de la alte firme, despre ultimul contract din Malta şi răzbunarea pusă la cale de unul din posibilii concurenţi care a pierdut lucrarea.

- Mulţumesc, domnule. Acum ştiu cum stau lucrurile. Desigur, voi verifica cele spuse de dumneavoastră. Totuşi, faptele relatate îmi indică ce drum trebuie să urmeze ancheta.

- Am şi câteva idei despre modul cum să se desfăşoare investigaţiile. Sunt ideile mele, evident şi nu le pot decât sugera poliţiei.

- Aveţi dreptate, poliţia are procedurile bine stabilite pentru organizarea oricărei anchete. Dar, dacă doriţi, îmi puteţi spune despre ideile dumneavoastră şi noi vom aprecia în ce măsură ne ajută.

- Mulţumesc. În primul rând, aş lansa, prin directorul spitalului, zvonul că rănitul este într-o stare gravă, neputând comunica. Şi fără şanse de recuperare. Totodată, aş propune desigur, cu acceptul domnului Montosa senior, ca pacientul şi fişa lui medicală să fie ţinut la secret, bine păzit,

pentru a preveni un nou atac asupra lui. Este mai mult decât evident că atacatorul este profesionist, contractat de cineva din afara Spaniei. Posibil ca şi el să fie din afara ţării, trimis să pună în aplicare ameninţarea primită anterior de patronul meu.

- Aveţi o minte de poliţist, domnule Gonzales. Nu m-ar

surprinde să aflu că aţi lucrat în acest domeniu. Cred că voi accepta sugestiile dumneavoastră, dar cu o condiţie.

- Vă ascult.

- Să nu interferaţi cu ancheta mea. Cred că vă veţi face propria investigaţie, dar vă sfătuiec să nu interveniţi în nici un fel în munca de poliţie şi să mă ţineţi la curent cu tot ce aflaţi.

- Binenţeles, nici nu trebuia să-mi spuneţi. Deci, mergem împreună la directorul spitalului să luăm, împreună cu el, măsurile de pază a pacientului.

- Să mergem chiar acum, i-a răspuns poliţistul pornind spre biroul directorului. Se vedea că nu era prima oară în spital, cunoştea clădirea foarte bine. Dar, după câţiva paşi, s-a oprit şi s-a întors spre Gonzales.

- Domnule, mă puteţi asigura, sub jurământ, că nu sunteţi implicat, sub nici o formă, în atacul asupra tânărului José Montosa?

Întrebarea simplă şi directă l-a luat pe nepregătite pe Emanuel Gonzales, care s-a oprit, uimit de tactica poliţistului.

- Vă jur că nu am nici o implicare în atac, în afară de obligaţia mea de a-l apăra pe José. Îmi este ca un fiu.

Au rămas amândoi tăcuţi câteva momente, privindu-se reciproc în ochi, iscoditori.

- Bine, vă cred, i-a răspuns comisarul Ortiz, pornind mai departe, spre biroul directorului spitalului.

Lucrurile au decurs mai repede şi mai bine decât s-a gândit Emanuel. Directorul spitalului San Francis a acceptat tot ceea ce i-a propus comisarul, cu doar câteva amendamente, determinate de regulile stricte ale spitalului. Măsurile au fost comunicate de director telefonic, de faţă cu Gonzales şi Ortiz şi le-a promis vizitatorilor săi că va urmări şi modul cum aceste măsuri sunt respecate. Mai ales după ce a aflat cine era José Montosa. Şi nu a scăpat ocazia să le spună lui Ortiz şi Gonzales că spitalul are nevoie de mulţi bani pentru extindere.

Cu ochii pe ceas, Gonzales a rămas în biroul directorului mai bine de jumătate de oră. Oricum, până la sosirea domnului Javier Montosa nu avea altceva de făcut. Şi, chiar înainte de a pleca, au primit primele rezultate ale analizelor medicale făcute lui José.

- Deci, pacientul a primit o doză mică de venin cu efect neurotoxic, provenită de la scorpionul din familia Androctonus, a citit directorul pe ecranul calculatorului. A avut mare noroc deoarece cantitatea de venin este sub cea periculoasă. Şi totuşi, s-au semnalat efecte neurologice. La asta se adaugă o comoţie, provenind dintr-o lovitură, sau ca urmare a unei căderi de la înălţime. În rest, toate rezultatele sunt în limina normală. Aşadar, domnilor, bolnavul este în afara oricărui pericol, dar va fi internat la secţia de neurologie. Acolo i se va induce o stare comatoasă, în scop terapeutic. Adică, le-a explicat el celor doi, pentru a se recupera mai repede.

- Mulţumesc, domnule director. În mai puţin de jumătate de oră sosesc doamna şi domnul Montosa şi le voi comunica rezultatul analizelor. Dar vor dori să-l vadă pe José. Credeţi că este posibil?

- Da, îl pot vedea, dar fără să-i vorbească. Să nu-i provoace un şoc emoţional. Transmit eu rugămintea medicului de gardă din secţie şi le va permite o scurtă vizită. Asta şi ca acoperire a zvonului pe care l-am lansat deja.

- Mulţumesc, din nou. Eu trebuie să plec, le-a spus Gonzales şi s-a ridicat de pe scaun.

- Eu mai rămân puţin, i-a răspuns comisarul, întinzându-i mâna. Dacă veţi mai fii în spital, aş vrea să-l cunosc pe domnul Montosa.

- Binenţeles, domnule comisar.

Familia Montesa a intrat pe uşa spitalului punctuali, conform programului, iar Gonzales s-a grăbit să-i întâmpine. Şi să le alunge, dacă putea, temerile cu privire la viaţa lui José.

- Doamnă, domnule, îmi pare rău de cele întâmplate cu José.

- Cum se simte acum fiul meu, domnule Gonzales?

- Este în afara oricărui pericol, doamnă. După primele reultate ale analizelor medicale efectuate, a fost internat la secţia neurologie.

- De ce? Are afecţiuni neurologice? a întrebat, speriată, doamna Isabela Montosa.

- Nu, doamnă. A primit, în timpul atacului, o doză mică de venin cu efect neurotoxic. Oamenii noştri au fost pe schelă, lângă José în momentul agresiunii, iar unul din ei a reuşit să îndepărteze imediat săgeata otrăvită. Acesta a fost, dacă pot spune aşa, gestul care l-a salvat.

- Putem vorbi cu el? a intervenit domnul Javier Montosa.

- Nu, Javier. Directorul a aprobat o scurtă vizită chiar în secţie, dar fără să vorbiţi cu el. Trebuie ferit de emoţii prea puternice. Va fi, probabil, adus în comă indusă, pentru a ajuta organismul să elimine otrava.

- Foarte bine, nu vom vorbi cu el. Doar să-l vedem. Putem merge chiar acum în secţia unde este internat?

- Sigur. Vă conduc la lift, le-a spus Gonzales şi a pornit înaintea lor.

În secţie, medicul de gardă, dr.Rojas, îi aştepta şi i-a condus în rezerva unde se afla José. O rezervă nu prea mare, luminoasă, aflată pe la mijlocul holului. José dormea, un somn liniştit, după cum au putut vedea vizitatorii. Faţa îi era destinsă, poate puţin mai palidă decât de obicei.

- Doarme şi este foarte bine aşa. După cum vedeţi, culoarea feţei este aproape neschimbată, ceea ce înseamnă că organismul nu este solicitat în lupta cu otrava, le-a explicat medicul. De fapt, cantitatea mică de otravă va fi eliminată în mod natural, fără nici un efort sau intervenţie medicamentoasă. Va fi atent supravegheat, în permanenţă. Spre seară vom avea toate rezultatele analizelor şi putem decide asupra tratamentului de recuperare. Aceasta va fi a doua etapă, ce a recuperatorie.

- Îl putem transporta la Paris? a întrebat Javier.

- Nu recomandăm transportarea lui atât de curând. Mai întâi trebuie să punem diagnosticul exact şi apoi vom decide, în funcţie de gravitatea situaţiei în care se va afla la trezire.

- Dar viaţa nu-i este pusă în pericol, nu-i aşa? Doamna Montosa era, din nou, foarte speriată.

- Nu, doamnă, în acest moment. Sperăm că mâine veţi putea vorbi cu el.

- Mulţumim, domnule doctor. Aşteptăm noutăţi de la dumneavoastră, atunci când le veţi avea. Vă lăsăm şi numărul nostru de telefon.

- Binenţeles, spitalul vă va ţine la curent. Dar aveţi şi dumneavoastră oameni care vor supraveghea salonul şi ţinem legătura prin ei, dacă doriţi.

La ieşirea din salon, Javier a privit în jurul său, căutând oamenii de pază. Nevăzându-i, l-a privit întrebător pe Gonzales. Acesta i-a arătat, cu o mişcare a capului, rezerva de vis-a-vis, unde un poliţist în uniformă şi doi bărbaţi îmbrăcaţi cu halate albe, aşteptau ca vizitatorii să plece pentru a-şi relua postul de pază.

- Sunt oamenii noştri, care nu au vrut să vă deranjeze pe timpul vizitei.

- Mulţumesc, Emanuel, i-a spus Javier. Noi vom merge acasă, la părinţii mei, în Castelldefels. Dacă ne conduci, putem vorbi în maşină despre măsurile ce le vom lua în continuare. Soţia mea nu va avea nimic împotrivă, s-a întors Javier către ea, întrebător.

- Binenţeles, dragul meu. În acest fel mă liniştesc şi eu.

Capitolul 2

Barcelona

După ce a adunat toate datele preliminare despre atacul asupra tânărului José Montosa, comisarul Luis Ortiz şi-a făcut planul de acţiune pentru continuarea cercetărilor. Atentatul asupra unei persoane din lumea marilor afaceri putea provoca o publicitate negativă, nedorită de toţi cei care iubesc oraşul. Aşa cum era şi el, care iubea oraşul cu bune şi cu rele, doar era oraşul lor, al vechilor catalani, spanioli prin tradiţie şi obiceiuri, tradiţie ce trebuia apărată împotriva invaziei aşa zise culturale a multora din noii veniţi. Şi a agresiunilor infracţionale, din nefericire.

Însoţit de sergentul Nicolas Gervano, a început cercetarea locului faptei, biserica Sagrada Família, abia după orele amiezii. La sosire, au putut vedea că pe trei din laturile bisericii erau ridicate schele, iar muncitorii lucrau la înălţimi ameţitoare. Era, de fapt, un adevărat şantier, chiar dacă în jur se opreau sute de turişti. Câţiva muncitori se ocupau de aprovizionarea lucrătorilor cu materialele de construcţii, vizibil preocupaţi de activitatea lor, nu de vizitatori. S-au apropiat şi ei, poliţiştii, de schele şi, după ce au întrebat mai mulţi lucrători despre şeful de şantier, l-au găsit, într-un sfârşit, în incintă, într-una din încăperi amenajată ca birou de lucru. Trei bărbaţi, îmbrăcaţi cu haine de oraş, discutau cu privirile aţintite pe nişte planuri întinse pe masa de lucru.

- Bună ziua, domnilor. Suntem comisarul Ortiz şi sergentul Gervano şi dorim să discutăm cu şeful şantierului.

- Eu sunt, inginerul Ramon Barrano. Vă ascult.

- Anchetăm incidentul produs ieri, când un arhitect a căzut de pe schelă. Vrem să vorbim cu muncitorii care au lucrat în apropierea lui, ieri dimineaţă.

- Vă va conduce şeful echipei de pe latura de vest, Alvarez, i-a răspuns acesta, indicându-l pe unul din cei prezenţi, un bărbat de vreo cinzeci şi cinci de ani.

- Alvarez, mergi cu domnii şi cheamă oamenii care au fost pe schelă. Dă-le domnilor şi căşti de protecţie. Pe mine mă găsiţi aici, dacă aveţi nevoie de ceva.

- Mulţumim pentru sprijin. Sper să nu avem nevoie de nimic.

- Domnilor, veniţi după mine, le-a spus Alvarez, întinzându-le câte o cască. Vă rog să vi le puneţi, pentru a putea intra pe şantier.

Ajunşi lângă schelele ridicate pe latura de vest, cei doi poliţişti au aşteptat sosirea muncitorilor pe care tocmai îi striga Alvarez. Comisarul şi-a ridicat privirea, urmărind modul în care au fost construite schelele. Se ridicau până la baza turnurilor, un conglomerat de ţevi metalice, panouri din tablă groasă şi scări între nivele. La prima vedere, urcarea pe schelă dar, mai ales lucrul la înălţime, părea a fi periculos, dar privind mai atent, comisarul a remarcat sentimentul de siguranţă pe care-l inducea construcţia schelei în ansamblul ei.

- Dacă nu ar fi fost lovit cu săgeata otrăvită, nu ar fi avut cum să cadă de pe schelă, a remarcat sergentul Gervano.

- La asta mă gândeam şi eu. Schela asigură protecţia necesară pentru muncitori. Şi totuşi, ce a fost mai periculoasă, căderea sau veninul de scorpion? Comisarul a pus întrebarea retoric, ştia că răspunsul va veni numai de la medici.

- La asta vom răspunde ceva mai târziu, a remarcat sergentul. Dacă victima va scăpa cu viaţă.

Patru muncitori s-au apropiat de ei, însoţindu-l pe şeful de echipă, apoi au aşteptat, privindu-i curioşi pe cei doi poliţişti. Comisarul Ortiz era slab, de înălţime medie, brunet, cu ochii negri, iscoditori. Sergentul Alvarez avea vreo patruzeci de ani, ceva mai scund decât comisarul, dar mai bine făcut. Blond, cu faţa deschisă, părea un turist care vizita biserica, dacă nu ar fi purtat şi el costum, ca şi comisarul.

- Domnii poliţişti vor să discute despre incidentul de ieri. Povestiţi-le tot ce ştiţi, la fel ca şi azi dimineaţă.

- Cui aţi povestit azi dimineaţă despre incident? I-a întrebat surprins comisarul. Chiar neplăcut surprins.

- Unui domn de la firma de arhitectură a tânărului care a căzut de pe schelă, i-a răspuns Alvarez. A fost un accident de muncă pentru ei şi trebuia să facă actele necesare.

- Bine. Vom vorbi şi cu cei de la firma de arhitectură.

Sergentul l-a privit întrebător pe Ortiz.

- A fost domnul Gonzales, sunt sigur de asta. Îţi explic mai tîârziu.

- Acum, domnilor, s-a întors Ortiz către muncitori, să facem o mică reconstituire. Mergeţi fiecare în locul unde aţi lucrat ieri, iar domnul Alvarez va sta pe schelă, exact unde a fost victima. De acord?

- Binenţeles. Să mergem, nu avem timp de pierdut, le-a spus Alvarez oamenilor săi.

Alvarez a urcat la nivelul trei, iar muncitorii i-au indicat exact unde să stea. Fiecare din ei şi-a ocupat locul, trei la nivelul unde stătea victima şi unul la nivelul doi.

- Domnule poliţist, mai erau doi oameni care-l păzeau pe arhitect. Stăteau chiar lângă el, la vreo doi paşi.

- Mai era unul de-ai noştri pe acest nivel, i-a spus un alt muncitor.

- Cum îl cheamă? a întrebat Alvarez. Nu-mi amintesc să fi fost altcineva pe schelă.

- Nu-l cunosc, i-a răspuns muncitorul. Purta bluza salopetă şi casca echipei noastre. Avea nişte planuri în mână, îmi aduc aminte exact. Le ţinea răsucite şi privea mereu peretele, cred că urmărea finisajele.

- Cum arăta, a intervenit şi sergentul.

- Nu l-am privit decât în treacăt. Cam ca mine, de înălţime medie, parcă avea mustaţă.

- Blond, brunet?

- Cred că blond.

- Când s-a produs accidentul, unde se afla?

- Lângă mine. Eu tocmai lipeam cu ciment golurile dintre pietrele de placat, asta am făcut toată ziua şi nu i-am acordat atenţie. Dar, curios, după accident nu l-am mai văzut.

- Poţi încerca să-ţi aminteşti mai multe detalii despre necunoscut? Despre înfăţişarea lui? Vrem să-i facem un portret robot.

- Voi încerca, domnule.

- Domnule Alvarez, discută cu toţi oamenii din echipă, poate l-a remarcat pe necunoscut şi altcineva şi reuşeşte să-l descrie. De unde o fi luat salopeta şi casca?

- Sunt la dispoziţia muncitorilor în maşina cu echipamente. Fiecare muncitor îşi ia echipamentul dimineaţa şi-l lasă seara, la plecare. Aşa că nu este o problemă pentru cineva să ia o salopetă. Dar nu ni s-a întâmplat niciodată să ne dispară echipament de lucru.

- Doar de data aceasta, a remarcat sergentul.

- Domnule Alvarez, omul dumneavoastră poate veni cu noi la secţie pentru a face portretul robot? Avem nevoie de el urgent.

- Binenţeles. Când termină, trimit o maşină să-l aducă la şantier.

- Mulţumesc. Aştept telefon după ce discuţi cu toţi muncitorii. Poate şi cu cei de la alte echipe, i-a spus comisarul şi i-a întins o carte de vizită.

- Îmi va lua ceva timp, dar discut cu ei.

- Bine. Ne-am edificat aici, pentru moment. Putem pleca.

Ajunşi la sediul ooliţiei, au început întocmirea portretului robot al muncitorului necunoscut, devenit suspectul principal. După nenumărate încercări, portretul robot a fost realizat, deşi avea multe elemente aproximative. Dar era un punct de plecare în încercarea de identificare a persoanei suspecte în incidentul din ziua precedentă.

Comisarul Luis Ortiz a cerut biroului de identificări să apeleze la toate instituţiile de profil, inclusiv la Interpol, pentru identificarea suspectului. Teama lui era că acesta ar fi putut încerca din nou să-l elimine pe José Montosa, de aceea acţiona cu maximă urgenţă. Totodată, portretul robot a fost trimis poliţiei naţionale din întreaga Spanie şi din Franţa, cu menţiunea că identificarea era prioritară în raport cu elte lucrări.

În aşteptarea unui răspuns, comisarul Ortiz a luat cartea de vizită primită de la Emanuel Gonzales şi a format numărul de telefon al acestuia.

- Comisarul Ortiz, domnule Gonzales.

- Bună ziua, domnule comisar şi mulţumesc pentru telefon. Cred că aveţi noutăţi despre cazul nostru.

- Domnule Gonzales, ar trebui să fiu supărat pe dumneavoastră. Aţi fost la locul accidentului şi nu mi-aţi spus nimic.

- Domnule comisar, aveţi dreptate, îmi cer scuze. Au fost oamenii mei, cei din garda patronului. Eu sunt în drum spre Malta, cu treburi de serviciu, dar v-aş fi sunat oricum în cursul zilei de astăzi. Avem descrierea suspectului şi încercăm să-l identificăm. Dar este o descriere prea vagă.

- Cred că avem acelaşi portret robot. Ce ar fi să-mi trimiteţi varianta dumneavoastră? Şi asta cât mai repede.

- O secundă, vă rog, mă sună altcineva.

După o aşteptare ceva mai lungă din partea comisarului, domnul Gonzales a reluat discuţia.

- Mă scuzaţi, domnule comisar, eu sunt angajat şi când sună patronul, trebuie să răspund. Dar dumneavoastră înţelegeţi asta, nu-i aşa? Vorbeam despre portretul robot. Cred că deja îl aveţi pe telefonul dumneavoastră. Când îl identificăm, veţi primi toate datele despre el.

- Ce amabil aţi devenit!

- Şi interesat, domnule, fiindcă aş vrea ca dumneavoastră, poliţia din Barcelona să dispuneţi reţinerea lui. Iar dacă va fi cazul, chiar extrădarea.

- Aş vrea să ne întâlnim, domnule Gonzales. Cred că avem

destule de vorbit despre competenţe şi obligaţia de a ajuta poliţia.

- Sunt de acord cu dumneavoastră, dar aş vrea mai întâi să am câteva date pe care să vi le pun la dispoziţie. Să ajut poliţia. Oricum, vă mulţumesc pentru invitaţie.

În loc să se supere, comisarul Ortiz a zâmbit. Era obişnuit cu modul de lucru al detectivilor particulari şi al firmelor de pază. Iar domnul Gonzales era, cu siguranţă, de la unele din firmele de pază şi securitate, indiferent ce funcţie ar spune el că are. Curios, şi-a verificat telefonul şi, într-adevăr, a

găsit poza suspectului, sosită ca mesaj de la un număr de telefon necunoscut. Poza primită semăna destul de bine cu cea întocmită de oamenii lui, doar că suspectul era brunet şi nu purta mustaţă. Mulţumit de operativitatea domnului Gonzales, s-a grăbit să trimită poza biroului identificări pentru a fi distribuită pe aceeaşi filieră ca şi prima variantă.

Ziua a trecut fără ca Ortiz să primească vreun răspuns despre suspectul a cărui poză a trimis-o spre identificare. Ocupat şi cu alte cazuri pe care le avea în lucru, a lăsat mecanismul birocratic să lucreze, ca de obicei. De undeva, trebuia să vină un rezultat, mai devreme sau mai târziu.

*

În acea zi, programul de lucru al asistentei Flores Martinez, de la spitalul Sab Francis din Barcelona, începea la ora patru după amiază. Era una din cele peste douăzeci de asistente medicale pe tură din secţia de neurologie, care participa la îngrijirea şi tratarea bolnavilor. Fiind angajată cu jumătate de normă la spital, şeful secţiei îi comunica zilnic programul ei pentru a doua zi, în raport cu nevoile secţiei. Nu era o favoare pe care i-o acorda tinerei asistente, ci dovedea înţelegerea medicului faţă de asistenta medicală: ca studentă în anul patru la facultatea de medicină, avea programul foarte încărcat. Pe lângă participarea la cursuri, mergea şi la orele de practică împreună cu ceilalţi studenţi, ceea ce însemna că rareori avea timp liber. Din dorinţa de a acumula cât mai multe cunoştinţe medicale, dar şi pentru a-şi completa veniturile, Flores Martinez s-a angajat ca asistentă cu part-time, în fiecare an la o altă secţie. Şi de fiecare dată a găsit înţelegere la conducerea spitalului şi la medicii secţiilor unde lucra.

Punctuală, a ajuns la spital cu zece minute înainte de începerea programului de lucru, a urcat cu liftul spre secţia de neurologie şi, după ce şi-a îmbrăcat uniforma albă, s-a prezentat la medicul de gardă, pentru instructaj.

- Domnişoară Flores, de stăzi vei avea în grijă bolnavul din rezerva 18. Studiază fişa medicală, unde găseşti toate indicaţiile medicale. Este un bolnav internat la secret şi nu ai permisiunea să discuţi despre el nici măcar cu personalul spitalului. De fapt, numele lui nu ne este cunoscut, aşa că nu vom avea nici o problemă. Să nu te surprindă prezenţa poliţiei şi a oamenilor de pază. Ai întrebări?

Tânăra asistenta l-a privit nedumerită, mai mult datorită ineditului situaţiei, decât atribuţiunilor sale de serviciu. Curiozitatea feminină a făcut-o să-şi imagineze tot felul de lucruri. „La secret? Păzit de poliţie? Un infractor periculos, cu siguranţă. Poate chiar un şef mafiot."

- Nu, domnule doctor, nu am nici o întrebare. Voi respecta indicaţiile medicale consemnate pe fişă, nimic în plus. Cred că tratarea lui este şi în atenţia dumneavoastră, aşa că vă voi căuta dacă am nevoie de indicaţii suplimentare.

- Binenţeles. Cazul nu este grav, o comoţie şi otrăvire cu venin, uşor de tratat, dar care cere timp. Poţi pleca.

Flores a ieşit din cabinetul doctorului de gardă Rojas şi s-a îndreptat, curioasă, spre rezerva 18. Lângă uşă, pe un scaun, stătea un poliţist, îmbrăcat în uniformă. Când Flores a încercat să intre, poliţistul s-a ridicat şi a oprit-o.

- Nu ai voie să intri aici, domnişoară.

- Sunt asistenta de serviciu. Eu voi asigura tratamentul bolnavului.

- Numele, vă rog.

- Flores Martinez şi i-a arătat ecusonul.

Poliţistul şi-a scos carnetul, a verificat numele şi s-a retras din faţa uşii.

- Da, domnişoară, puteţi intra.

Întrând în salon, Flores a văzut doi bărbaţi, ambii de vreo treizeci de ani, ce purtau costume şi cravate, iar peste costume, halate albe.

- Bună ziua, domnilor. Numele meu este Flores şi-i voi asigura tratamentul bolnavului 18.

- Bună ziua, domnişoară. Vom încerca să nu vă deranjăm cu nimic. Şi noi îndeplinim o sarcină de serviciu.

- Înţeleg. Pentru mine, nu este nici o problemă.

Şi, într-adevăr, Flores a făcut abstracţie de cei doi bărbaţi. A studiat fişa medicală a bolnavului, a verificat aparatele la care acesta era conectat şi stocul de medicamente pregătite pentru a fi administrate.

Încă din prima clipă, Flores l-a privit, curioasă, pe bolnav. Era un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, brunet, care dormea. Din fişă rezulta că trebuia supravegheat permanent, fiind în comă indusă. Medicamentele urmau a-i fi administrate intravenos, pentru a ajuta organismul să elimine otrava. Flores şi-a dat seama că starea pacientului era în curs de evaluare, pentru a aprecia în ce măsură veninul i-a afectat sistemul nervos, mai bine zis, creierul. „Să sperăm că veninul va fi eliminat fără să producă dereglări neurologice. Dar ce a făcut? Este atât de periculos încât poliţia să-l păzească în permanenţă? Cei doi civili sunt de la serviciile secrete?”

Până la terminarea programului, lucrurile au decurs normal. Flores era mulţumită că se ocupa de un singur bolnav şi avea, astfel, timp suficient să studieze manualul de medicină pe care-l ţinea în dulap. „Mâine îmi voi aduce un manual despre efectele veninului de scorpion. Cel puţin, voi învăţa cum să-l ajut pe sărmanul bolnav.”

Şi exact aşa a făcut. În următoarele două zile, l-a supravegheat pe bolnav şi a învăţat cum să-l trateze. Destul de multe întrebări i le-a pus şi medicului de gardă, care a rămas impresionat de interesul şi sârguinţa manifestate de tânăra asistentă. Dar avea o explicaţie, era un viitor medic, dornic să ajute bolnavii.

Deseori Flores şi-a oprit privirea asupra bolnavului, aflat în comă, care părea să doarmă, un somn adânc, odihnitor, întrebându-se cine era acesta şi ce fapte grave a săvârşit. După înfăţişare, faţa prelungă, părul des, aproape negru, nasul potrivit, buzele pline, arăta a fi un tânăr frumos, carismatic. „Şi totuşi, este un infractor. Dar, pentru mine, este un simplu pacient, pe care-l voi ajuta să-şi recupereze sănătatea.”

În cea de-a treia zi, vineri după amiază, când a intrat în salonul rezervă 18, Flores Martinez a avut o surpriză. În încăpere erau doi din oamenii de pază, medicul de gardă, precum şi doi vizitatori: un domn şi o doamnă. Ambii bine îmbrăcaţi, cu înfăţişare dinstinsă, dar autoritară. Şi, ca surpriza să fie completă, bolnavul se trezise şi vorbea cu vizitatorii, părinţii lui, după cum s-a gândit Flores.

- Bună ziua, doamnă, domnilor, a salutat ea. Apoi, a aşteptat ca mediul să-i vorbească.

- Flores, doamna şi domnul sunt părinţii pacientului nostru, i-a prezentat el. Starea bolnavului s-a ameliorat substanţial, aşa că de astăzi va începe procedura de evaluare a capacităţii sale neurpsihologice şi de recuperare, de

care este, mai mult ca sigur, nevoie. Aici ai întreaga procedură, pe care o vom desfăşura împreună, i-a întins el o broşură.

- Domnişoara este asistenta Flores Marinez şi mă va ajuta la aplicarea procedurii de recuperare, le-a explicat el părinţilor pacientului.

Flores a încuviinţat printr-o mişcare din cap, dar atenţia ei se îndrepta asupra tânărului pacient. Ochii lui căprui, strălucitori erau aţintiţi asupra ei, curioşi şi, oarecum întrebători. La fel de curioşi şi întrebători ca ai ei. Se întreba, pentru a câta oară, ce fapte grave a săvârşit acel tânăr. Poate furt, poate crimă? Dar de ce părinţii lui aveau acces la el dacă era ţinut într-un regim secret? Şi de ce era păzit? Doar nu putea să fugă. Sau să nu fie răpit?

Prinsă în plasa multor întrebări fără răspuns, a scuturat din cap pentru a de desprinde din acel păienjeniş de gânduri şi şi-a luat privirea de la pacient. A deschis broşura pe care o primise de la medic şi a răsfoit-o, făcând câţiva paşi spre fereastra salonului. Medicul continua să vorbească, răspunzând întrebărilor părinţilor bolnavului.

- Sperăm că până luni vom avea o evaluare completă a pacientului. Va fi supus atât testelor de laborator, cât şi testelor psihomotorii şi psihiatrice, iar starea fizică şi comportamentul îl vom evalua noi, medicii din secţie. Fiţi liniştiţi, vom respecta întocmai instrucţiunile de securitate primite de la directorul spitalului.

- Credeţi că vom putea obţine luni aprobarea spitalului pentru transferul lui la Paris?

- Numai comisia de specialitate se va putea pronunţa asupra transferului şi asta pe baza rezultatelor evaluării.

- Eu voi rămâne la Barcelona, i-a spus mama pacientului, aşa că vom putea vorbi despre decizia comisiei. Voi veni şi mâine şi pomâine în vizită. Este posibil, da?

- Desigur, doamnă. Dar numai spre seară, după efectuarea testelor de laborator.

- Eu mă întorc la Paris şi voi face demersurile la spitalul de acolo, pentru transferul fiului meu, a intervenit şi tatăl pacientului. Reprezentantul spitalului va lua legătura cu dumneavoastră pentru clarificări. Este bine aşa?

- Excelent, domnule. Dar, înainte de a pleca, vorbiţi cu directorul nostru despre condiţiile speciale în care pacientul poate fi transferat.

- Mi padre, a intervenit pacientul, mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi, dar cred că voi putea merge singur la Paris. Mă simt bine, aş putea fi externat.

Vocea lui era aproape normală, ca şi cum atunci s-ar fi trezit din somn, nu dintr-o stare comatoasă de trei zile. Vorbise în franceză, fără să-şi dea seama că medicul şi asistenta ar fi putut să nu înţeleagă ceea ce spusese.

- Da, ar fi o posibilitate, i-a răspuns medicul în catalană, dar, repet, doar comisia e specialitate decide asupra acestui lucru. Să aşteptăm cu încredere până luni, a încheiat el pe un ton optimist.

Flores, făcând abstracţie de prezenţa vizitatorilor, a

examinat fişa de observaţie şi a pregătit medicamentele pe care trebuia să i le administreze pacientului.

- Noi vom pleca, le-a spus doamna. Ne vedem mâine, dragul meu.

S-a apropiat de pat şi l-a sărutat pe obraz pe tânărul pacient.

- Aş vrea telefonul meu, dacă este posibil, i s-a adresat el medicului.

- Îmi pare rău, nu aveţi acces la nici un mijloc de comunicare. Decizia directorului este fermă, îndepărtăm tot ce v-ar putea provoca un şoc emoţional. Aici sunteţi izolat de lumea exterioară.

Primind refuzul ferm al medicului, pacientul a oftat resemnat, cu o expresie de copil căruia i se refuza jucăria. Fără să-şi dea seama, Flores a zâmbit uşor, văzind expresia lui de copil răsfăţat. Acelaşi lucru l-a făcut şi mama pacientului, fericită că recunoaşte unul din gesturile normale, fireşti ale fiului său. „Este el însuşi, neafectat de incident." Apoi, s-a întors către asistentă şi i-a surprins zâmbetul, ceea ce a liniştit-o şi mai mult.

- Veţi avea grijă de el, nu-i aşa? i s-a adresa lui Flores.

- Binenţeles, doamnă, este obligaţia mea.

După plecarea vizitatorilor, Flores a recitit fişa de observaţie medicală şi cele câteva pagini ale broşurii, beneficiind şi de starea de somnolenţă care l-a cuprins pe pacient după administrarea medicamentelor. Şi-a reamintit ceea ce scria în manualele ei de medicină şi şi-a făcut un mic plan cum să-l abordeze pe pacient pentru a stabili, pentru ea însăşi, dacă acesta manifesta consecinţe vizibile ale ortăvirii cu venin de scorpion. „Dacă fac vreo greşeală? Nu ar fi mai bine să mă limitez la ceea ce-mi revine ca asistentă? Nici nu sunt calificată să-l abordez pe pacient din punct de vedere neuropsihiatric. De fapt, nici nu ştiu exact cum să procedez." Dar, curiozitatea de viitor medic a început să o stăpânească tot mai mult. Şi a găsit o justificare pentru micul ei plan de a-l testa pe bolnav: „ca asistentă,

trebuie să ştiu cine este bolnavul şi cum se manifestă după ieşirea din comă. Iar din compasiune omenească, vreau să aflu cum să-l ajut mai bine.”

Mulţumită de această explicaţie, împăcată cu ea însăşi pentru depăşirea atribuţiunilor profesionale, abia a aşteptat ca bolnavul să se trezească din somn, pentru a-şi testa propria capacitate de analiză şi expertiză. Cea de student în anul terminal, viitor medic, unul foarte bun, cum dorea ea să devină. Va afla astfel şi ce crime a săvârşit bolnavul şi-i va arăta cât de grav este să le faci rău altor oameni.

Cu vreo oră înainte de a se termina programul ei, bolnavul s-a trezit din somn şi a cerut un pahar cu apă.

- Mulţumesc pentru apă, domnişoară. Credeţi că aş putea să mă ridic din pat?

- Chiar am vrut să vă propun acest lucru. Cum vă simţiţi, credeţi că reuşiţi să staţi în picioare?

- Mă simt ameţit, dar vedem imediat cât de puternic sunt.

- Vă ajut eu, i-a spus Flores, refuzând ajutorul unuia din oamenii de pază.

„Primul test, vorbirea. Exprimarea este bună, coerentă. Urmează al doilea test: echilibrul”.

Sprijinit de mâna asistentei, pacientul s-a ridicat din pat relativ uşor, dar îşi păstra echilibrul cu oarecare dificultate. Putea merge, dar devia de la linia dreaptă.

- Foarte bine, domnule, l-a încurajat Flores, sub privirile celor doi oameni de pază, care-i urmăreau curioşi. Să ne plimbăm de câteva ori prin salon.

După vreo zece minute, pacientul se deplasa destul de bine, singur.

- Dacă vom exersa suficient, în două zile veţi pleca singur la plimbare prin oraş, domnule.

- Abia aştept. Acum, mă pot odihni puţin?

- Desigur, dar vă rog să staţi pe scaun, nu pe pat.

„Testul de memorie. Sper să nu încalc regulile regimului secret al pacientului”.

- Dacă nu sunt indiscretă, unde locuiţi domnule?

- Domnişoară, datele despre pacient sunt secrete, a intervenit acelaşi agent de pază.

- Este posibil, domnule, dar eu vreau să văd gradul de coeziune al exprimării, logica şi, mai ales, memoria. Oricum, ceea ce discutăm fac parte din secretul profesional. Cred că ştiţi asta.

- Am înţeles. Desigur, faceţi-vă meseria.

- Aşadar, unde locuiţi?

- În Paris. Vreţi adresa exactă?

- Dacă vă amintiţi.

- Binenţeles. Bulevardul...

Pacientul a privit-o uimit pe Florence. Nu-şi amintea strada unde locuia de aproape cincisprezece ani.

- Nu-mi amintesc. Cum este posibil aşa ceva?

- Nu-i nimic, se întâmplă adeseori ca după o stare comatoasă să uiţi ceva. Cum vă numiţi? Prenumele doar, a prevenit ea obiecţia agentului de pază.

- José. José Montosa.

- Ce profesie aveţi? Păreţi un intelectual.

- Sunt... Interesant. Lucrez într-un birou, la etaj. Da, am muncă de birou.

- Sunt foarte mulţumită de dumneavoastră, José. Sunteţi într-o stare foarte bună, iar medicul va fi şi el mulţumit. Vă puteţi întinde pe pat. Nu a fost greu, nu-i aşa? Continuăm şi mâine. Acum, eu trebuie să plec, programul meu s-a terminat. Va veni imediat asistenta din schimbul de noapte pe secţie. Ea va interveni numai în caz de urgenţă. Ne vedem mâine, José.

- Sunt aici şi mâine, domnişoară, i-a răspuns pacientul încercând o glumă. Şi i-a zâmbit, un zâmbet abia schiţat, dar sincer. Sincer şi temător, ceea ce a impresionat-o pe Flores. L-a prins de mână şi i-a mângâiat-o încurajator, dorind să-i transmită optimismul ei, sentimentele de încurajare şi, mai ales,

să-i arate că nu este singur. Apoi, cu un zâmbet optimist pe faţă, a părăsit salonul şi a plecat spre cabinetul medicului de gardă.

Medicul era în cabinetul său, pregătit să predea serviciul medicului de gardă pe timpul nopţii.

- Flores, intră, te rog. Spune-mi, crezi că mâine ai putea veni în tura de dimineaţă? Vin şi eu, îl înlocuiesc pe colegul Manlos şi aş avea nevoie de ajutorul tău în privinţa pacientului din rezervă.

- Desigur, domnule doctor. Vin dacă este nevoie. Oricum, eu am început să-mi fac o părere despre starea lui, pe baza protocolului pe care mi l-aţi dat.

- Şi? Care este prima impresie?

- Are câteva sechele, după părerea mea. Voi încerca să fac un raport pe care să-l aveţi mâine dimineaţă.

- Chiar te rog. Ne vedem mâine. La revedere.

Insula Malta

Emanuel Gonzales a văzut cu plăcere, în parcarea aeroportului, în sectorul destinat maşinilor oficiale şi taximetrelor, autoturismul pus la dispoziţie de Golden Gulf Hotel. Rezervase un apartament şi o maşină cu şofer pentru perioada cât urma să stea în Malta, probabil două, trei zile.

Cursa de la Paris a aterizat la ora prevăzută, ora nouă dimineaţa, astfel că avea la dispoziţie o zi plină, conform programului pe care şi l-a făcut înainte de plecare. De la aeroportul Luqa, situat la ceva mai puţin de 5 km de oraşul Valletta, a ajuns în vestitul oraş în mai puţin de douăzeci de minute. Străzile înguste ale oraşului erau dificil de străbătut până la hotel, în Belt Valletta, dar şoferul s-a descurcat impecabil şi a oprit chiar în faţa hotelului Golden Gulf. Ajuns în apartament, Emanuel a deschis geamurile şi a admirat golful Marsamxett, cu yahturile şi mulţimea de bărci ce pluteau pe apa liniştită, de un albastru pur, ocolind Manoel Island. Forti Manoel se vedea atât de bine, de parcă era peste stradă, Triq Marsamxett. Oricum, nu era departe de geamul hotelului, la doar câteva sute de metri.

Spre stânga, dincolo de insulă, se vedeau clădirile medievale din orăşelul Gźira, o privelişte des văzută în cărţile poştale. Mai la sud de Gźira se vedeau câteva din clădirile din Ta' Xbiex şi din Tal-Pietá. Acolo, în Tal-Pietá se afla Trade Center, unde avea întâlnire cu directorul de dezvoltare turistică.„Este foarte aproape, pot merge pe jos, să simt atmosfera de turist."

Emanuel şi-a privit ceasul, mai avea timp suficient până la ora unsprezece, când era planificată întâlnirea. O întâlnire importantă, în cadrul căreia urma să discute programul echipei de cercetare cadastrală, geografică şi geologică a firmei, care îşi începea lucrarea în Malta imediat, pentru o perioadă de două săptămâni. Rezultatele cercetărilor echipei constituiau baza pentru întocmirea proiectului câştigat de firmă la licitaţia ce a avut loc

zilele trecute. Însă adevăratul scop al întâlnirii îl ştiau doar Emanuel şi şeful lui, Javier Montosa.

În ziua în care a avut loc atacul asupra tânărului José Montosa, Emanuel s-a ocupat de tot ceea ce trebuia să facă în calitatea lui neoficială de responsabil cu siguranţa şi protecţia personalului societăţii de arhitectură. Odată ce s-a convins că José era în afara oricărui pericol, a purtat o discuţie cu Javier şi a plecat neîntârziat în Malta, locul unde urma să începă construcţia marelui complex marin, cu destinaţie turistică. Şi unde s-au desfăşurat câteva din evenimentele importante care au avut drept consecinţă atacul asupra lui José, după cum s-au gândit ei.

Pentru întocmirea proiectului acestui complex, s-a organizat o licitaţie internaţională, la care au participat încă patru mari birouri de arhitectură. Javier Montosa, având o ofertă întocmită de José, a reuşit să câştige licitaţia, în ciuda manevrelor oculte pe care concurenţii lui le-au desfăşurat, beneficiind de un posibil ajutor al unora din membrii comisiei de licitaţie. Iar ameninţările pe care le-a primit José au avut ca scop îndepărtarea societăţii lor din concurs, ştiindu-se faptul cei doi Montosa erau greu de învins. Din nefericire, ameninţările au fost puse în practică şi astfel s-a ajuns la atentatul asupra lui José. Misiunea pe care Emanuel şi-a asumat-o era aceea de a-l descoperi pe cel, sau cei care au proferat ameninţările şi au ordonat asasinarea lui José. Desigur trebuia găsită şi persoana care l-a atacat pe tânăr, dar de acest lucru se ocupa comisarul Luis Ortiz, care avea mai multe şanse să-l descopere relativ repede pe atacator.

Privindu-şi a treia oară ceasul de la mână, Emanuel a făcut repede un duş şi a chemat, prin recepţia hotelului, taximetru. În zece minute, maşina a oprit în faţa Centrului de afaceri, iar el a intrat în clădire, grăbit să nu întârzie la întâlnire. Birourile directorului, situate la etajul trei, erau de o eleganţă austeră, lucru ce l-a impresionat pe Emanuel. Asta reflecta şi personalitatea celui care ocupa scaunul directoral, un om raţional, conectat la realităţile micului stat. Cum întâlnirea a fost stabilită anterior, a fost primit de directorul Bernard Raffaldi punctual, ceea ce l-a determinat să-şi facă o primă impresie, una favorabilă, despre acesta. Rămânea de văzut, deoarece,

după analiaza evenimentelor, Emanuel nu l-a exclus de pe lista sa de suspecţi.

Domnul Raffaldi l-a întâmpinat cu o strângere de mână viguroasă şi i-a indicat unul din fotolii, unde să se aşeze.

- Domnule Gonzales, mă bucur să vă cunosc. Am înţeles că societatea dumneavoastră începe de astăzi activitatea prealabilă pentru întocmirea proiectului?

Bernard Raffaldi era un bărbat la vreo cincizeci de ani, înalt, slab, cu părul grizonat tuns scurt. Faţa lungă, cu nasul acvilin şi ochii negri, tenul închis, arătau originea sa meridională, dar privirea pătrunzătoare şi atitudinea rezervată trăda un caracter rece, contrar temperamentului mediteranean. Cuvintele au fost rostite pe un ton amabil, dar arăta că nu obişnuia să facă risipă de politeţe, ci vorbea direct, la obiect.

- Da, domnule Raffaldi, mâine vine din Nice întreaga echipă pentru studiul prealabil. Va veni cu un vas bine dotat, astfel încât să avem toate facilităţile necesare prospecţiunilor cartografice şi geologice. Directorul nostru pentru prospecţiuni va lua legătura cu autorităţile pentru avizele necesare operaţiunilor.

- Mă voi ocupa eu ca toate autorizaţiile să fie gata şi vă voi da o persoană de legătură de la departamentul dezvoltării turistice.

- Mulţumesc. Vom avea nevoie şi de o persoană, un arhitect expert, cel mai bine unul din comisia de licitaţie, care cunoaşte detaliile proiectului şi care să fie consultată de noi pe măsură ce proiectul înaintează în realizarea lui. Mă gândesc la unul din consultanţii care au şi întocmit caietul de sarcini. În felul acesta, evităm orice neconcordanţă ce ar putea apare la final, când va fi mai dificilă remedierea discrepanţelor.

Domnul Raffaldi l-a privit câteva clipe întrebător, apoi şi-a dat acordul:

- Poate aveţi dreptate, în felul acesta economisim timp şi evităm orice neînţelegere. Aveţi pe cineva în vedere?

Întrebarea nevinovată i-a ridicat semne de întrebare lui Emanuel.

- Nu, domnule, dumneavoastră decideţi cine să fie consultantul «de serviciu», dacă mă pot exprima aşa. Este un proiect complex, atipic şi dorim să cunoaştem în permanenţă părerea beneficiarului.

- Din nefericire, cei trei membrii consultanţi sunt de pe continent. Au fost aleşi după competenţele lor şi de aceea trebuie să-i întreb pe fiecare în parte.

- Cu atât mai bine. Vom avea nevoie de consultant chiar de mâine, fiindcă împreună vom alege şi amplasamentul exact al construcţiei. Aveţi dumneavoastră vreo preferinţă în privinţa expertului?

Intrebarea lui Emanuel l-a pus pe gânduri şi domnul Raffaldi a păstrat un moment de tăcere.

- Eu sunt arbitru în această afacere, nu am preferinţe şi nici protejaţi. Cred că aţi înţeles acest lucru. Voi da dispoziţiunile corespunzătoare chiar astăzi pentru a vă pune la dispoziţie un consultant.

- Vă mai informez asupra unui lucru, i-a spus Emanuel, privindu-l în ochi pe domnul Raffaldi. În unele cazuri noi, ca titulari ai proiectului, folosim ca subcontractanţi pentru lucrări parţiale, birouri de proiectare care ne-au fost concurente la licitaţie. Asta dacă vom fi convinşi de profesionalismul lor.

Ne puteţi da o sugestie în acest sens? Eventual una din firmele care au participat la licitaţie? Doar sunt firme de prestigiu în Europa.

- Nu, domnule. Asta este problema dumneavoastră. Noi discutăm cu titularul proiectul final. Puteţi angaja pe cine doriţi dumneavoastră.

- Vă mulţumesc pentru amabilitate, domnule Raffaldi, i-a spus Emanuel ridicându-se în picioare. La revedere!

- La revedere, domnule Gonzales.

"Sunt tentat să-i accord toată încrederea directorului Raffaldi, dar am văzut nenumărate cazuri în care prima impresie a fost înşelătoare. Primul pas a fost făcut, să vedem cu ce rezultate," şi-a spus Emanuel, părăsind clădirea.

Ajuns în stradă, s-a oprit câteva secunde, privind clădirile din jurul său. "Foarte frumos micul oraş Valletta, va trebui să-mi fac timp să-l vizitez. Am ocazia să reîntâlnesc spiritul cavaleresc, pe care l-am căutat cu ani în urmă. Acum sunt în fieful maltez şi nu am timp să-l admir?"

Deşi soare strălucea pe cerul senin, briza mării reuşea să menţină o temperatură plăcută. Poate şi de aceea strada era plină de turişti, hotărâţi să viziteze cât mai multe obiective istorice. Emanuel ar fi vrut să le urmeze exemplul, dar a preferat să se înapoieze la hotel, mergând pe jos, având astfel posibilitatea de a vedea vechile clădiri gotice, care parcă se sprijineau una de alta, ca să reziste mai bine timpului. De pe strada W.Bonnici, a continuat pe Xatt It-Tiben Road, până la Msida Bastion Historic Garden. Ajuns în parc, s-a aşezat pe una din multele bănci, la umbra tufelor de rododendron şi a privit plictisit, în jurul său. Pe drum, nu a sesizat să fi fost urmărit, astfel că şi-a scos din buzunar un telefon celular, cu carcasa albastră şi a format numărul lui Javier.

- Am fost la întâlnire, domnule, iar acum merg la hotel.

- Aşteaptă de rog, un moment.

- Da, te ascult, Emanuel. Acum sunt singur.

- L-am întâlnit pe domnul Raffaldi şi mi-a făcut o impresie bună. Până acum.

- Şi eu am o impresie bună despre el, ţi-am spus.

- Sper ca cel târziu până mâine să primesc telefon de la consultantul pe care-l va desemna să colaboreze cu noi pentru proiect. Mai aştept câteva telefoane pentru a-mi completa datele despre concurenţii noştri şi sper ca în zilele următoare să-l găsesc pe cel care l-a sunat pe José. Cum se simte José?

- Este tot în spital, în comă indusă. Dar în afara oricărui pericol, cel puţin aşa sper. Mâine ajunge vasul echipei noastre. Vei fii acolo?

- Da, îi voi aştepta pentru a pune la punct unele lucruri. Te voi suna tot pe telefonul albastru.

- Foarte bine, mulţumesc.

După vreo zece minute, s-a ridicat şi a făcut o plimbare împreună cu sutele de turişti, pe aleile parcului, apoi a plecat spre hotel, aflat la câteva sute de metri depărtare. Mai avea destule de făcut, inclusiv de a-şi suna câţiva din foştii colegi de muncă, care l-ar fi putut ajuta cu nişte date discrete.

După un duş răcoros, a comandat la recepţia hotelului o sticlă de Laurent Perrier, iar până când i-a fost adusă comanda, a căutat un post tv ce transmitea muzică simfonică. Era muzica ce-l ajuta cel mai bine să se deconecteze de la stresul problemelor cotidiene. Odată ce sticla şi paharele i-au fost aduse, s-a relaxat gustând din şampania preferată şi a întins pe masă actele privind firmele care au concurat la licitaţia din Malta. Erau patru firme de arhitectură, unele dintre cele mai puternice din Europa.

„Oare care dintre ele este implicată în atacul asupra lui José? Sau sunt mai multe coalizate împotriva noastră? Şi de ce? Care este motivul? Valoarea proiectului este de câteva zeci de milioane de euro, este adevărat, dar merită această sumă să ţi-l faci duşman pe Javier Montosa pentru ea? Poate că da.”

Prima din firme despre care avea câteva date în faţa lui era Von Göttenlen, o mare firmă de arhitectură din Haga. Proprietarul, Harry Von Göttenlen, a moştenit-o de la tatăl său, mare arhitect al regatului. Harry Von Göttenlen avea lucrări în Europa şi Orientul Apropiat, pe care le urmărea, adeseori, personal. Era cunoscut ca un profesionist desăvârşit, a conceput chiar un stil propriu de arhitectură, care-i purta numele. Conducerea executivă, cea reală o exercita Barten Türff, omul de încredere care se ocupa de întreaga administrare a afacerilor. Profesia lui de bază, se spunea că ar fi cea de inginer. Despre acesta se cunosc puţine date personale, doar cele oficiale, publice.

A doua firmă era din Londra, specializată în proiecte şi lucrări de infrastructură marină. Era o societate pe acţiuni, conducerea fiind exercitată de consiliul director, al cărui director general era Robert Manhan. Referinţele neoficiale despre el nu-l prea recomandau a fi acceptat ca partener de afaceri. Fost proprietar al unor mine de cărbune din Africa, şi-a lichidat afacerile ca urmare a războaielor civile din acele ţări şi s-a orientat spre construcţii. După ce a devenit director general al societăţii de construcţii McGregor, a dezvoltat un puternic birou de arhitectură şi proiectare, astfel că oferea servicii complete beneficiarilor de investiţii industriale.

Mai erau alte două firme de arhitectură, ceva mai puţin importante pe piaţa internaţională, dar pline de ambiţie şi dornice de a pune mâna pe contracte care să le aducă marea consacrare în lumea investiţiilor internaţionale. Una era din Hamburg şi alta din Toulouse.

La preselecţie au fost vreo douăzeci de firme, dar pentru participare efectivă la licitaţie au fost selecţionate doar cinci, una fiind cea a lui Javier Montosa.

„Oricare din ele ar putea fi implicată în tentativa de crimă. Dar care este, totuşi, firma vinovată? Sau persoana vinovată din cadrul firmelor concurente? Ca să nu blamez o întreagă firmă, un întreg colectiv de oameni respectabili. Trebuie completate datele despre aceste firme şi despre persoanele din conducerea lor. Mai ales persoanele din conducere!Ele pot acţiona şi fără ştiinţa proprietarilor."

În următoarele două ore a sunat la mai multe persoane de pe continent, vechi cunoştinţe, la care a apelat de mai multe ori pentru a le solicita unele servicii. Şi el, la rândul lui, le-a ajutat, astfel că relaţiile lor au devenit amicale, întâlnindu-se de multe ori în cadru neoficilal.

A vorbit, în acest timp, de vreo trei ori şi cu Pierre Bartell, bodygardul lui José şi ajutorul lui Emanuel pe probleme de pază şi securitate a firmei lor.

Ceva mai târziu, a cerut prânzul tot în apartament, gândindu-se că ar fi o pierdere de vreme să meargă în oraş, unde să mănânce. Şi-a ales un meniu format numai din peşte şi fructe de mare, mai ales că Malta era cea mai recomandată locaţie pentru un astfel de meniu.

Abia a terminat prânzul, când telefonul celular a sunat insistent. Era Pierre Bartell.

- Am o veste bună, Emanuel, i-a spus el fără nici o altă introducere.

- Te ascult.

- Tipul a fost identificat de una din legăturile mele din Toulouse. Este un fost mercenar, cunoscut cu ani în urmă sub numele de Morris Gradner. S-a reprofilat şi lucrează ca asasin plătit.

- Se ştie cum poate fi găsit?

- Legătura mea nu ştie, l-am întrebat acest lucru. Nu a aflat încă numele de luptă, dar speră să-l afle cât de curând.

- Unde are baza? Ultimul nume folosit?

- Nimic, deocamdată.

- Roagă-l să intensifice căutarea. Văd că are posibilităţi

bune de informare.

- Binenţeles, caut şi eu prin alte legături. Anunţ poliţia din Barcelona?

- Trimite-i un mesaj în numele meu, dar de la număr invizibil. Dacă reuşesc cei de la poliţie să-l găsească, ar fi foarte bine. José s-ar afla în siguranţă.

- Încerc să aflu pe ce filieră putea fi angajat. Poate aşa ajungem la angajator.

- Foarte bine. Ţinem legătura. În curând ajunge aici şi echipa de prospecţiuni. Oamenii noştri sunt la bord?

- Da, patru oameni de pază. Să-ţi mai trimit unul care să te ajute?

- Deocamdată, nu. Caută pe cineva din exterior, care să aibă legături bune aici şi să fie gata de plecare în orice moment.

- Fac altceva. Cred că deja ştiu pe cine voi trimite, sub acoperirea de turist. Va sta acolo, în aşteptare, la dispoziţia ta.

- Când ajunge, să-mi dea un semn, fiindcă nu ştiu cum evoluează lucrurile.

- Bine. Ne auzim din nou când am noutăţi.

Vestea identificării suspectului l-a bucurat pe Emanuel. Era sigur că mai devreme sau mai târziu îl va găsi pe cel care a ordonat asasinatul, dar voia să fie sigur că nu va fi un alt atac împotriva lui José. Asta însemna să-l găsească pe Morris Gradner şi să-l neutralizeze. Gradner nu şi-a îndeplinit misiunea şi mai mult ca sigur va încerca din nou. Dar de data aceasta îşi va lua măsuri suplimentare pentru îndeplinirea contractului, altfel va fi terminat. Iar poliţia avea posibilităţi şi şanse mai mari decât oamenii lui să-l găsească pe acesta.

„Toulouse, Toulouse”. Numele oraşului îi răsuna mereu în minte. Firma din Toulouse a fost printre concurenţi. „Imposibil. Nimeni nu ar angaja asasini din propriul oraş. Ar fi prea naiv pentru aşa ceva. Oare?” A revăzut datele despre firma din Toulouse. Un birou de arhitectură specializat în construcţii rezidenţiale şi de birouri, care a proiectat şi două blocuri turn în Orientul Apropiat. Proprietar era Antoin Dabord, plecat din Toulouse în Canada şi reîntors după douăzeci de ani, cu o bogată experienţă în domeniul construcţiilor mari, rezidenţiale. Nimic deosebit în activitatea firmei, dar

dezvoltarea ei rapidă crea o anumită suspiciune. „De ce? Avea cumva o altă activitate, paralelă cu cea oficială? În acest caz, măcar un zvon tot ar fi apărut.”

Spre seară, telefonul celular a sunat din nou. Era apelat de la un număr maltez.

- Domnul Gonzales?

- Da, Emanuel Gonzales.

- Bună seara. Sunt domnul Albert Günard şi am fost desemnat să coordonez lucrarea de proiectare a firmei dumnavoastră. Astă seară ajung în Malta şi, dacă doriţi, ne putem vedea mâine dimineaţă.

- Ar fi foarte bine, domnule Günard. Ne putem vedea dimineaţă la ora zece?

- Aş prefera ceva mai devreme. Să spunem la ora nouă? Luăm împreună micul dejun?

- De acord. Unde veţi locui? Eu stau la Golden Gulf Hotel.

- Ne vedem la restaurantul hotelului. La revedere.

„Domnul Raffaldi s-a mişcat repede. Din obişnuinţă sau are vreun interes? Să vedem cine este domnul Günard.”

Gândindu-se că a rezolvat cam tot ceea ce şi-a propus în acea zi, Emanuel a ieşit din hotel, dornic să facă o plimbare prin oraş şi să revadă unele din locurile care i-au plăcut în vizitele precedente.

Şi-a început plimbarea, alături de ceilalţi turişti şi s-a oprit câteva momente la St.Paul Anglican Cathedral, dar fiind aproape plină de vizitatori, şi-a continuat mersul pe strada Punent, apoi la dreapta, pe strada San Sebastjan. Privind vechile construcţii din perioada medievală, ridicate în stil gotic, lipite unele de altele de-a lungul străzilor înguste, gândurile i s-au îndreptat spre istoria insulei.

Cunoştea relativ bine istoria insulelor care formau satatul Malta, o istorie bogată de care era interesat din diverse motive, personale. O istorie tumultoasă, ca întreaga istorie a sudului Europei, loc de întâlnire, uneori violentă, alteori de colaborare, între interesele economice, culturile şi religioase ale populaţiilor musulmană şi creştină. Până prin anii 1127-1130, Insula mare, Malta a fost sub stăpânirea şi influenţa arabă, după care Roger de Sicilia şi-a impus stăpânirea asupra insulelor malteze. Ceea ce a fost şi un început al procesul de extinedere şi dominare a creştinismului asupra locuitorilor celor două insule principale: Malta şi Gozo, cu toate consecinţele religioase, culturale şi economice asupra populaţiei. Prin anul 1190-91, regele Tancred de Sicilia a trecut administrarea insulelor în mâinile unor oameni de încredere, buni comandanţi militari care să-in apere sudul regatului de incursiunile arabe. Primul comandant, care purta şi titlui de Conte de Malta, a fost amiralul Margaritus, iar de atunci titlul a primit o importanţă tot mai mare, deţinătorul acestuia, devenind conducătorul efectiv şi autonom al celor două insule principale, Malta şi Gozo. Datorită certurilor iscate între marile familii locale pentru deţinerea acestui titlu şi stăpânirea insulei, regele Martin a desfiinţat demnitatea de Conte de Malta, ca titlu al conducătorului insulei, prin 1390, fiind folosit o perioadă de timp doar onorific.

O perioadă glorioasă din istoria insulei, după părerea lui Emanuel, a început în anul 1530, când împăratul spaniol Carol al V-lea a închiriat insula Ordinului militar ospitalier Sf. Ioan din Ierusalim, condus de marele maestru Philippe de Villiers de L’Isle-Adam. Ordinul a avut până atunci cartierul general în Insula Rhodos, cucerită de turci de la ospitalieri.

Administrarea ospitalieră asupra insulei Malta a încetat în anul 1798, când a fost cucerită de Napolen Bonaparte, aflat în expediţie spre Egipt.

„Ce perioadă înfloritoare a fost atunci, când cavalerii administrau insula după regulile lor. Cele mai importante construcţii au fost ridicate atunci, atât pentru administraţie, cât şi în scop de apărare. Şi, binenţeles, în scopuri spirituale, ca dovadă a profundei lor credinţe creştine", şi-a spus Emanuel, mergând pe străzile din Valletta.

Ajuns pe strada Fauntain, s-a oprit şi a privit clădirea War Museum, aflat în stânga sa. În faţă, se vedea Fortul Sant Iermu, cu zidurile lui puternice, de culoarea galbenă a mierii, înconjurate de multe alte construcţii mai vechi. Peste acestea se ridicau impunătoare turnurile bisericii, iar în dreapta fortului, culoarea verde-albăstrie a mării întregea peisajul. „Ce fericire să stai aici, încremenit în timp, în perioada medievală şi să-ţi imaginezi viaţa cetăţii din vremea cavalerilor. Când va veni vremea mă voi retrage aici, în Malta, ca pensionar."

Cu această hotărâre în minte, a pornit înapoi, spre hotel, mergând pe strada Mekanti, pentru a revedea Palatul Marelui Maestru, pe care l-a admirat de pe trotuar. Nu departe, despărţite de strada Sant Lucia, se aflau Palatul Valletta şi St. John's Cathedral, locuri de referinţă pentru perioada cavalerilor de Malta.

Aflat sub impresia transmisă de splendidele construcţii gotice, în stare de reverie, Emanuel a intrat în hotel. Parcă simţea o senzaţie de foame şi, ca să nu facă exces, a comandat în cameră doar un peşte şi o sticlă de vin de Malta. După cină, în timp ce gusta din vinul rece, a căutat la televizor un program uşor, relaxant şi, ca o teribilă coincidenţă, a găsit postul unde se transmitea filmul Sceptrul cavalerilor ospitalieri. Film ce avea ca subiect tocmai înfiinţarea ordinului ospitalier al cavalerilor de Malta. „A avut dreptate cine a spus că mediul şi atmosfera pun stăpânire pe tine. Sunt, deci, în imperiul spiritului cavaleresc al Maltei".

A adormit cu televizorul în funcţiune, un somn odihnitor, cum nu a avut de mult timp.

*

Domnul Albert Günard a venit la restaurantul hotelului Golden Gulf Hotel cu vreo cinci minute înainte de ora întâlnirii sale cu Emanuel Gonzales, dar acesta era deja aşezat la una din mese, aşteptându-l. S-au recunoscut reciproc, probabil că instinctul fiecăruia din ei funcţiona foarte bine, iar acest lucru i-a bine dispus.

- Bună dimineaţa, domnule Gonzales, s-a apropiat, zâmbitor, domnul Günard de masă.

- Bună dimineaţa. Vă rog, luaţi loc, i-a răspuns Emanuel, privindu-l pe noul venit.

Acesta era un bărbat rotofei, de înălţime puţin sub medie, cu tenul deschis, faţa rotundă şi ochi albaştri, veseli, ascunşi de o pereche de ochelari de vedere. Îmbrăcat cu un costum uşor, de culoare deschisă, cravată asortată, părea a fi un om volubil, o fire agreabilă, de societate. Poate că şi capul rotund, cu puţinul păr cărunt, proaspăt tuns, care-i evidenţia faţa deschisă, crea impresia de om bonom, aflat în permanentă bună dispoziţie.

- Văd că nu aţi început micul dejun, a constatat domnul Günard. Putem comanda?

Unul din ospătari s-a oprit lângă masa lor, aşteptând comanda.

- Meniul spaniol, te rog, a comandat Gonzales.

- Pentru mine, cel italian. Ştiţi, de câte ori am posibilitatea

să mănânc ceva din bucătăria italiană originală, nu mă pot abţine

să nu iau.

- Domnul Bernard Raffaldi m-a întrebat dacă aş putea să vă asigur consultanţa pentru lucrarea preliminară şi am acceptat cu plăcere, a continuat domnul Günard. De data aceasta tonul şi privirea lui erau cu totul altele. Serios, profesional, la obiect.

- Vă mulţumim, domnule Günard. La întocmirea fiecărui proiect, firma noastră preferă să aibă un contact permanent cu reprezentantul beneficiarului, care cunoaşte bine condiţiile proiectului. Evităm astfel pierderea de timp şi ne asigurăm că îndeplinim toate condiţiile impuse prin caietul de sarcini. Mai mult, dacă se impun modificări ale proiectului, le facem imediat, beneficiind şi de experiza consultantului autorizat.

- Mai multe firme procedează în acest fel şi cred că este o procedură folositoare.

- Primul lucru pe care-l facem, începând de astăzi constă în prospecţiunile la locurile unde a fost propusă amplasarea complexul turistic marin. Dintre toate locaţiile propuse, vom alegea pe cea mai bună. Şi care să fie, evident, acceptată de beneficiar. De aceea, vom studia coastele insulei, începând cu zona estică, indicată de beneficiar ca prioritară.

- Mă bucur să lucrăm împreună, domnule Gonzales. Şi, dacă nu aveţi nimic împotrivă, voi schimba hotelul şi voi locui aici în următoarea săptămână. Aşa vom putea discuta în fiecare zi, dacă va fi nevoie. Nu mai trebuie să ne căutăm unul pe celălalt prin oraş.

- Este o idee bună. Doar că eu voi rămâne aici doar o zi, două, după care veţi ţine legătura cu şeful echipei tehnice, domnul Gilles Pascal. El va fi în permanenţă pe vasul de cercetare, împreună cu echipa. Dar asta nu este un impediment pentru dumneavoastră.

- Binenţeles.

După tonul lui, Günard părea puţin dezamăgit. Ar fi preferat

să discute cu Gonzales. De ce oare?

Ospătarul le-a adus farfuriile, pâinea şi, imediat, mâncarea, ceea ce l-a făcut pe Günard să redevină omul de societate.

- Ce bunătăţi! Poftă bună!

Apoi, a continuat, în timp ce mânca:

- De unde veniţi, domnule Gonzales?

- Din Paris. Acolo avem sediul firmei. Dumneavoastră?

- Din Haga, domnule. Sunt profesor la Universitatea de arhitectură şi acord consultanţă internaţională în acest domeniu.

- Eu sunt economist, specialist în marketing şi achiziţii.

- Înţeleg. Sunteţi persoana care descoperă noi oportunităţi de afaceri şi aduce firmei contracte. Aveţi o viaţă interesantă.

- Să spunem, stresantă.

- Sunteţi angajatul firmei sau lucraţi independent, aşa ca mine? Mi se pare mai avantajos să fiu propriul meu şef.

- Sunt angajat, din nefericire, domnule Günard. Aşa sunt regulile firmei. Dar pentru banii care-i primesc, pot accepta un şef, fie el şi dificil.

Günard l-a privit prin ochelarii săi de vedere, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile lui Emanuel. Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă câteva momente, apoi i-a reapărut şi a continuat să vorbească.

- Nu facem întotdeauna ceea ce ne place, nu-i aşa? Suntem nevoiţi să facem şi compromisuri.

„Acum, să vedem reacţia domnului Günard”.

- Apropos de compromisuri, ne va fi ceva mai greu să continuăm proiectul în stilul prezentat în oferta noastră. Nu cred că ştiţi, dar proiectantul nostru principal, fiul proprietarului firmei, a avut un accident mortal, iar acum suntem nevoiţi să-l înlocuim. Dar, fiţi fără grijă, tatăl lui va continua proiectul fiindcă avem toate elementele lăsate de decedat.

Efectul celor povestite de Emanuel a fost neaşteptat.

Günard a scăpat din mână furculiţa şi l-a privit pe Emanuel cu ochii mari, parcă speriat de cele auzite. După câteva clipe bune, şi-a lăsat privirea în farfurie, a aranjat cuţitul şi furculiţa şi a împins farfuria din faţa sa. Şi-a

scos ochelarii şi a început să-i şteargă încet, apăsat, cu un şerveţel, după care i-a pus la loc, pe ochi.

- Iertaţi-mă, a spus el într-un târziu, dar când aud de moartea unui tânăr, sunt oripilat. Câţi ani avea? Putea fi un student de-al meu.

- Douăzeci şi cinci de ani, sărmanul.

- Cum s-a întâmplat? Accident de maşină?

Günard l-a privit în ochi pe Emanuel, aşteptând de la acesta canfirmarea accidentului.

- Nu, domnule, a fost ucis. Glasul lui Emanuel a răsunat dur, plin de ură, aproape acuzator. Se străduia să fie cât mai real, cât mai credibil, apelând la gesturi şi privire teatrale. Şi nu trebuia decât să arate exact ceea ce simţea faţă de acel fapt tragic

- Doamne! A fost singurul cuvânt rostit de Günard. Faţa i s-a albit, era aproape de apoplexie.

- Da, din nefericire a fost asasinat. Poliţia este pe urmele ucigaşului, îl va prinde cât de curând. Se pare că are legătură cu faptul că noi am câştigat licitaţia. Vă vine să credeţi aşa ceva?

Emanuel l-a privit pe Günard atent, urmărindu-i starea psihică. Ar fi putut continua în acelaşi mod, dar i-a fost teamă ca cel din faţa lui să nu clacheze.

- M-am gândit să-i cer domnului Raffaldi o prelungire a termenului cu o săptămână, pentru caz fortuit. Dacă va fi de acord, binenţeles, întreaga

comisie de licitaţie. Poate îi anunţaţi dumneavoastră pe membrii comisiei?

Domnul Günard şi-a ridicat privirea spre Emanuel. Era o privire plină de regrete.

- Condoleanţe! Îmi voi anunţa colegii din comisie, inclusiv pe domnul Raffaldi şi le voi propune amânarea termenului. Nu este o amânare semnificativă, o vor accepta. Dar cum să aibă legătură cu licitaţia?

- Poliţia crede că unul din concurenţii noştri a vrut să ne saboteze. Eu unul nu-i cunosc, nu pot bănui pe nimeni. Dumneavoastră?

- Dintre reprezentanţii firmelor care au prezentat oferte, nu-l cred capabil de aşa ceva pe nici unul. Toţi sunt oameni onorabili, arhitecţi de mare clasă. Nu, nu cred aşa ceva.

- Atunci, nici eu nu cred ceea ce spune poliţia. Oricum, vă mulţumesc, domnule Günard. Îmi cer sciuze că v-am indispus cu această veste tragică, dar nu am avut alternativă. Eu trebuie să merg pe vasul de cercetare, să întâlnesc echipa tehnică. Ne putem vedea după amiază, dacă aveţi timp, sau mâine?.

- Ne vedem cu mare plăcere. Îl voi întâlni şi pe domnul Raffaldi şi vom discuta inclusiv despre proiect.

- Rămânem şi la cafea, da? Aici găsiţi o cafea italiană foarte bună, domnule Günard.

- O cafea bună îmi alungă întotdeauna gândurile negre şi-mi aduce buna dispoziţie.

Încet, încet domnul Günard părea că a uitat de întâmplarea tragică pe care i-a comunicat-o Gonzales. Sau, cel puţin, aşa lăsa să se vadă.

„Este un actor foarte bun sau un om nevinovat. Dar îl voi supraveghea atent, măcar cât timp stau în Malta”.

*

După despărţirea de domnul Albert Günard, Emanuel l-a sunat pe Javier. Acesta a răspuns imediat, ca întotdeauna, parcă ar fi aşteptat mereu să fie chemat la telefon. Viaţa şi afacerile l-au învăţat că era mai bine aşa, să răspundă la primul apel. Denotă interes şi politeţe faţă de apelant.

- Bună dimineaţa, Emanuel. Cum stau lucrurile acolo?

- Bună, Javier. Echipa tehnică a sosit, vasul este ancorat în port, la Valletta. Peste jumătate de oră voi fi pe vas. L-am întâlnit pe domnul Albert Günard, consultantul care ne va ajuta. Am continuat aplicarea planului, aşa cum am stabilit.

- Ce impresie ţi-a făcut?

- După reacţia lui la aflarea veştii despre atentat, a avut o reacţie anormală. De culpă şi regret. Apoi, şi-a revenit destul de repede. Dar încă nu pot fi sigur că este implicat, deşi înclin spre această variantă. Sper ca zilele acestea să mă conving de vinovăţia sau nevinovăţia lui. Cum se simte José?

- Acum, ceva mai devreme, eu am plecat de la spital. Este în afara pericolului, dar îl mai ţin vreo zi, două, în comă indusă. Pentru recuperare, spun medicii. Te-a sunat Pierre?

- Nu. Înseamnă că nu are noutăţi.

- Bine. Ne auzim mai târziu.

- Desigur. Mă voi ruga pentru José.

- Mulţumesc, Emanuel.

Maşina taximetru îl aştepta în faţa hotelului, astfel că în douăzeci de minute a ajuns la locul unde era ancorat vasul de cercetări al firmei, în apele Marelui Port, aproape de ţărmul Kalkara, în Rinella Bay. Nu departe de locul de ancorare, era Fortul Rikaźoli, un important punct de referinţă de pe harta echipei tehnice.

Când Emanuel a ajuns pe vas, membrii echipei tehnice tocmai discutau despre misiunea ce o aveau de îndeplinit: stabilirea datelor necesare întocmirii proiectului obiectivului turistic maltez.

- Domnule Gonzales, stai cu noi. Discutăm câteva lucruri despre programul nostru, i-a spus şeful echipei, Gilles Pascal.

- Aşadar, domnilor, a continuat Pascal, Malta are în componenţă cinci insule principale: Malta, Gozo şi Comino, locuite în permanenţă şi două nelocuite: Manoel şi Filfla. Dar Arhipelagul Maltez cuprinde, în total optsprezece insuliţe, nelocuite, multe fiind doar conglomerate de rocă. Pe noi ne interesează însula principală, Malta. Locaţia propusă de beneficiar pentru construirea complexului turistic este Rinella Bay, locul unde ne aflăm noi. Prospecţiunile şi cartografierea le vom face, pentru început, în această locaţie, după care vom extinde prospecţiunile în alte trei, patru locaţii. Datele noastre de cercetare vor fi analizate de comisia pentru proiecte, care va stabili locaţia definitivă. De aceea trebuie să adunăm date precise despre fiecare din locaţii, considerându-le pe toate ca locaţii principale.

Vom stabili datele geologice ale terenului atât pe uscat, cât şi sub apă, pentru că una din variantele complexului cuprinde şi construcţii subacvatice.

- În situaţia asta, putem face prospecţiuni simultan pe uscat şi sub apă, a intervenit unul din geologi.

- Da, ideea este bună, dar nu avem suficienţi scafandri specialişti.

- Mă ocup eu de acest lucru, a intervenit şi Emanuel. Voi vorbi cu domnul Montosa pentru a ne trimite o echipă completă de scafandri.

- Excelent. Iată care vor fi celelalte locaţii. Una va fi în peninsula Sliena, în St.Julian’s Bay, alta în Ghadira, în Mellieha Bay. A treia locaţie este în nordul insulei Malta, lângă terminalul Cirkewwa, în imediata apropiere a traseului curselor de feribot spre insula Gozo. Acolo zona este mai dificilă, nisipoasă, dar ne vom descurca noi.

- Dacă aveţi întrebări, a conchis Pacal expunerea.

Întebări au fost destule, astfel că discuţiile tehnice au durat mai bine de un ceas. Deşi erau interesante pentru Emanuel, a trebuit să răspundă la mai multe apeluri telefonice iar în final, a plecat spre hotel.

Primul apel telefonic l-a primit de la Maurice, legătura lui Pierre Bartell, care i-a solicitat o întâlnire în acea după amiază.

A doilea apel telefonic l-a primit chiar de la Pierre.

- Bună, Emanuel. Am veşti bune despre suspectul nostru, Morris Gradner.

- Te ascult.

- Este în Marsilia, dar nu ştiu încă unde anume se ascunde. Legătura mea din Marsilia spune că a avut un contract recent pe care l-a executat. Este posibil să se retragă undeva o lună, două, posibil cu vreun contract în Africa.

- Cum primeşte contractele? Are o filieră sau poate fi contactat direct de mandanţi?

- Oferta o primeşte în Toulouse, dar acceptarea contractului o face personal. Încerc să aflu prin cine primeşte ofertele.

- Te rog, cât mai repede.

- Ştiu, voi face tot posibilul. José este în stare bună, dar asta ai aflat-o deja, cu siguranţă.

- Da şi mă bucur. Trebuie să-l găsim pe Gradner, să ajungem prin el la angajator.

- Te ţin la curent cu cercetările mele, Emanuel.

Emanuel Gonzales era foarte mulţumit de Pierre Bartell, cu tot eşecul suferit în apărarea lui José. Fost ofiţer în legiunea străină, apoi membru al serviciului special al legiunii, era unul din mulţii luptători bine pregătiţi şi loiali, transformaţi din clienţi infracţionali ai poliţiei, din tineri rătăciţi ai cartierelor de periferie, în oameni onorabili, în luptători remarcabili trimişi

în cele mai periculoase zone de pe glob, de multe ori angajaţi chiar în poliţie. Asta, dacă scăpau cu viaţă la terminarea contractului de legionari.

Erau şi foşti legionari străini care treceau, la terminarea contractului, de partea cealaltă a barierei legale, acceptând orice angajament, doar să fie bine plătiţi. Mai devreme sau mai târziu, aceştia sfârşeau în luptele la care participau ca mercenari sau în beciul poliţiei.

Emanuel l-a cunoscut pe Bartell când lucra în serviciul diplomatic, colaborând în diverse acţiuni, iar după plecarea lui din acel serviciu, l-a convins să accepte un contract legal de muncă la firma domnului Montosa. Şi nu a regretat niciodată acest lucru. Şi nici Bartell.

După ce a luat prânzul la un restaurant Birkirkara, un oraş istoric foarte frumos, situat în mijlocul insulei, Emanuel Gonzales a plecat spre Biserica Sfânta Elena, unde avea loc întâlnirea cu Maurice, legătura lui Pierre. Şi acolo străzile erau pline de turişti, îmbrăcaţi lejer şi cu aparate de fotografiat şi filmat pe piept. Turistul era inconfundabil, orinde s-ar afla pe glob. „Prea puţin timp am fost în această postură de invidiat. Cea de turist fără griji, curios şi relaxat”. Ajuns în faţa bisericii şi privind faţada gotică, cu intrarea precedată de arcade, iar deasupra arcadelor, cu fereastra mare încadrată de două ceasuri, şi-a adus aminte de motoul oraşului, poate cel mai vechi oraş din insulă, in hoc signo vinces, (cu acest semn-simbol-vei învinge). „Emblema oraşului este crucea roşie cu o coroană deasupra ei. Alegerea acestui loc de întâlnire este de bun augur. Să vedem ce veşti primim.”

Cu o figură optimistă, Emanuel Gonzales a intrat în biserică, abia făcându-şi loc printre vizitatorii curioşi. S-a oprit în faţa naosului, privind gânditor sculpturile.

- Este un loc ce te îndeamnă la reverie, a auzit el o voce bărbătească ce venea din spatele său. S-a întors repede şi a văzut un bărbat la vreo

patruzeci de ani, suplu, îmbrăcat ca un veritabil turist, cu şort şi cămaşă albă şi cu nelipsitul aparat de filmat.

- Da, întradevăr.

- Descrierea pe care v-a făcut-o Pierre este exactă. Acesta este numărul meu de telefon, i-a spus necunoscutul, întinzându-i o bucată de hârtie. Numele meu, aici, este Maurice, dar ştiţi acest lucru. Omul pe care-l căutaţi este la Khartoum. L-am anunţat pe Pierre cum poate fi contactat pentru un contract, dar nu mai repede de zece zile. Ar trebui să vă intereseze Yachtul „Marlena", care a acostat la Sliema. Este dotat cu aparatură pentru cercetări subacvatice şi probabil caută vreo epavă. Oamenii din echipaj nu sunt prea bine văzuţi de marinarii de aici. Voi fi cu ochii pe ei şi vă ţin la curent.

Înainte ca Emanuel să spună vreun cuvânt, individul s-a făcut nevăzut, pierdut prin mulţimea de turişti. A mai stat şi el câteva minute în biserică, apoi a ieşit în stradă, cătându-şi telefonul celular.

- Javier, putem ridica măsurile de siguranţă în ceea ce-l priveşte pe José. Suspectul este în Africa.

- Eşti sigur, Emanuel?

- Da. Oricum, va fi păzit, dar cred că acele măsuri nu se mai impun. Altă problemă. Poţi să afli cui aparţine yachtul „Marlena"? Şi cam ce se ştie despre acest vas.

- Are vreo implicare în acţiunile împotriva firmei noastre?

- Nu ştim exact, dar a apărut aici, în apropiere. Sesizarea pe care am primit-o nu este întâmplătoare.

- Bine. Te sun imediat ce am noutăţi.

- Până atunci, echipa noastră de pe vas va fi instruită în privinţa echipajului yachtului. Să nu uit: poţi suplimenta echipajul vasului nostru cu o echipă completă de scafandri? Inginerul Gilles Pascal îţi poate trimite precizările necesare.

- Va fi contactat de biroul administrativ şi va avea oamenii în maxim două zile. Poate trimit o echipă din Barcelona, dacă spui că este urgent.

- Foarte urgent, chiar. Simt că se pregăteşte ceva aici.

- Bine. Ne auzim mai târziu.

„Cred că am luat toate măsurile. Să vedem ce noutăţi are consultantul, domnul Albert Günard”, şi-a spus Emanuel, făcând semn unui taximetru, pentru a se înapoia în Valleta.

Barcelona

În acea zi, dimineaţă, după instructajul zilnic, Flores a intrat în salonul rezervă 18, pregătită să lucreze cu pacientul José pentru recuperarea acestuia, după starea de comă în care fusese. Se simţea puţin obosită fiindcă a lucrat la raportul medical până după miezul nopţii. Şi-a făcut timp să discute, jumătate de oră şi cu părinţii, care abia o aşteptau să ajungă acasă. De fapt, aproape zilnic ajungea acasă seara, destul de târziu, obosită după practica ce o efectua la spital. Şi, ceea ce era mai rău, deseori era marcată de suferinţele bolnavilor, mai ales în cazurile mai grele. Aşa cum a fost şi seara trecută, preocupată de cazul pacientului necunoscut, ţinut în regim secret. Spera că organismul lui tânăr să se recupereze după accident destul de repede şi fără să lase urme.

Pacientul José era trezit, şi-a terminat programul de întreţinere personală şi arăta destul de bine. Şi totuşi, Flores a observat imediat preocuparea, nesiguranţa , temerile de pe faţa lui, deşi acesta încerca să pară optimist. Probabil că dacă era acasă, nimeni nu ar fi observat starea lui de spirit, dar acolo, sub privirile atente ale specialiştilor, nu putea ascunde nimic. După primele minute de familiarizare cu faptele consemnate în fişa medicală pe timpul nopţii, când Flores se pregătea să discute cu pacientul despre programul din acea zi, uşa s-a deschis şi a intrat medicul de gardă.

- Bună dimineaţa, domnilor. Văd că arăţi foarte bine, domnule, i s-a adresat el lui José. Ne pregătim pentru prezentarea la comisia de evaluare, Flores. Comisia este convocată pentru ora nouă, dar noi trebuie să fim la laborator în câteva minute. Nu mai târziu. Poţi merge singur? s-a întors doctorul, din nou, spre bolnav.

- Se numeşte José, domnule doctor. Îl voi ajuta eu.

- Nu cred că este nevoie, mulţumesc. Am făcut exerciţii de dimineaţă şi cred că pot merge singur. Priviţi.

Într-adevăr, José mergea aproape normal, dovedind un echilibru foarte bun.

- Bravo, foarte bine, nu s-a putut abţine Flores. Faţă de ieri, este incomparabil mai bine.

- Da, ai dreptate, a completat medicul. Am citit raportul medical. Impresionant. Îl voi prezenta şi comisiei, în acest fel medicii îşi vor face o imagine mai completă asupra pacientului nostru. Agenţii de pază vor rămâne aici, iar de astăzi veţi sta în afara salonului, a completat el.

- Ştim, domnule doctor, am primit instrucţiunile în acest sens.

- Să mergem, José, Flores. Poftiţi, vreau să văd cum merge.

José mergea foarte bine şi, ajuns în laborator, a fost luat în îngrijire de asistentele comisiei, iar medicul de gardă şi Flores s-au înapoiat în secţie.

- Este un infractor, domnule doctor?

- Cine, Flores, pacientul?

- Da.

- Nu, dragă Flores. Este fiul unui arhitect renumit şi a fost ţinta unui atentat. A scăpat ca prin urechile acului, la limită.

Flores s-a oprit, surprinsă. „De ce am crezut că este un infractor periculos? Pentru că era păzit de agenţi şi de poliţie? Dar, dacă stau şi mă gândesc, ce importanţă are pentru mine calitatea lui de infractor sau om normal? Este, pur şi simplu, un pacient!”

- De ce mă întrebi? Ce ai crezut că este, un criminal?

- Da. Mă întrebam cum să procedez atunci când se va trezi. Dacă este periculos?

- Te înţeleg. Şi eu am avut emoţii când am tratat criminali, i-a răspuns medicul zâmbind. Să sperăm că starea lui de sănătate îi va permite transferul la Paris. Dar, până atunci, ne vom ocupa noi de el. Mi-ai depăşit aşteptările, Flores. Aş vrea ca fiica mea să iubească profesia noastră la fel ca tine.

- Nu merit aceste complimente, domnule doctor. Fac tot ce pot pentru a-i ajuta pe bolnavi şi acelaşi lucru voi face şi pentru acest pacient, să ştiţi.

- Ştiu. Până se înapoiază, reciteşte procedurile şi lucrează, apoi, cu el. Mâine, duminică, poţi continua procedurile, sau vrei să te odihneşti?

- Dacă aveţi nevoie de mine, voi veni, desigur.

- Mulţumesc. Voi interveni la conducerea spitalului să-ţi recuperezi orele suplimentare.

- Mulţumesc. Merg în salon să mă pregătesc.

José s-a înapoiat, după vreo două ore, mergând singur, fără ajutorul nimănui, exact când părinţii săi au venit în vizită. Dat fiind că pacientul se simţea foarte bine, Flores a ieşit din salon, lăsându-i singuri, pentru că aveau, cu siguranţă, destule lucruri să-şi spună, fără ca persoane străine să-i deranjeze.

Părinţii săi au plecat, fericiţi că starea lui se îmbunătăţea vizibil, abia când José se pregătea să mănânce prânzul, astfel că Flores a putut să discute cu pacientul, respectând înstrucţiunile din proceduri. Nu după mult timp au sosit şi concluziile comisiei de evaluare a stării medicale a lui José, concluzii pe care medicul i le-a explicat, pe scurt, asistentei.

- Pacientul nostru nu are sechele. Scurtele pierderi de memorie vor dispare în câteva zile, pentru că nu sunt lezate celule neuronice. A suferit un şoc, dar organismul lui tânăr şi puternic şi-a revenit aproape în totalitate. Are nevoie acum de psihoterapeut, nimic mai mult.

- Poate şi de o atmosferă plăcută, de o relaxare psihică? Fără şocuri emoţionale şi probleme profesionale? Aceste sugestii au fost spuse de Flores sub o formă interogativă, pentru a nu părea că-l completează pe medic.

- Da, mai ales asta, i-a răspuns doctorul, apreciind delicateţea asistentei sale. Ştii la ce mă gândesc? Şi, fără a mai aştepta o reacţie din partea lui Flores, a continuat:

- Să te ocupi tu de recuperarea pacientului, asistându-l permanent. Dacă eşti de acord, îi voi propune directorului acest lucru, desigur, cu remunerarea corespunzătoare. Ştiu că ţine la acest pacient şi va accepta, având în vedere pregătirea ta profesională. Eşti aproape medic.

- Sunt onorată de încrederea dumneavoastră, domnule doctor, dar voi face faţă? Mă cam sperie obligaţiile pe care mi le asum. Dacă se întâmplă ceva

neprevăzut?

- Nu vei fi singură. Medicul psihoterapeut va urmări permanent evoluţia bolnavului.

- Dacă spuneţi dumneavoastră... Sunt de acord şi vă mulţumesc pentru încredere şi sprijin. Încep de astăzi?

- Binenţeles.

Şi, din acel moment, Flores a început programul de recuperare a bolnavului José, ca o adevărată profesionistă. Trebuia să-i stimuleze memoria , logica exprimării şi judecata raţională, iar pentru asta, primul pas era acela de a-i pune întrebări personale. În acest fel îi va cunoaşte, mult mai bine şi personalitatea.

După amiază, José a dormit, un somn odihnitor, dar nu prea lung. După ce s-a trezit, neavând nimic de făcut, părea că se plictiseşte. Flores a plecat la cabinetul asistentelor, unde a rămas să mai discute cu ele, gărzile erau pe hol şi faptul că era singur l-a indispus. A deschis televizorul şi a căutat un program care să-l intereseze, dar nu a găsit nimic. Sau nu i-a plăcut ceea ce a găsit, nici la posturile spaniole şi nici la cele franceze, astfel că s-a bucurat atunci când asistenta Flores a intrat în salon.

- Domnişoară, putem merge în grădină? Cred că spitalul are o grădină, nu?

- Binenţeles, José, dar nu putem părăsi salonul fără încuviinţarea direcţiunii şi a medicului de gardă. Presupun că ştiţi că în privinţa dumneavoastră s-au luat măsuri suplimentare de siguranţă.

José a privit-o cu ochii mari.

- În primul rând, aş vrea să-mi spui pe nume. Eu sunt José Montosa, din Paris. În al doilea rând, ştiu că sunt arhitect şi că nu am încălcat nici o lege. De ce să fiu tratat altfel decât ceilalţi bolnavi?

- Nu ştiu de ce, José, nu m-am interesat. Dar mă bucur că-ţi aminteşti aceste lucruri. Ieri nu-ţi aminteai cine eşti. Ştii ce înseamnă asta? Că ţi-ai revenit surprinzător de repede.

José a fost oarecum surprins atât de vocea, cât şi de expresia tinerei asistente, care exprimau o evidentă satisfacţie profesională, o bucurie a reuşitei lui. A privit-o ceva mai atent. Era de statură potrivită, cu un corp bine proporţionat, poate puţin prea suplu. Părul blond, legat la ceafă, scotea în evidenţă tenul deschis al feţei ovale şi ochii mari, negri, strălucitori. Niciodată nu a privit-o atent, era pentru el o femeie purtătoare a unui halat alb, angajată a spitalului, care-l îngrijea. Dacă nu ar fi văzut pe faţa ei satisfacţia pentru reuşita lui, poate nici atunci nu ar fi privit-o mai atent. Orgolios din fire, obişnuit să trateze cu superioritate, dublată de indiferenţă sentimentală, toate femeile pe care le frecventa, nu le acorda prea mare atenţie. Erau doar însoţitoarele lui în timpul liber, care participau la distracţiile din restaurante, nimic mai mult. Avea grijă ca în anturajul lui şi al prietenilor săi, destul de mulţi, să fie femei care nu le aduceau probleme de nici un fel.

José era un fel de mic prinţişor, care îşi cunostea şi urmărea propriul interes în privinţa femeilor, uneori chiar în detrimentul unora din prietenii săi. Deşi nu a amestecat niciodată afacerile cu plăcerile, munca şi profesia cu timpul liber, cu distracţiile, educaţia lui de rechin, lipsit de scrupule în afaceri s-a manifestat şi în viaţa privată. Acest fapt, observat de familia sa, a fost acceptat de tatăl său, dar o nemulţumea pe mama, care voia de la el mai moderaţie şi politeţe.

„O fată frumoasă, atrăgătoare, dar este asistenta medicală care mă îngrijeşte. Îmi place loialitatea ei şi faptul că o bucură reuşitele mele. Dar este normal să fie aşa", s-a gândit el, după care a continuat conversaţia cu asistenta.

- Da, cred că-mi amitesc totul despre mine. Dar de ce să fiu păzit? De ce este un poliţist la uşa mea? Nu-mi amintesc, totuşi, cum am ajuns în spital şi nimeni nu vrea să-mi spună. Nici oamenii mei de pază. Asta înţeleg. Am făcut cumva vreo infracţiune?

- Nu, după câte ştiu eu. Am vrea, totuşi, să-ţi aminteşti singur de ce eşti în spital, de aceea medicii refuză să discute acest lucru. Unde locuieşti în Paris?

- Pe Bd. des Batignolles, iar sediul firmei îl avem pe Rue Auber. Cunoşti Parisul?

- Din păcate, nu-l cunosc. L-am vizitat de câteva ori, am văzut principalele obiective turistice, dar atât. Pentru moment, cred că este suficient. Dar tu cunoşti Barcelona, José? Ciutat Comtal, sau Cap i Casal de Catalunya, cum spunem noi, catalanii.

- Recunosc, la fel ca tine că, din păcate, nu cunosc oraşul. Deşi aici m-am născut.

- O surpriză plăcută, trebuie să recunosc, i-a răspuns ea. Dar Parisul nu este atât de departe de Barcelona, cum să nu cunoşti oraşul? Cred că ai fost de nenumărate ori aici.

- Da am fost de mai multe ori să-mi văd bunicii, în Castelldefels, ştiu oraşul, dar nu pot spune că-l cunosc. Eu, ca arhitect, ştiu ce înseamnă să

cunoşti o localitate. De aceea spun că eu nu cunosc Barcelona. Deşi, mi-ar place să-l studiez şi să-l cunosc oraşul în care m-am născut.

- Nici eu nu-l cunosc arhitectural, doar la nivel de localnic, însă ştiu destul de multe lucruri despre istoria lui şi legendele urbane. Când ai plecat în Franţa?

- Părinţii mei au părăsit oraşul când aveam cinci ani. Au plecat la fel ca mulţi alţi emigranţi, în căutarea unei vieţi mai bune, a unor posibilităţi mai mari de realizare profesională. Parisul a fost locul unde mi padre a înfiinţat firma de arhitectură, care acum este recunoscută ca una din cele mai bune societăţi din domeniu.

- Nu v-aţi gândit să vă reîntoarceţi aici? Spania, între timp, s-a dezvoltat foarte mult, la fel şi Barcelona.

- Ne-am adaptat, chiar integrat foarte bine în societatea pariziană, domnişoară Flores. Toate cunoştinţele şi relaţiile noastre de afaceri şi private sunt în Paris. Deşi, în lumea afacerilor noastre, piaţa se întinde pe tot globul. Avem proiecte întocmite şi realizate pe tot globul. Chiar şi în Barcelona. Avem şi o sucursală aici.

- Deci, spiritul spaniol, catalan, este încă prezent în viaţa familiei tale.

- Binenţeles, nu am uitat spiritul spaniol. Dar l-am

completat cu spiritul francez. Deşi eu vorbesc aproape în totalitate numai în franceză, iar amicii mei sunt francezi. Nu mi-ar displace însă, să cunosc mai bine tradiţiile noastre, catalane.

- Acest lucru îl poţi face numai aici. Eşti căsătorit, José?

- Nu. Iar acest lucru iese din preocupările mele, cel puţin în următorii douăzeci de ani. Am lucruri mult mai bune de făcut decât să-mi pierd libertatea.

- Distracţia cu prietenii înseamnă libertate?

- Şi asta dar, pe primul loc de află profesia. Şi afacerile, evident. Trebuie să menţin renumele firmei. Iar când voi avea suficientă experienţă şi mi padre consideră că sunt capabil să preiau firma, voi deveni proprietarul acesteia. În lumea noastră, tinerii au rolul lor, indiferent cât de inteligenţi sunt, dar nu pot accede la funcţii de conducere decât atunci când sunt maturi, trecuţi prin viaţă şi cu multă experienţă. Este vorba de afaceri mari, de mulţi bani, de viitorul lucrătorilor noştri şi familiile lor. Nu poţi încredinţa această responsabilitate, de a fi conducător, chiar şef de birou, unuia înainte de a-şi dovedi capacitatea de bun conducător. Deşi este firma noastră, atunci se va pune problema numirii mele ca director, va fi întrebat personalul cu funcţii importante. Şi dacă acel consiliu director va fi de acord, voi prelua funcţia.Doar aşa putem progresa şi dezvoltăm afacerile.

Discuţia lor a fost întreruptă de sosirea mamei şi a bunicilor lui José. Şi, pentru prima dată, Flores l-a văzut pe José mai mult decât bucuros, chiar fericit. Şi-a îmbrăţişat bunicii cu dragoste, ca şi cum nu i-ar fi văzut de ani de zile.

Era o ocazie bună pentru tânăra asistentă să plece din salon şi să-şi întâlnească, din nou, celelalte colege de pe secţie. Aveau destule lucruri de vorbit, iar atmosfera colegială din secţie era deosebită. Făceau tot posibilul ca, cel puţin două cafele pe tură, să le bea împreună, spunându-şi ultimile noutăţi despre ele, sau din spital.

Când bunicii au plecat, cam după două ore, Flores a revenit în salon, hotărâtă să continue procedura, conform programului stabilit de medic.

- Acum, sper că nu te superi dacă te rog să facem câteva teste? Am aici formularele pentru testarea psihologică, pe care trebuie să le completezi. Ştii, asta este procedura.

- Bine. Oricum, ce altceva pot face? Dacă nu erai tu, aş fi plecat din spital, la bunici.

Cuvintele lui José sunau ca o destăinuire. Lui Flores i-au făcut plăcere, deşi ştia că nu aveau nici un substrat. El nu-i cunoştea pregătirea profesională pentru a o lăuda şi nici interes de a-i face complimente. Cuvintele au fost spuse ca urmare a nemulţumirii bolnavului faţă de izolarea sa în spital. Dar, probabil şi ca o mărturisire a încrederii lui în ea, asistenta, iar nu ca o ultimă posibilitate de a-şi ocupa el timpul. Cel puţin, aşa voia Flores să înţeleagă spusele lui.

José a completat întreaga după amiază testele psihologice şi, până la plecarea lui Flores, nu a reuşit să le termine, astfel că au convenit să le continue şi a doua zi, luni, dacă nu cumva se aproba transferul lui la Paris.

- Mulţumesc, Flores, pentru timpul acordat şi răbdarea pe care o ai cu mine. Fără ajutorul tău, nu aş fi realizat această evoluţie. Eşti o companie plăcută, să ştii. Cel puţin pentru mine.

Flores l-a privit intrigată. Parcă nu era acel José pe care ea l-a intuit din spuse lui. Egosist şi earogant. Dar, era sincer? Sau s-a simţit dator să-i mulţumească asistentei care l-a îngrijit?

- Mulţumesc şi eu pentru aprecierea muncii mele. Mi-am făcut datoria, José, nimic mai mult. Ne vedem mâine după amiază.

- După amiază? De ce?

- Dimineaţă voi fi la cursuri, la facultate. Programul meu începe la ora patru, după amiază.

- Studiezi şi lucrezi în acelaşi timp? Lui José parcă nu-i venea să creadă. - Dar este foarte obositor. Să nu-mi spui că urmezi medicina, a continuat el, la fel de mirat.

- Ba da, sunt studentă la facultatea de medicină. Lucrând, îmi completez veniturile, dar îmi cunosc şi mai bine profesia. Ce te surprinde? De patru ani fac asta şi mă simt foarte bine. Aproape realizată.

- Nu am întâlnit prea multe persoane cu o astfel de ambiţie şi perseverenţă. Felicitări! Ne vedem mâine.

„Are dreptate, a fost o zi plăcută. Şi, nu sunt deloc obosită," şi-a spus Flores ieşind din salon. „Mai am timp să ies cu mama şi padre la o terasă. Abia aştept asta!"

*

A doua zi, când a intrat în salon, Flores i-a văzut pe părinţii lui José, aflaţi în vizită. Discutau cu medicul Rojas, dar păreau nemulţumiţi de ceva.

- Bună ziua, domnilor, le-a spus ea.

- Flores, s-ar putea să-ţi reiei programul pe secţie începând de astăzi. Pacientul nostru a primit aprobarea de a se transfera la un spital din Paris.

- Am înţeles. Vă aştept pentru instructaj, sau merg la cabinetul asistentelor?

- Mai rămâi puţin, până când domnul Montosa se va pregăti de plecare. Să vedem ce decize ia familia.

„Este prima dată când medicul rosteşte numele pacientului”, şi-a spus Flores. „Înseamnă că a ieşit din restricţiile de siguranţă, doar că agenţii de pază sunt încă pe hol”.

- Padre, am spus că vreau să-mi continui recuperarea aici, în acest spital. Şi vreau să fiu cu mama şi bunicii. Te rog, mă poţi înţelege?

- Credeam că vrei să mergi acasă.

Javier Montosa era de-a dreptul nedumerit. José iubea Parisul şi acolo, cu familia şi prietenii aproape, recuperarea lui s-ar desfăşura mult mai repede.

- Dragul meu, dacă atmosfera de aici îi face bine, putem amâna plecarea cu două, trei zile. Ce spui? Bunicii sunt aici, avem unde sta, de ce să ne grăbim dacă José vrea să mai rămână în acest spital? Poate s-a obişnuit cu atmosfera şi colectivul de medici, ceea ce i-ar facilita recuperarea.

- Nu am nimic împotrivă, dacă tu crezi că este mai bine aşa. Rămânem şi noi cu el. Ce spui, José?

- Mulţumesc, padre, pentru înţelegere. Atmosfera de aici chiar îmi face bine. Nu am mai fost internat în spital şi nu vreau să schimb ambientul tocmai acum, când mă simt foarte bine.

- În aceste condiţii, vom prelungi periada de internare. Comunicăm acest lucru şi la serviciul contabilitate. De acord? i-a întrebat doctorul Rojas.

- Binenţeles. Vă lăsăm să vă faceţi treaba, domnule, i-a răspun Javier. Faceţi treabă bună, după cum se pare.

- Cel puţin ne străduim, domnule Montosa. Mi s-a comunicat anularea măsurilor de pază a pacientului, cred că ştiţi asta. De acum, programul nostru va fi ceva mai lejer, Flores.

- Dacă aşa stau lucrurile, aş vrea să-l însoţesc pe pacient în oraş, i-a răspuns ea medicului. Va trebui să-şi reia viaţa normală şi oraşul îl va ajuta.

- În acest caz, va trebiui să fie însoţit de agenţii de pază. Pentru asta, veţi avea la dispoziţie o maşină, i-a răspuns Javier Montosa. Ce spuneţi, domnule doctor?

- Este o idee foarte bună. Programul de ieşire în oraş îl vom stabili noi, ca şi obiectivele medicale pe care le urmărim.

- Flores, a continuat medicul, discutăm împreună ceea ce vei face în privinţa pacientului. Totodată, te voi motiva eu la facultate pentru următoarele două zile. Este bine?

- Da, domnule. Voi veni la dumneavoastră mâine dimineaţă cu noul program de recuperare, pe care, cu permisiunea şi recomandarea dumneavoastră, îl voi prezenta şi ca lucrare practică la examenul de la facultate.

- Cu multă plăcere. Dacă am clarificat totul, putem merge, să-l lăsăm pe José şi pe domnişoara asistentă să-şi facă programul, i-a îndemnat doctorul

Rojas, conducând familia Montosa spre ieşire.

*

Dimineaţă, după orele nouă, Flores şi José, însoţiţi de doi agenţi de pază, au plecat cu maşina din parcarea spitalului. José era, desigur, bine dispus că putea ieşi în oraş după zilele petrecute în spital. Se gândea mai puţin la recuperarea sa medicală şi mai mult la faptul că putea să-şi reia viaţa sa normală, să-şi continue munca de creaţie arhitecturală, pasiune avieţii sale.

- Unde mergem, domnule? a întrebat şoferul.

- Mergem la Sagrada Família, pe Carrer de Mallorca, i-a răspuns Flores.

- Cunosc destul de bine biserica, a spus José. Dar dacă tu vrei, facem o plimbare până acolo. Este locul unde mă simt cel mai bine, locul unde spiritul catalan se întâlneşte cu arta şi frumosul. Am devenit poet, nu-i aşa?

- Mi-ar place să cred că aşa ai fost şi înainte de accident. Oricum, este un mare progres, dacă reuşeşti să atât de bine să-ţi exprimi trăirile interioare.

„Cunosc şi eu biserica, dar am obiectivele mele de realizat”, s-a gândit ea. „Să vedem ce ştii şi cum îmi relatezi despre istoria şi simbolistica bisericii apoi, ce îţi aminteşti despre incident. Şi doctorul Rojas este curios să afle ce-ţi amiteşti despre accident.”

Ajunşi în faţa bisericii, Flores şi José, încadraţi de cei doi însoţitori de pază, abia s-au putut strecura printre turişii veniţi să admire simbolul oraşului. Era aglomeraţia obişnuită, care nu mai surprindea pe nimeni. Sute de vizitatori făceau turul exterior al bisericii, aşteptându-şi rândul să pătrundă şi în interiorul acesteia.

- Mai întâi, facem şi noi turul exterior al bisericii, iar tu îmi vei spune ceea ce ştii despre ea. Bine?

- Desigur, cu plăcere. Aici suntem în faţa intrării de est, faţada fiind denumită Naşterea. Naşterea lui Isus. Faţada a fost finalizată prima dintre cele patru, iar construcţia ei a început în 1894 şi a durat cam treizeci şi şase de ani. Fiind orientată spre răsărit, simbolizează tocmai naşterea Mântuitorului, unde a răsărit Soarece credinţei, iar aceste trei porticuri de la intrare, semnifică trei din virtuţile creştine: Credinţa, Speranţa şi Milostenia. Vezi aceste sculpturi stilizate? Sunt scene ale vieţii, inspirate din natură. Aceste patru turnuri corespunzătoare faţadei reprezint patru apostoli, dar acum nu-mi amintesc numele lor. Fiecare turn are nenumărate sculpturi. Pot să-ţi descriu pe cele mai importante ca semnificaţie.

- Mulţumesc, este suficient, i-a răspuns Flores, mulţumită de relatarea pacientului ei. Am trecut de această intrare ,a continua ea. Ce urmează?

- Ocolim spre vest, unde este faţada numită Patimile şi simbolizează supliciul lui Isus. Faţada, priveşte, este foarte sobră, din piatră brută în care au fost sculptate oase umane, scheletul corpului omenesc. Mai sunt câteva sculpturi care semnifică păcatele omului, pe care Isus le-a luat asupra Sa. Cele trei porticuri ale intrării semnifică alte trei virtuţi creştine, iar cele patru turnuri sunt dedicate apostolilor. Atenţie la schele, a spus José, prinzând-o de mână pe Flores. Mai bine le ocolim, pe stradă.

Dar nu a mai ajuns în stradă, s-a oprit brusc. Prima senzaţie pe care a avut-o a fost cea de bucurie, simţind mâna lui Flores în mâna lui. Era mică, delicată şi parcă un curent electric i-a străbătut corpul. Ceva nedefinit, între bucurie, bunătate şi optimism i-a cuprins inima. Voia să-i spună ceva, ceva frumos, să-i mulţumească pentru unda de bucurie pe care i-a transmis-o, dar un fulger s-a abătut asupra lui şi o lumină strălucitoare i-a învăluit ochii şi mintea, ca atunci când a fost în comă. Lumina a devenit difuză şi, ca într-un

film s-a văzut pe schelă, apoi l-a văzut clar pe muncitorul care a ridicat un tub spre el şi săgeata aruncată i s-a oprit în gât. Imaginile, mai bine zis amintirile sub forma imaginilor s-au succedat prin faţa ochiului minţii, cu trupul lui căzut, cu măsurile de prim ajutor şi transportarea lui la spital. A văzut tot ce s-a întâmplat în jurul lui cât timp a fost în coma indusă, iar principalele persoanaje au fost medicul Rojas şi Flores. Mai ales Flores, pe care a simţit-o atât de apropiată de suferinţa lui. La fel de neaşteptat cum i-au apărut, imaginile au şi dispărul, după care mintea i-a devenit limpede ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Mintea şi amintirile despre accident şi ceea ce a urmat accidentului.

- Scuză-mă, Flores. Cât timp am stat aici?

Flores l-a privit surprinsă. A simţit o strângere de mână când José s-a oprit, dar totul a durat una, două secunde. De ce a întrebat-o cât timp a durat acea strângere de mână.

- O secundă, poate două, i-a răspuns ea. Ce s-a întâmplat?

- Am văzut, în mintea mea, accidentul pe care l-am avut chiar aici, la faţada Patimilor lui Isus. Mi-am amintit, am văzut în imagini tot ce s-a petrecut. L-am văzut şi pe atacator.

- Nu am mai auzit aşa ceva şi nici nu am citit în vreo lucrare medicală, i-a răspunsFlores, uluită. Aşadar erau amintirile tale, nu priveai totul din exterior? Cred că subconştientul a adus în conştient ceea ce a fost ascuns până acum. Dar ce a declanşat acea stare de revenire a amintirilor, de receptare a imaginilor, cum spui tu?

- Nu ştiu. Când ţi-am luat mâna, am simţit, brusc o stare de bucurie, care mi-a străbătut inima ca un curent electric. Apoi, imediat, am avut viziuni cu atacul. Cred că tu ai fost antena prin care am receptat imaginile, i-a spus el

zâmbind amuzat. Te-am văzut şi ţi-am simţit sentimentele de milă atunci când eram în comă.

- Doamne! Să-mi povesteşti totul, amănunţit, când ne înapoiem la spital. Vreau să-mi notez totul şi apoi să mă consult cu profesorii mei de la facultate.

- Flores, eu nu cred în paranormal, în percepţii extrasenzoriale. Aşa că explică-mi tu, dacă poţi, de ce atentatul s-a produs tocmai la această faţadă, a păcatelor oamenilor şi a patimilor lui Isus? Am ispăşit şi eu păcatele pe care le-am făcut până acum?

Flores l-a privit uluită.

- Nici nu m-am gândit la acest lucru. Totul devine un adevărat mister. Dacă mă gândesc bine, acum nici eu nu cred că este o coincidenţă. José, avem multe lucruri de discutat, cărora să le găsim o explicaţie raţională.

- Ai dreptate. Megem mai departe ci descrierea faţadelor?

- Ar trebui, dar acum au apărut alte enigme, adevărate mistere. Cred că ţi-ai revenit complet după incident şi, mai mult, ai descoperit alte căi de comunicare extrasenzorială. Le vom explora, cu răbdare, dacă eşti de acord.

- Desigur. Uite, am ajuns la cea de-a treia faţadă, cea a Gloriei. Finalizarea ei a început în anul 2002 şi după terminare va deveni intrarea principală a bisericii.

*

- Suficient, pentru moment. Să chemăm maşina şi să mergem mai departe prin oraş, i-a spus Flores. Avem multe lucruri de văzut. Vreau să-ţi arăt locuri fermecătoare, cu legendele lor. Cunoşti şi celelalte construcţii realizate de Gaudi în oraş?

- Binenţeles, este profesia mea, doar. Şi Gaudi este unul din profesorii mei preferaţi, de la care învăţ în permanenţă. Am studiat chiar şi stilul lui, în care au fost realizate Casa Milá, Parcul şi Palau Güell, proprietatea contelui Güell, care a devenit cel mai bun prieten al lui Gaudi.

- Până să-mi descrii realizările Güell, poţi să-mi povesteşti câteva lucruri despre istoria bisericii Sagrada Família. Ceva ce eu cunosc mai puţin.

- Desigur. Istoria bisericii este foarte interesantă, începe cu un voiaj la Roma. În anii 1860, în oraşul vechi Barcelona, trăia un librar, care era şi editor de ziar, pe nume Josep Maria Bocabella. Ca orice catolic practicant, îşi dorea să meargă în vizită în Cetatea Sfântă, lucru care s-a realizat prin 1861. Ajuns în Cetatea Vaticanului, a rămas impresionat de cinstirea care i se aducea Sfintei Familii şi Sfântului Iosif din Nazareth, San José de Nazareth, cum îl numim noi, spaniolii.

- Un moment, te rog, l-a întrerupt Flores. Ai spus că l-a impresionat San José? José!? Nu realizezi?

- José? A repetat… José. Apoi, uluit, a exclamat:

- Doamne! Numele meu. Ce coincidenţă ciudată. Eu, asimilat prin numele ce-l port, ca un cap de familie, bun padre familias? Parcă am mai spus că nu mi-am planificat să mă căsătoresc în următorii douăzeci de ani.

- Crezi că te poţi opune destinului? Flores s-a gândit mai mult la ea când a spus aceste cuvinte.

După câteva clipe, José a continuat:

- Deci, sub impresia celor văzute la Roma, librarul Bocabella a pus bazele unei asociaţii religioase, cunoscută sub numele de Asociaţia Adepţii San José" - Asociación de Devotos de San José şi a editat singur o revistă a acestei organizaţii. În timp, Asociaţia a adunat cîteva sute de mii de adepţi şi Bocabella s-a gândit să ridice şi o biserică închinată Sagrada Família, Sfintei Familii. În acest scop, a cumpărat un lot de teren la marginea oraşului Barcelona, în El Poblet, unde preţurile erau mult mai mici. Şi-a ales şi un consilier proiectant şi, ca arhitect principal al lucrării, l-a angajat pe Francisco de Paula del Villar i Lozano, un arhitect la modă în 1880. El i-a cerut lui del Villar să facă planul unei biserici după modelul Basilicii della Santa Casa, din Loreto, o lucrare splendidă. Însă arhitectul del Villar a făcut proiectul unei biserici în stilul gotic, aşa cum se construiau atunci bisericile, contrar cerinţelor lui Bocabella. Ca urmare a neînţelegerilor dintre ei în privinţa stilului bisericii, del Villar a demisionat.

- A sosit maşina, l-a întrerupt Flores. Îmi povesteşti în maşină, da?

- Desigur. Unde vrei să mergem acum?

- Mergem să luăm o gustare, dacă eşti de acord, după care vreu să-ţi prezint un loc foarte interesant, despre care circulă şi o legendă urbană.

- Am şi eu o propunere. Mergem la Castelldefels, la bunicii mei şi acolo servim o gustare, după care revenim în oraş. De acord?

- Ştiu eu? Să un-i deranjăm.

- Îţi dai seama cât se vor bucura să ne vadă? Este şi mama acolo, aş vrea să o cunoşti. Până acum, doar ai văzut-o la spital, un ai vorbit cu ea.

- Dacă spui că este bine să mergem acolo, de acord.

După ce au urcat în maşină, i-au spus şoferului unde să meargă, iar José şi-a continuat povestirea.

- Să-ţi povestesc în continuare, despre biserică. Se spune că Bocabella a ajuns în impas fără arhitect. A încercat să-l angajeze pe consilierul său, arhitect şi el, dar acesta a refuzat. Într-o noapte, Bocabella a avut un vis. I-a apărut în vis San José, care l-a încurajat în demersurile sale şi i-a spus să-l angajeze pe acel arhitect care va corespunde descrierii sale: înalt, blond, cu ochii albaştri. Şi, peste câteva zile, Bocabella l-a întâlnit pe... Antoni Gaudi, atunci în vârstă de treizeci de ani. Gaudi a preluat lucrarea şi a demarat construcţia în 1882, după idei proprii, în stilul Art nouveau adaptat ideilor sale. Stilul modernist a fost foarte mult modificat de Gaudi, sub influienţa altor stiluri arhitecturale: cel maur, prezent în moscheile din peninsula iberică, stilul indian, dar cu multiple modele preluate din natură: flori, copaci, grote, chiar unele animale.

Gaudi s-a ocupat de ridicarea bisericii, conducând nemijlocit lucrările, până în 1926, la moartea sa, absurdă şi neprevăzută. Călcat de un tramvai, în drum spre biserica unde mergea la spovedanie.

- Ce trist. Vorbeşti aşa frumos despre Gaudi, cred că-l simţi apropiat de stilul tău de proiectare. Sau, mai corect spus, te simţi atras de stilul acestuia. Şi, observ că vrei să-l înţelegi şi ca om şi ca arhitect. Acest lucru mi se pare remarcabil, José. Gândeşti şi simţi ca un spaniol, ca un catalan.

- Asta şi sunt, i-a replicat el imediat, fără să ezitare..

- Mă surprinde, zilele trecute spuneai altceva.

- Da, spuneam că în Paris mă simt acasă. Aşa şi este. Dar nu văd nici o contradicţie între cele două afirmaţii. Casa ta, mai corect spus căminul tău, este acolo unde sunt părinţii, prietenii, unde ai crescut şi învăţat. Unde te-ai realizat, ca om şi profesionist.

- Nu unde te-ai născut? Unde-ţi sunt rădăcinile?

- Nu ştiu, nu m-am gândit. Rădăcinile mele, cred, sunt în familie. Aşa simt eu. Fiindcă, familia este cel mai important lucru pentru mine. Inspirată de Sagrada Família, cea a Sfântului Iosif, San José, Sfânta Maria şi Isus Mântuitorul.

- Nu te pot contrazice. Şi pentru mine familia este cel mai important lucru. Dar spiritul locului unde te-ai născut, al naţiei tale, le porţi în suflet oriunde te-ai afla, fiindcă te-au marcat pentru totdeauna.

- Da, aşa este, dar cu o singură condiţie. Să fi cunoscut spiritul locului natal, să fi fost, măcar un moment, conştient de existenţa lui. Conştientizarea se face în familie. Altfel, rămâi cu un vid în loc de spiritul originii tale. Şi asta se întâmplă, din nefericire, de foarte multe ori, mai ales atunci când emigrezi în alte ţări. Dar nu mai vreau să vorbesc de acest lucru, este un subiect prea complex pentru noi doi.

- De acord. Uite, am ajuns deja în Castelldefels.

- În cinci munute suntem acasă. Mă bucur că ai venit cu mine, i-a spus José, luându-i mâna fără ca măcar să-şi dea seama. Iar Flores nu şi-a retras-o. Chiar i-a făcut plăcere gestul lui, cu toate că acesta l-a făcut în mod inconştient. Sau nu?!

Dona Isolda a dovedit o politeţe desăvârşită faţă de cei doi tineri, amabilitatea sa fiind un mod de a-i mulţumi lui Flores pentru grija pe care a avut-o faţă de fiul ei. Deşi au vorbit despre lucruri generale, impresia pe care şi-a făcut-o una despre cealaltă a fost deosebit de bună. Dona Isabela, cu instinctul ei de mamă, a sesizat că José este mai mult decât interesat de Flores, o plăcea, deşi era prea puţin conştient de dragostea ce-şi făcea loc în inima lui. Cu înţelepciune, a rămas neutră, lăsând lucrurile să decurgă în mod natural, până când tinerii vor deveni conştienţi de sentimentele lor reciproce.

După amiază, ceva mai târziu, José şi Flores, împreună cu cei doi agenţi de pază, s-au înapoiat în Barcelona. Prima oprire au făcut-o în cartierul Gotic, una din zonele cele mai interesante şi mai frumoase ale oraşului, o pagină din istoria acestuia. Au trecut pe lângă Plaça Sant Jaume, circulând pe Carrer de la Ciutat şi apoi, pe prima stadă la stânga, s-au oprit pe Carrer d'Hércules, unde au lăstat maşina în parcare. Câţiva paşi mai departe se vedea o clădire frumoasă, Església de Sant Just i Pastor, aflată la intersecţia a două străduţe foarte înguste. Se aflau în Plaça Sant Just, în faţa fântânii cu acelaşi nume. Fântâna era de fapt o amenajare, pe zidul bisericii, a rezervorului unde se aduna apa ce curgea prin robinete. Trei chipuri în relief, lipite de zid, păzeau renumita fântână, cu apă cristalină, ce curgea prin cele două robinete metalice.

José a privit atent fântâna, dar nu a întrebat nimic.

- Cunoşti această fântână, nu? l-a întrebat Flores.

- Cred că este Fântâna Sant Just, dar nu am mai fost aici.

- Atunci, să-ţi spun istoria ei, aşa cum o cunosc eu. Istorie devenită adevărată legendă ce atrage mii de vizitatori din toată lumea. Această istorie face parte din patrimoniul cultural al oraşului. În secolul al treisprezecelea, acest loc era împădurit şi făcea parte din pădurea Serra de Collserola, care

se întinde în nordul oraşului. Ceea ce a rămas din acea pădure veche şi bogată, un adevărat codru secular, se vede în El Parque Natural de Collserola. Se spune că în anul 1238, când regele Aragonului şi conte de Catalonia, Jaume I,El Conquistador, se pregătea să plece înapoi spre Valencia, pentru a cuceri cetatea de la mauri, a avut un vis deosebit. A visat că, mergând la vânătoare pe dealul din nordul vechii cetăţi a Barcelonei, la un izvor a văzut o căprioară ce bea apă. Tocmai când voia să întindă arcul şi să trimită săgeata spre căprioară, aceasta şi-a ridicat capul şi din gură i-au căzut stropi de apă care scânteiau în lumina razelor soarelui ce pătrundeau printre crengile copacilor. Stropii de apă erau la fel de strălucitori ca ochii ei de diamant, nişte mici steluţe divine. Impresionat, regele a lăsat căprioara să plece neatinsă de săgeată şi, mai mult, a oprit vânătoarea.

Curios să vadă dacă cele visate se vor confirma, regele a organizat o vânătoare şi, stupoate, a găsit izvorul, iar când s-a apropiat de el, a venit o căprioară, exact ca în visul său. Căprioara nu s-a speriat ci, dimpotrivă, l-a lăsat să se apropie de ea continuând să bea apă. Iar stropii care curgeau de pe botul căprioarei, erau ca nişte mici steluţe de lumină, iar ochii îi scânteiau ca diamantele. După cum se spune, impresionat de ceea ce a văzut, regele a oprit vânătoarea, exect ca în vis. De atunci, pe domeniul regal Collserola nu s-a mai desfăşurat nici o vânătoare cât timp a domnit regele Jaume I.

La fel ca şi căprioara, regele Jaume a băut apă din izvor, iar ceea ce a simţit, l-a uluit. S-a simţit atât de bine şi de puternic, de sănătos, încât ar fi putut tăia un copac gros dintr-o singură lovitură de spadă. Fântâna era un adevărat izvor de putere şi sănătate.

Flores a făcut o pauză, privindu-l pe José. Apoi a privit în jurul ei. Cât timp a povestit, în jur s-au adunat o mulţime de turişti, care au ascultat atenţi legenda fântânii.

- Spuneţi mai departe domnişoară ghid, a îndemnat-o unul din turişti, iar José a zâmbit amuzat la auzul acelor cuvinte.

- Sigur, continuaţi, domnişoară ghid, a spus şi el, pe acelaşi ton amuzat.

- Bine. Regele Jaume era un bărbat puternic, înalt şi frumos, iar apa din izvor i-a dat şi mai multă putere. Astfel că, atunci când a ajuns sub zidurile cetăţii Valencia, regele şi aliaţii săi au cucerit-o destul de repede. Armatele conduse de rege s-au străduit anterior timp de trei ani să o cucerească, astfel că apa izvorului căprioarei a devenit bine cunoscută în întreg regatul.

Un secol mai târziu, contele de Montcada, care stăpânea o parte din munte şi pădure, bolnav de plămâni, s-a însănătoşit complet după ce a băut apă din izvorul căprioarei.

Tot cam prin secolul al treisprezecelea, un om bogat, Juan, a trecut prin pădure şi a băut apă din acelaşi izvor. Impresionat de calităţile energetice ale apei, a amenajat izvorul, iar mai târziu, după ridicarea palatului guvernatorului, apa din izvor a fost dusă în întreg palatul. Mulţi oameni importanţi ai provinciei au băut apă din izvor atunci când credeau că norocul i-a părăsit sau că sănătatea le era pusă la încercare. Şi de fiecare dată efectele apei au fost vizibile.

- Acesta este izvorul, domnişoară? a întrebat o turistă ceva mai în vîrstă. Mi-ar place să cred că este izvorul tinereţii.

- Încercaţi, doamnă. Apa are efect, ca de altfel orice medicament, dacă ai încredere în efectele ei. Da, acesta este izvorul cunoscut de secole, cel mai vechi izvor, aflat în funcţiune, din Barcelona. Noi credem că poate fi şi izvor al tinereţii.

- Frumoasă legenda, i-a spus José. Este o legendă, nu-i aşa?

Flores l-a privit gânditoare.

- Ştiu eu? S-ar putea să fie o legendă, după cum s-ar putea să fie şi o poveste reală. Să aducă noroc şi sănătate celor care beau apă de aici.

- Atunci, eu beau cu încredere, i-a spus José sorbind apa din pahar. Şi s-a simţit foarte bine.

- Îmi doresc sănătate, dar şi noroca continuat el. Noroc în realizarea a ceea ce-mi doresc cel mai mult, în acest moment.

A privit-o lung, o privire care spunea multe lucruri. Se simţea emoţionat, fericit că Flores era lângă el, că putea să-i arate cele mai sincere sentimente. Ceea ce a văzut în privirea ei, l-a făcut şi mai fericit. Vedea o acceptare a sentimentelor lui, dar şi un răspuns, cu propriile ei sentimente. Aceleaşi ca ale lui. „Oare asta să fie iubirea? Mi-au plăcut zeci de femei, dar nu am fost nicodată aşa fericit în prezenţa lor."

„Pacientul meu este îndrăgostit şi nu ştie cum să-mi spună acest lucru. Dar eu ştiu cum să-i spun că m-am îndrăgostit de el?"

- Beau şi eu apa din izvorul binefăcător pentru a mi se împlini gândurile, l-a ajutat ea. A ridicat paharul cu apă şi a băut cu ochii în ochii lui José. Atunci, a băut şi el apa, în acelaşi timp cu ea, susţinându-i privirea.

- Flores, acesta este un legământ, ştii asta?

- Ştiu, José. I-a strâns uşor mâna şi l-a sărutat pe buze, scurt, delicat, ca o adiere de vânt din pădurea Collserola.

Gestul ei nu a fost impulsiv, negândit, ci urmare a convingerii pe care a căpătat-o în casa bunicilor lui José. Acolo, el s-a purtat ca un adolescent îndrăgostit, fără să se ferească de mama şi bunicii lui. Cel puţin doamna Montosa a fost atentă la fiecare gest al lor, a cântărit fiecare cuvânt spus de unul sau de altul, ca o adevărată mamă grijulie cu fiul ei. La început, Flores a fost stânjenită de situaţia în care era pusă şi a reacţionat prudent la gesturile lui José, gesturi de o politeţe desăvârşită, dar determinate de impulsul inimii sale îndrăgostite. Apoi, văzând reacţia delicată a doamnei Montosa, ca un început de acceptare a sentimentelor lui José, Flores a acceptat şi ea acele manifestări de îndrăgostit, involuntare, dar suficient de bine controlate. Nici nu putea face altceva. Şi atunci şi-a dat seama că José o iubea şi voia să o pună în temă pe mama lui cu această iubire.

Surprinzător, Doamna Montosa, mama, i-a acceptat, oarecum, sentimentele fiului său fără a o cunoaşte pe Flores. Poate intuiţia de femeie şi de mamă i-a spus că Flores are un suflet curat. Interesant a fost şi faptul că nu a contat nici poziţia socială a lui Flores, cum aceasta s-ar fi aşteptat. Important, poate, era pentru doamna Montosa faptul că fiul ei a găsit o femeie pe care să o iubească şi care să-l readucă la valorile familiei, aşa cum le-au înţeles ea şi Javier: dragoste, respect reciproc, încredere şi ajutor. Fiindcă, trebuia să recunoască, José a văzut aceste valori doar la părinţii lui, în ceea ce-l privea, nici nu concepea să şi le însuşească vreodată. Dimpotrivă, le considera perimate, chiar potrivnice ideii de familie modernă.

Sărutul lui Flores, acolo, în faţa fântânii Sant Just, l-a lăsat fără cuvinte pe José. Nu s-a aşteptat ca Flores să-i înţeleagă sentimentele şi atitudinea pe care a avut-o de faţă cu mama şi bunicii săi. A vrut, în definitiv, să-i prezinte mamei pe femeia de care s-a îndrăgostit. Nu ştia cum să facă acest lucru şi de aceea s-a lăsat condus de intuiţie, iar delicateţea, politeţea şi buna cuviinţă l-au ajutat să treacă bine prin această încercare. Poate mai bine decât s-a aşteptat să reacţioneze nu numai mama sa, ci şi Flores.

- Flores, m-am îndrăgostit şi sunt fericit că ai observat acest lucru. Nu am ştiut cum să-ţi spun.

- Este suficient că mi-ai spus acum. Observ că apa izvorului a făcut minuni în privinţa ta?

- Nu pot să neg acest lucru. Asta confirmă faptul că legenda se bazează pe lucruri reale, nu-i aşa?

- Aşa cred şi eu. Ne înapoiem la spital?

- Da, voi cere să m i se facă externarea chiar seara aceasta.

- De ce? Ai spus că rămâi în spital încă trei zile, cel puţin.

- Da, aşa am spus pentru că voiam să beneficiez de prezenţa ta benefică asupra sănătăţii, minţii şi inimii mele. Voi rămâne în Barcelona, la domiciliul bunicilor mei, dacă accepţi să-mi acorzi asistenţă în continuare.

- Trebuie să merg la cursuri şi să-mi continui munca la spital, nu pot sta cu tine.

- Nici nu m-am gândit la acest lucru. Am solicitat doar asistenţa ta medicală. Voi plăti spitalului orele din programul pe care-l faci pentru mine. Directorul a fost de acord să te detaşeze câteva zile. Şi, nu văd de ce nu ar fi făcut-o, atâta timp cât totul este legal. Avocatul sucursalei noastre de aici a obţinut acceptul lui de principiu, urmând ca să vorbească şi cu tine. Şi cu medicul meu curant, Rojas, evident.

Flores l-a privit uimită. Şi nu i-a plăcut deloc faptul că el singur a stabilit totul, inclusiv programul ei. De ce oare? Din orgoliu şi egoism? Iar se gândea numai la el? O considera o simplă asistentă la dispoziţia lui?

- De ce nu m-ai consultat? Nu poţi hotărâ acest lucru în locul meu.

- Îmi pare rău, credeam că vei fi de acord să lucrezi numai cu mine.

- Greşeşti. Eu lucrez în spital, pentru tratarea tuturor bolnavilor pe care-i primesc în îngrijire. De mâine voi intra în programul meu la spital. Dacă vei avea nevoie de asistenţă medicală, poţi lua legătura cu reprezentantul spitalului. Acum, dacă nu te superi, voi merge acasă, sunt obosită. Şi supărată.

Şi, fără să stea pe gânduri, Flores a pornit pe jos, iar când a văzut primul taximetru liber, l-a oprit şi a urcat.

În maşină, s-a gândit la acel incident. Nu ştia dacă a reacţionat bine, dar nici nu regreta atitudine pe care a avut-o faţă de imixtiunea lui José în programul şi viaţa ei profesională. Dar şi în viaţa ei personală. Firea lui arogantă şi tendinţa de a controla totul, de a face doar ceea ce era în interesul lui, în detrimentul celorlalţi, a ieşit la suprafaţă. Voluntar sau involuntar, pentru ea nu avea importanţă. A muncit prea mult ca să realizeze, singură, ceva în viaţă şi nu accepta ca un străin până ieri, indiferent dacă-l iubea sau nu, să-i controleze viaţa, să-i decidă viitorul. Era mulţumită, într-un fel, că incidentul i-a deschis ochii din timp asupra firii ascunse, adevărate, a lui José Montosa. S-a îndrăgostit de el, dar acest lucru nu însemna că trebuia să se sacrifice pentru orgoliul acestuia. „Da, am procedat bine. Am viitorul înainte, iar pentru a mă realiza în viaţă, trebuie să muncesc mult, să-mi sacrific timp, bucurii trecătoare şi sentimente. Dar mă sacrific pentru mine, pentru a urca pe scara socială şi a valorilor profesionale.”

Şi José a rămas frământat de gânduri. La început, a fost nedumerit de reacţia lui Flores la propunerea lui de a lucra câteva zile doar pentru el. Era sigur că aceasta va accepta, poate chiar cu bucurie propunerea lui. Simţea că el, José, nu-i era indiferent, că timpul petrecut alături de el va face ca

apropierea dintre ei să fie mai profundă. Şi totuşi, ce anume i-a produs supărarea? Faptul că a vorbit cu directorul spitalului înainte de a o întreba şi pe ea? Nu avea de ce să o întrebe, doar era vorba de atribuţiile ei de serviciu. Lui, sau altui pacient, ea trebuia oricum să le acorde asistenţă. Şi fiind vorba despre el, credea că vestea o va bucura. Dar reacţia ei a fost exact contrarie aşteptărilor sale. Chiar nu înţelegea nimic. Mai bine se înapoia acasă, în Castelldefels. Şi asta şi făcut. A urcat în maşină şi s-a îndreptat spre renumita staţiune. Acasă, la familia lui, unde orice rană se vindeca mult mai repede, fie ea fizică, psihică sau sentimentală.

După un duş reconfortant, Joséa ieşit pe terasă, cu un pahar de vin în mână, încercând să se gândească la treburile lui profesionale, treburi rămase în Paris. Se simţea pe deplin sănătos şi pregătit pentru muncă. Nu ştia încă nimic despre atacatorul său, dacă a fost identificat şi prins. Ştiind că se ocupa Javier de problemă, pentru el era ca şi rezolvată, mai ales că s-au ridicat restricţiile de siguranţă personală în ceea ce-l privea. Pe lângă îmbunătăţirea stării lui de sănătate, atenţia i s-a concentrat aproape exclus asupa lui Flores, fata care l-a impresionat aşa cum nici una nu a reuşit până atunci. Se gândea la ea şi simţea că se comporta precum un adolescent, la prima lui dragoste ori el, José Montosa, era recunoscut în Paris pentru aventurile amoroase. Cu doamne şi domnişoare. „M-am îndrăgostit de ea şi cred că s-a îndrăgostit şi ea de mine. Nu-i înţeleg acea criză de orgoliu, când eu nu am vrut altceva decât să fie mereu în preajma mea. Situaţia nu poate rămâne aşa, să fiu abandonat fără nici o vină.”

Sorbind din vinul alb, rece, i-a revenit în minte visul cu Gaudi. Sau, mai bine spus, visele în care l-a întâlnit şi a vorbit cu marele Gaudi. Cu spiritul lui Antoni Gaudi, profesorul lui. Acelea în care maestrul i-a relatat cum a rămas singur, doar cu operele lui. Şi nici măcar acelea nu erau ale lui, el doar le-a conceput, le-a realizat spre încântarea şi folosinţa altora. José le considera, unele din vise, ca fiind premonitorii şi despre ele nu a vorbit cu nimeni, nici măcar cu medicii din comisia de evaluare neuropsihiatrică a spitalului, deoarece le considera pur personale, fără importanţă pentru alţii. În ultimile zile, a fost mereu sub influenţa operelor lui Gaudi, mai ales de când a început să lucreze la proiectul noului port maritim, cel de agrement al Barcelonei. Interesul lui pentru stilul gaudian se manifesta printr-un

periplu pe la principalele opere. Cam întotdeauna, începea studiul cu biserica Sagrada Família, continua cu parcul şi palatul Güell, cu celelalte clădiri ridicate de artist şi se încheia tot la Sagrada Família. Poate de aceea artistul i-a rămas în minte. Şi l-a visat, cerându-i să-i descrie secretele stilului său inconfundabil.

Dintr-un impuls de moment, José a chemat pe unul din agenţii de pază şi i-a cerut să-l însoţească în oraş, cu maşina. În jumătate de oră, maşina a oprit în apropierea bisericii, iar José, fără să se grăbească, a intrat în incintă, împreună cu ultimii turişti. După o scurtă plimbare, cu ochii pe minunatele sculpturi, s-a aşezat pe una din bănci, în apropierea naosului. Ştia de ce a venit în biserică. Căuta spiritul lui Gaudi, umbra acestuia rămasă imprimată, pentru totdeauna, în pereţii şi în turnurile bisericii. Faptul că se gândea la artist ori de câte ori privea proiectul pentru port, nu era o întâmplare, parcă îl chema în ajutor pe marele artis. „Doar nu sunt obesedat de Gaudi? La atâţia ani după moartea acestuia? Sau pentru că peste câteva zile, la 10 iunie, este comemorată moartea artistului? Cu cine aş ptea discuta despre acest lucru? Cu mama şi cu Flores. Cu ele pot vorbi orice! Dar Flores este supărată. Voi vorbi cu mama! a decis el.”

Atmosfera din biserică, de linişte şi reverie, cu mirosul inconfundabil de smirnă şi tămâie, l-a făcut pe José să simtă divinul atât de aproape, de parcă-i aparţinea prin puritatea ce l-a cuprins. Şi a păşit, mental, în altă lume. Lumea în care se afla spiritul lui Antoni Gaudi. L-a văzut în faţa sa, îmbrăcat modest, neîngrinjit, dar cu ochii scânteietori şi cu o aură de lumină galbenă strălucitoare ce-i înconjura corpul. Arăta la fel ca în puţinele poze pe care José le-a văzut. Atitudinea şi privirea artistului erau copleşitoare, José simţind bunătatea şi, poate, dragostea pe care un părinte o are faţă de copilul lui.

- Maestre! a şoptit José pierdut în faţa grandorii pe care o degaja acea întruchipare a geniului creativ. Te-am chemat ori de câte ori am avut nevoie de ajutor la proiectele mele. Acum, mai mult ca oricând, am nevoie de ajutorul tău pentru proiectul portului Barcelona.

- Ştiu, copile, de aceea am venit şi voi veni de câte ori mă chemi. Mi-au rămas încă multe lucruri nerealizate când am plecat din lumea pământeană, chemat de Domnul.

- De ce nu te-a lăsat să-ţi termini întreaga operă, care să ne rămână nouă, urmaşilor, ca o carte nepreţuită de arhitectură?

- De aici, din lumea spiritelor, vă ajut pe voi, urmaşii mei, să ridicaţi construcţii în acel stil uimitor şi plin de simbolism, stil pe care şi eu l-am primit din această lume divină. Acum, voi sta lângă tine, fiule şi ne vom sfătui. Unele lucruri pe care nu le-ai înţeles încă, le vei afla astă seară, altele, mai târziu. Eşti aşa cum eram şi eu la anii tăi pământeni, uns cu harul artistului pe care ţi l-au dat urzitoarele, plin de dorinţa de a arăta ce poţi, ambiţios şi nerăbdător. Şi ai dreptate, fiindcă ceea ce faci bun şi durabil în timpul vieţii, ceea ce rămâne frumos şi folositor după tine, le arată oamenilor care a fost misiunea ta pe pământ. Misiune pe care nici tu nu o ştii prea bine, după cum nici eu nu am ştiut. Dar nu să nu crezi că numai opera este importantă. Fiindcă întreaga ta creaţie nu are nici o valoare fără dragoste, fără iubire, fără fiinţele pe care le iubeşti şi le ai aproape. Cu ele împărtăşeşti visele, dorinţele, neîmplinirile, eşecurile, dar şi realizările. Nu renunţa la fiinţa iubită pentru artă, aşa cum am făcut eu. Când puterile au început să mă lase, mi-am îngrijit spiritul, am trăit în lumea spirituală ca şi cum aş fi fost nemuritor şi mi-am neglijat viaţa, puterile şi înfăţişarea materială. Cât timp eşti om, trăieşte omeneşte. Iubeşte, cât ai pe cine iubi, arată-ţi dragostea dacă îţi este primită!

José privea ca în transă, sau doar visa că priveşte acea formă materializată în visul său, venită din altă lume şi a ascultat sfaturile pe care spiritul geniului i le-a dat ca unui umil ucenic. De fapt, ştia că asta era în realitate, un ucenic la început de drum în arta construcţiilor. A ascultat şi rareori a pus câte o întrebare, mai mult pentru a se convinge că a înţeles bine spusele maestrului.

Într-un sfârşit, spiritul maestrului aproape a terminat ceea ce avea de spus:

- Îţi trebuie un timp să te gândeşti la cele auzite de la mine, să le înţelegi şi apoi să le treci prin filtrul tău, să vezi dacă-ţi sunt de folos sau nu. Ceea ce ţi-am spus eu, nu sunt adevăruri absolute, ci convingeri la care am ajuns eu, după realizări şi eşecuri. Spiritul meu, fiule, nu se odihneşte niciodată, încearcă mereu să găsească noi căi de răspândire a înţelepciunii creatoare pe care Domnul mi-o dă. Una din căi eşti chiar tu, iubitor de artă şi de frumos, dornic să te înalţi odată cu ceea ce construieşti. Poate mă mai vezi, poate nu, dar vei primi ajutorul meu atunci când ai nevoie de el, cu adevărat, când te arde flacăra creaţiei. Sau când te afli la răscruce, ca acum. Regăseşteţi drumul, fiindcă poţi face acest lucru!

Apoi, spiritul a dispărut fără ca José să-şi dea seama în ce mod. Sau tocmai s-a trezit el din vis?

A rămas un timp, gândindu-se la spiritul maestrului şi la adevărurile pe care le-a primit. S-a întrebat dacă a fost vis sau realitate. Dar avea vreo importanţă dacă a fost doar un vis? Nu, atâta timp cât a primit răspunsuri la întrebările pe care conştientul le-a pus subconştientului său. Sau pe care voia să le pună. S-a ridicat de pe bancă şi şi-a întins corpul şi mâinile, ca şi cum atunci s-a trezit dintr-un somn adânc. A privit ceasul de la mână şi, cu uimire, a văzut că a trecut mai bine de douăzeci de minute de când s-a aşezat pe bancă. „Douăzeci de minute? Credeam că au trecut mult mai puţine, abia m-am aşezat pe bancă. Dar chiar am văzut spiritul, fantoma maestrului Gaudi? Am vorbit cu această fantomă? Nu, imposibil. Am avut un vis aici, unde sălăşuieşte spiritul artistului. Un vis cum am mai avut şi altele despre maestru.”

Cu această convingere, s-a alăturat ultimului grup de turişti şi a ieşit din biserică. S-a urcat în maşină, oarecum trist şi a plecat spre casa bunicilor, gândindu-se la îndelungata conversaţie purtată cu un spirit. Un spirit plin de înţelepciune.

José era hotărât să-i vorbească mamei sale despre visele cu maestrul, singura care-l va înţelege. Avea şi ocazia să-i vorbească acolo, în casa din Castelldefels, în liniştea serii. Dona Isabela Montosa era în salon, întreţinându-se cu socrii ei.

- Mama, pot să mă sfătuiesc într-o privinţă cu tine?

- Binenţeles. Mergem pe terasă?

- Mergem, briza mării îmi face bine după atmosfera înăbuşitoare din oraş.

S-au aşezat în fotolii şi Isabela l-a privit atent.

- Te ascult, dragul meu.

Fiul ei era îngândurat, preocupat de ceva. Poate prea preocupat, chiar dezorientat, doar îşi cunoştea bine fiul. Ceva destul de important îl preocupa şi nu găsea rezolvarea. José a privit-o câteva clipe şi văzând zâmbetul ei încurajator, a început să vorbească:

- Mama, Cât timp am fost în comă, dar şi după aceea, am avut câteva vise cu maestrul Antoni Gaudi. Cu spiritul lui. Mi se pare anormal să vorbes, în vis, cu spiritul lui. Sunt oare obsedat de el, de opera lui?

- Faptul că-i studiezi stilul şi construcţiile nu înseamnă că eşti obsedat. Dar, da, poate fi o explicaţie. Ar trebui să vorbeşti cu medicii, la spital. Cerem o consultaţie?

- Nu, devine prea oficial, vor dori să afle toate amănuntele, vor face analize psihiatrice, apoi medicamentaţie...o tevatură întreagă. De aceea am vrut să

mă sfătuiesc mai ales cu tine, care simţi imediat când ceva nu este în ordine cu mine. Mai ales acum, după accident. Eşti cea mai apropiată fiinţă de mine, eşi mama mea.

Declaraţia lui José a surprins-o pe Isabela. Fiul ei nu era ceea ce se chema copilul mamei, nu-i făcea confideţe şi nu-i destăinuia intimităţile sale. Era respectuos, bine crescut şi iubitor, dar atât. Iar acum, prin această declaraţie, îi cerea ajutorul. Şi acest lucru a impresionat-o până la lacrimi.

- Doar eşti copilul meu, cum aş putea fii altfel? Spune-mi în ce constă visul?

- Au fost mai multe. În primele vise, l-am văzut pe Gaudi cel tânăr, un bărbat frumos şi un arhitect ambiţios, care era interesat de stilurile arhitecturale orientale, inclusiv cel maur. L-am văzut în diverse situaţii, studiind tot felul de construcţii. L-am văzut, în vis, chiar într-o moschee , făcând desene după modelele arhitecturale musulmane. Dar l-am văzut desenând şi copaci, grote, dealuri. Era ca un pictor în căutare de modele .

- Nu mi se pare nimic anormal. Un vis şi atât. Am avut şi eu vise cu unele personalităţi, mai ales când eram studentă.

- L-a mai visat, uneori, aşa cum arăta în ultimii ani de viaţă, bătrân, neîngrijit, îmbrăcat cu haine vechi, mereu gânditor şi preocupat de construcţia bisericii. L-am văzut şi ceva mai devreme, astăzi, în Sagrada. Am fost acolo să mă reculeg şi am vorbit cu fantoma lui, cu spiritul lui. Sau am visat că am vorbit cu el, nici eu nu ştiu. A fost cu mine în realitate, sau poate mi s-a părut a fi în realitate?

Am fost acolo fiindcă într-un alt vis, stăteam amândoi în biserică, pe bancă şi mi-a povestit, timp îndelungat după cum mi s-a părut, despre schiţele fiecărui detaliu. Mi-a spus că biserica este o adevărată carte de religie, cu Sfânta Biblie transpusă în piatră, pe ziduri şi prin sculpturi. Când mi-am

exprimat admiraţia faţă de stilul lui unic, mi-a spus că el, personal, nu are nici un merit. Totul, imaginea de ansamblu, tematica, scenele din Cartea Sfântă ce sunt reprezentate, simbolic, în interior şi exterior, îi sunt comunicate din cer, din Sfera Divină. El se considera un simplu trimis al cerului pe pământ tocmai pentru a realiza marea operă prin care oamenii să-şi revadă păcatele şi să-l slăvească pe Isus, care a pătimit pentru ei. Când l-am întrebat cum primea acele informaţii din lumea astrală, mi-a răspuns că spunea o rugăciune şi intra în starea aceea de meditaţie, de profunzime, când pleca din lumea pământeană. Pleca şi primea indicaţii precise cum să realizeze lucrările la biserică. Primea răspuns la toate întrebările sale şi avea viziuni care-i clarificau fiecare de detaliu. De aceea, spunea el, aproape tot timpul părea a fi absent, desprins de realitatea imediată, materială, lucru observat de toţi colaboratorii săi. Când unul din arhitecţii asistenţi i-a spus că lumea vorbeşte despre hainele sale vechi şi neîngrijite, el i-ar fi răspuns că trupul, vehicul terestru al spiritului, poate fi vechi, uzat şi neîngrijit, atîta timp cât spiritul este curat, luminat de înţelepciunea divină. Mă întreb dacă spiritul lui nu era plecat atunci când s-a petrecut accidentul de tramvai, care i-a provocat moartea. Şi mergea chiar la biserică pentru împărtăşire.

Isabela îl privea atentă, fără să-l întrerupă, căutând să observe o cât de mică anomalie în exprimarea şi comportamentul lui José, care să-i indice existenţa unei afecţiuni psihice. Putea observa uşor orice deviaţie în gândirea şi exprimarea lui, ca mamă care l-a crescut şi educat. Dar nu a observat nimic anormal, dimpotrivă, José era perfect normal, coerent şi neafectat de visele lui. Doar preocupat să le găsească sensul.

- Îţi dau dreptate în totalitate, pe baza a ceea ce am citit eu despre maestrul Gaudi, i-a răspuns ea pe un ton liniştit. Cred că artistul trăia cu permanenta convingere că era doar instrumentul care punea în operă templul dedicat divinităţii. Şi că primeşte indicaţiile de construcţie din sfera divină, aşa cum , se spune, le primea Solomon, când a construit, împreună cu arhitectul Hiram Abif, Templul lui Solomon.

- Da, ai dreptate. De aceea Gaudi a afirmat: ”Clientul meu nu se grăbeşte”, atunci când i s-a reproşat că lucrările de construcţie se desfăşurau prea

încet.

- Ce altceva ai mai visat?

- Mama, Gaudi sau, mai bine spus, spiritul lui Gaudi mi-a dat câteva sfaturi.

Isabela a făcut ochii mari, aşteptând continuarea povestirii. „Abia acum poate apare explicaţia viselor. Sau a viziunilor?" şi-a spus ea.

- Gaudi, mă rog, spiritul lui m-a sfătuit să-i studiez foarte bine stilul şi, nici nu-ţi vine să crezi, să introduc în proiectul noului port, elemente de exprimare arhitectrală proprie lui. Oricât de modern ar fi proiectat noul port, ar trebui să folosesc elemente care să fie în armonie cu cele două mari opere: Sagrada Família şi Parcul Güell. Formele rotunde, fluide, spunea spiritul maestrului, exprimă continuitatea, permanenţa, cursivitatea timpului. Exprimă întrepătrunderea celor patru elemente: apa, aerul, pământul şi focul şi cursivitatea ca esenţă a lor. La care se adaugă timpul, fără început şi fără sfârşit. Folosirea stilului fluid în proiectarea întregului port exprimă armonizarea construcţiilor cu elementul de bază, apa. Totodată, în acest fel se va realiza, în sfârşit, triunghiul binecuvântat al Barcelonei, în viziunea şi stilul lui inconfundabil: începutul (portul), prezentul (Parcul Güell) şi viitorul (Sagrada Família).

- Prezentul şi viitorul, înţeleg. Dar de ce portul reprezintă începutul?

- Legenda spune că începutul localităţii, cât şi numele acesteia, Barcelona, vin din vremurile străvechi, de când trăiau Iason şi Hercule. Dornic să găsească lâna de aur a berbecului Chrysomallos, despre care se spunea că ar fi în ţinuturile regatului Colchida, Iason organizează o expediţie formată din nouă nave ale vremii, corăbii elene. În expediţie au fost luaţi şi Hercule, Castor şi Polux, fiecare îmbarcat pe o altă navă. Înainte de a găsi Colchida, pe când navigau pe marea Mediterană în largul ţărmului catalan, s-a iscat o furtună şi una din nave a dispărut, luată de vânt şi de valuri. Hercule a

pornit, pe corabia lui, în căutarea navei rătăcite şi, după zile de navigare, au ajuns pe ţărmul iberic, într-un loc de o frumuseţe rară. Acolo au văzut corabia lor, eşuată pe ţărm. La fel ca omul de veghe, Hercule a strigat: Barca Nona, iată a noua corabie. Şi acolo au întemeiat o mică aşezare care, după plecarea lor, s-a dezvoltat, fiind ocupată de localnicii zonei.

Pentru a materializa această legendă, spiritul lui Gaudi m-a sfătuit să includ în proiect şi a barcă stilizată, cu Hercule la timonă. O barcă făcută în stilul lui fluid, inconfundabil.

- Mai este o legendă despre numele oraşului, i-a spus Isabela. Se spune că tatăl lui Hanibal, regele Hamilcar Barca, a acostat pe acest ţărm şi a găsit o localitate, pe care a numit-o Barchenona, după numele său.

- Este adevărat, există şi această legendă. Eu însă ţi-am relatat ceea ce am vorbit cu spiritul artistului. În vis, în viziune, orice o fi fost. Acum, ce spui, mama, ce să înţeleg din toate aceste viziuni?

- Nu am o explicaţie logică, ştiinţifică, nu sunt de specialitate, dar îţi garantez că, mai repede sau mai târziu, vei găsi răspunsul. Subconştientul tău, obsedat de întrebările care te preocupă pentru întocmirea propiectului, a încercat să-ţi ofere un răspuns. Invocând spiritul lui Gaudi, arhitectul tău preferat. Aceasta este ideea ce-mi vine acum în minte. Reia lucrul la proiectul portului, aşa cum simţi tu că ar trebui să arate acesta, include în port sau pe faleză barca lui Hercule şi vezi apoi ce se întâmplă. Viziunile tale vor înceta, cel puţin aşa cred eu.

- Cred că ai dreptate, ca întotdeauna, mama. Dar mai am o problemă de discutat. Flores!

Era pentru prima dată când José voia să discute cu Isabela despre una din femeile pe care le întâlnea. De aceea a fost mirată când José a pronunţat

numele acesteia, deşi a simţit, pe timpul vizitei ei în Castelldefels, că între cei doi tineri era o simpatie evidentă. Cel puţin simpatie.

*

- M-ai făcut curioasă, i-a replicat ea, zâmbind. Şi chiar era curioasă, mai ales că şi ei i-a plăcut tânăra asistentă.

- Flores este supărată şi nu ştiu de ce.

- Se mai întâmplă neînţelegeri, până când vă veţi cunoaşte mai bine şi vă veţi obişnui fiecare cu personalitatea celuilalt.

- Nu, mama, este supărată şi nu cred că ne vom mai vedea.

- Dar ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi.

- M-am gândit să mai rămân câteva zile aici şi să lucrez la proiect, dar cu tratament ambulatoriu. Flores urma să lucreze ca asistentă, detaşată de conducerea spitalului pentru a mă asista şi a-mi asigura medicaţia. Am şi vorbit cu directorul spitalului şi ne-am înţeles inclusiv asupra plăţii tratamentului. Când i-am spus lui Flores despre acest aranjament, s-a supărat că nu i-am cerul acceptul. Dar ea oricum lucra în acest timp, indiferent de loc, la spital sau la domiciliul nostru.

- De ce nu ai întrebat-o şi pe ea? Voiai să fie cu tine, nu? Asta presupunea şi o implicare personală, sentimentală.

- M-am gândit că va accepta această variantă, era în avantajul ei.

- De unde ştii? Flores este o fată ambiţioasă, care-şi iubeşte profesia. Este o asistentă bună şi conştiincioasă.

- Peste câteva luni va termina facultatea, devenind medic rezident, a completat-o José.

- Poftim? Nu este asistentă? Totuşi, parcă am auzit ceva zilele trecute, dar nu am dat importanţă.

- Ba da, este asistentă medicală. S-a angajat ca să-şi asigure banii pentru întreţinere şi să înveţe medicină prin practică permanentă.

- Doamne, ce greşeală ai făcut. Ai tratat-o ca pe o femeie aflată la dispoziţia ta, aşa cum ai făcut cu toate femeile pe care le-ai cunoscut. Nu ţi-ai dat seama că Flores este diferită de toate cele pe care le-ai întânit până acum?

Era un reproş dur, pe care José l-a perceput exact aşa cum era. Şi abia după acest reproş a început să se gândească dacă într-adevăr a greşit faţă de Flores.

- Este posibil să fi procedat impulsiv, fără să-mi dau seama de consecinţe. Dar nu văd nimic ofensator la adresa ei.

- Mai gândeşte-te, dragul meu. Dar gândeşte-te prin prisma ei, nu a ta. Şi după aceea, mai vorbim. Sau mai bine vorbeşti tu cu ea şi-ţi ceri scuze.

- Mă mai gândesc, mama. Ieşim seara aceasta în oraş să luăm cina? a schimbat el subiectul.

- Putem merge aici, în staţiune, împreună cu bunicii.

- M-aş bucura să vină cu noi. Ştii, mama, după accident parcă am redescoperit familia şi siguranţa ce ţi-o oferă. Greşesc?

- Nu, dragul meu. Nu greşeşti. Ai ştiut acest lucru dintotdeauna, chiar dacă de câţiva ani ai uitat acest lucru.

José a privit-o lung, o privire adâncă, întrebătoare şi, în acelaşi timp, vinovată. O privire prin care îi cerea să-l ierte. Şi, ca orice bună mamă, Isabela l-a îmbrăţişat, fericită de minunatul ei fiu. Cum îl considera ea.

- Merg să mă schimb pentru a ieşi în staţiune, i-a spus ea, cu un zâmbet plin de satisfacţie. Să le spunem şi bunicilor să se pregătească. Şi-l sun pe tata. Îmi este dor de el.

- Şi mie, mama. Vorbesc şi eu cu el.

*

Despărţindu-se de José, Flores a cerut şoferului de taxi să meargă la spital şi să o aştepte în parcare. Acolo, l-a anunţat pe medicul de gardă că de a doua zi îşi va relua programul normal, cu jumătate de normă, astfel încât acesta să poată planifica serviciu. După aceea, a coborât la taximetru şi i-a dat şoferului adresa de acasă.

Se simţea obosită şi nu voia să se gândească la José şi la gestul lui arogant, astfel că pe timpul mersului a privit strada şi pietonii, aproape cu indiferenţă. Majoritatea erau turişti, după îmbrăcăminte şi atitudinea plină de curiozitate. Optimismul afişat de aceştia şi atitudinea lor degajată i-au făcut bine, simţind că face parte din acea atmosferă de permanentă vacanţă pe care oraşul o arăta. Oraşul ei mândru şi orgolios, binevoitor faţă de ce-i veniţi să-l cunoască, dar şi prudent în a-şi etala chiar toate frumuseţile şi misterele. Se lăsa descoperit încetul cu încetul, începând cu istoria lui

bogată, legendele urbane, geniile artistice care au trăit şi şi-au marcat trecerea efemeră prin viaţă cu opere nemuritoare. Oraşul ce-şi atrage turiştii într-un mod subtil, prin tradiţii mereu redescoperite, prin bogata ofertă culinară, prin arta şi cultura vechilor iberici. Oraşul ce încearcă să ţină piept modernismului ieftin şi agresiv, invaziei subculturii, ceea ce i-a reuşit până acum cu ajutorul vechilor locuitori spanioli, prin marile lor valori spirituale, prin cultura şi credinţa lor. Prin optimismul şi veselia lor contagioase, prin ospitalitatea bine înţeleasă, prin mândria şi intransigenţa arătată atunci când era nevoie. Şi ea, Flores, se simţea o adevărată catalană, o devărată spaniolă, cu toate acele trăsături specifice. Astfel că, atitudinea ei faţă de gestul lui José a fost ceva logic şi natural, venit din educaţia locului şi a timpului.

Flores locuia împreună cu familia, într-o casă situată aproape de sensul giratoriu din vestul parcului Jardins de Joan Maragall, în districtul Sants Montjuïc. Spitalul nu era prea departe, astfel că în doăzeci de minute taximetrul a oprit în faţa casei.

La acea oră părinţii ei erau deja sosiţi, iar prezenţa lor a bucurat-o. Nu voia să fie singură când îşi va reaminti despre demersul lui José. Demers pe care-l aprecia ca egoist, făcut de unul singur, desconsiderând părerea ei. De aceea nici nu i-a cerut-o. Mai mult, o considera ca o angajată a lui, pe care să o cheme atunci când are nevoie. Sau când vrea el. Şi-a greşit persoana! Iar acest gând a făcut-o să se simtă mai bine.

A deschis uşa spre grădina din faţa casei, cu spaţiile verzi bine întreţinute de grădinar şi, traversând terasa, a intrat în casă. Părinţii ei, Rosella şi Alberto Martinez, erau pe terasa mică, spre nord, cu câte un pahar de vin rece.

- Flores, draga mea, nu ne-ai sunat că ajungi mai devreme. Te-am fi aşteptat cu masa, i-a spus mama, după ce Flores i-a sărutat pe amândoi. Să-ţi aduc ceva de mâncare?

- Nu, mama, voi bea o cafea. Sunt puţin obosită şi mi-ar prinde bine o cafea, alături de voi. Mi-o prepar imediat.

- Ai venit prea devreme de la spital. S-a întâmplat ceva?

- Şi da şi nu. Vă povestesc imediat.

A găsit cafea făcută de menajeră, aşa că s-a înapoiat repede pe terasă.

- Povesteşte-ne ce s-a întâmplat la spital.

- V-am povestit şi ieri despre pacientul meu, José Montosa. Astăzi a primit permisiunea să meargă în oraş şi l-am însoţit la Sagrada. Voiam să viziteze biserica în încercarea de a-şi reaminti împrejurările producerii incidentului care i-a pus viaţa îm pericol. Totul a mers bine, am fost şi la casa bunicilor, unde i-am întâlnit mama. A fost de o politeţe desăvârşită, iar mama lui, o adevărată doamnă. Ca tine, mama. V-aţi înţelege amândouă foarte bine, i-a spus Flores, zâmbind.

Apoi, dându-şi seama că a făcut o greşeală, formulând o adevărată sugestie, s-a înroşit şi a încercat să retracteze.

- Voiam să spun că este o femeie de treabă, amabilă şi cu un bun gust desăvârşit.

Rosella a privit-o întrebător, l-a privit pe soţul ei şi amândoi au zâmbit.

- Da, înţeleg, ţi-a făcut o bună impresie, spre deosebire de fiul ei. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

După ce au ascultat relatarea lui Flores şi obiecţiile ei la comportarea lui José, doamna Rosella s-a gândit câteva momente, apoi şi-a spus, scurt, părerea.

- Dacă este aşa, evită să-l mai întâlneşti în viitor. Dar spune-mi, îţi place, totuşi, băiatul?

- Mama, a fost o simpatie reciprocă, i-a răspuns ea după o scurtă ezitare. Binenţeles că voi evita orice întâlnire cu el, pentru a nu-i da ocazia să mă mai jignească.

- Consideră totul ca un simplu incident şi uită jignirea. Oricum el pleacă la Paris, unde locuieşte. Iar tu vei fii ocupată cu examenle, aşa că vei uita repede.

- Vrei să mergi o săptămână în vacanţă, a întrebat-o domnul Alberto Martinez. Chiar vorbeam acum cu mama să mergem undeva într-o scurtă vacanţă, dar nu am hotărât destinaţia. Poate Italia?

- Şi cu activitatea firmei ce faceţi? Dar şantierele?

- Se vor ocupa directorii. Putem ţine legătura cu ei prin telefon şi Internet.

- Da, ar fi o idee bună, i-a răspuns Flores, dar fără a fi pe deplin decisă să li se alăture în vacanţă.

Domnul şi doamna Martinez erau proprietarii unei firme de construcţii, cu lucrări pe trei şantiere. Erau specializaţi în construirea de clădiri industriale şi au trecut cu dificultate peste perioada de criză din anii precedenţi. În ultimul an, spre mulţumirea lor, s-a văzut un reviriment al economiei provinciei, fapt ce s-a reflectat imediat în activitatea firmei. Tocmai de

aceea s-au gândit la câteva zile de relaxare, după ani de griji şi muncă stresantă.

- Dacă te decizi zilele acstea, plecăm împreună. Sau vrei să mergi cu prietenii?

- Nu, mi padre, dacă voi merge în vacanţă, voi merge doar cu voi. Să mă odihnesc.

Telefonul celular al lui Flores a început să sune. L-a luat în mână şi a privit ecranul, după care a închis.

- Era pacientul, José Montosa. Voi vorbi cu el altădată.

- Poate vrea să-şi ceară scuze.

- Nu cred. Nici nu realizează faptul că m-a jignit.

Telefonul a scos un scurt sunet, semnalul că a primit un mesaj. Flores a deschis mesajul primit şi l-a citit de două ori. Era de la José, care-şi cerea scuze pentru greşeala făcută. „Care greşeală? Nu spune. Foarte bine, când îşi va da seama de greşeala făcută, poate mai discutăm”.

Rosella a privit-o calm, fără să spună ceva. În sinea ei, zâmbea. „Ce va fi, va fi!”

Capitolul 3

Malta

„Oare domnul Günard are noutăţi? Tare aş vrea să-l cunosc mai bine, poate chiar el mă va conduce spre cel vinovat de atacul asupra lui José. Este singurul care are informaţii din interiorul comisiei de licitaţie. Acolo unde interesele noastre s-au întâlnit cu interesele atacatorului. Aş putea bea o cafea cu el.” Şi, fără să mai stea pe gânduri, Emanuel Gonzales a format numărul de telefon al domnului Albert Günard.

- Domnule Günard, vă salut. Sunt domnul Gonzales. Putem bea o cafea? V-aţi mutat la Golden Hotel?

- Da. Acum, sunt la Trade Center, i-a răspuns Günard. Într-o oră pot veni la hotel. Ne vedem acolo?

- Binenţeles. Vă aştept la bar.

- Perfect, mulţumesc.

Ora de întâlnire a fost respectată de cei doi, Günard şi Emanuel, fiecare încercând să-şi respecte programul.

- Domnule Günard, sunteţi punctual ca un elveţian, i-a făcut Emanuel un compliment.

Günard era acelaşi om volubil, zâmbitor, aşa cum a apărut la prima lor întâlnire.

„Să fi uitat de accident? Nu cred, după cum s-a arătat de afectat când a auzit despre nefericita întâmplare. Ori este un actor neîntrecut, ori trece repede peste aspectele negative ale vieţii.”

- Nu, domnule Gonzales, sunt punctual ca un olandez. Ca şi dumneavoastră, de altfel.

- Mi-am terminat treburile profesionale şi cum suntem singuri amândoi, o cafea împreună este bine venită. Cel puţin pentru mine.

- Şi pentru mine, domnule Gonzales.

- Spuneţi-mi Emanuel. Mi se pare mai simplu, pentru doi oameni care lucrează împreună.

- Eu sunt Albert. Fiindcă aţi amintit de muncă, am vorbit cu domnul Bernard Raffaldi şi cu ceilalţi consultanţi. Au fost toţi de acord cu amânarea termenului de predare a lucrării cu o săptămână. Mai ales după ce le-am dezvăluit motivul amânării.

- Mă bucur să aud acest lucru, Albert şi vă mulţumesc. Oricum, ne vom strădui să recuperăm întârzierea şi am luat deja măsuri în acest sens. Poate vom solicita participarea şi uneia din societăţile concurente, după cum v-am mai spus. Contra cost, evident. Mă gândeam dacă ne puteţi recomanda una din firme.

- Da, aţi amintit despre subcontractare, dar este o problemă a firmei dumneavoastră. Eu sunt consultant neutru, membru al comisiei angajate de beneficiar. Şi vreau să fiu cu adevărat neutru. Ştiţi că unul din consultanţi şi-a prezentat demisia?

- Nu. Când a demisionat?

- Chiar astăzi. Am vorbit cu el, i-a explicat solicitarea dumneavoastră de amânare a termenului de predare a proiectului şi motivul, iar după vreo oră, am fost anunţaţi că a demisionat. Probleme personale, are prea multe lucrări de efectuat.

- Îmi pare rău. Cine este? Emanuel era foarte curios, dar nu voia să se vadă acest lucru. De aceea a adoptat un ton neutru.

- Domnul Geromme Manfred, din Londra. Un foarte bun profesionist. Am citit câteva din studiile sale despre rezistenţa oţelurilor speciale folosite în construcţii marine. Da, se întâmplă. Munca noastră este foarte stresantă. Regret plecarea lui, era apropiat de mine şi de olandezi, în general. Avea o părere foarte bună despre firma din Haga, chiar i-a susţinut oferta. Şi, trebuie să recunosc, oferta era foarte avantajoasă, doar că soluţiile tehnice erau cele clasice. Spre deosebire de dumneavoastră. Aţi avut o variantă novativă, parcă v-a inspirat Gaudi. Apoi, schimbând subiectul: Cât mai staţi în Malta? Parcă spuneaţi de două, trei zile?

Emanuel Gonzales l-a privit atent, un mic semnal de alarmă i s-a declanşat în minte. „Ori este de o mare naivitate, ori este un manipulator de elită.”

- Depinde de şeful meu, dacă nu are nevoie de mine în altă parte. De fapt, lucrez şi de aici, aşa că m-ar tenta să mai rămân o săptămână. Aş avea posibilitatea să aprofundez istoria insulei, istoria cavalerismului.

Domnul Günard l-a privit surprins. Dar şi bănuitor. „Istoria cavalerimului?” Apoi, cu voce tare:

- Istoria cavalerismului? Vreţi să spuneţi istoria cavalerilor de Malta?

- Da, dar şi a cavalerismului medieval, în general. Istoria ordinelor cavalereşti. Noi, spaniolii, avem câteva ordine cavalereşti care fiinţează şi în zilele noastre. Unul din ele este chiar succesor al ordinului templier.

- Mă bucur că aveţi această preocupare mai mult decât onorabilă. Putem discuta despre aceste ordine zile întregi, fiindcă şi pe mine mă atrage acest subiect, fiind unul din simpatizanţii lor.

A fost rândul lui Emanuel să-l privească pe Günard cu surprindere. Dar şi cu suspiciune. I se părea că acesta voia să-l cunoască, adoptând metoda tatonării, de abordare a diferitelor subiecte pentru a-i cunoaşte personalitatea. „Dar chiar asta facem? Sau avem o simplă conversaţie, nevinovată. În împrejurările de acum, nici nu ştiu ce să mai cred."

Au continuat să vorbească, abordând diverse subiecte, până şi despre Sagrada Famíllia, despre istoria şi simbolismul renumitei construcţii. Domnul Günard s-a dovedit a fi un interlocutor de calitate, cunoştinţele sale fiind remarcabile, lucru ce l-a impresionat pe Emanuel. Dar era explicabil, acesta fiind arhitect.

„Nu ştiu ce să mai cred despre Günard. Până acum era suspectul meu principal, dar a reuşit să-mi inducă sentimentul că ar fi nevinovat. Oare asta a şi urmărit?"

Cu aceste gânduri, l-a sunat pe unul din foştii lui colegi din diplomaţie, aflat la post în Londra. Avea nevoie de mai multe date despre domnul Geromme Manfred din Londra, consultantul demisionar, iar fostul lui coleg îl putea ajuta. Cuvintele lui Günard îi răsunau în minte: „Avea o părere foarte bună despre firma din Haga, chiar i-a susţinut oferta". Chiar aşa să fie? „Dacă există o legătură între firma Von Göttenlen şi Geromme Manfred, trebuie să o găsesc."

A format numărul de telefon al lui Javier.

- Emanuel? Te ascult, i-a răspuns acesta.

- Javier, am nevoie de ajutor. Poţi afla mai multe date despre firma Von Göttenlen, din Haga? Şi dacă a beneficiat vreodată de serviciile profesorului de arhitectură Geromme Manfred.

- Manfred este consultantul angajat în Malta. Am vorbit de mai multe ori cu el şi mi s-a părut a fi foarte bine documentat. Mă voi interesa. Iar firma Von Göttenlen este concurentul nostru, ţi-am dat toate datele despre aceasta. Nu, stai puţin! Este proprietarul vasului «Marlena», despre care mi-ai cerut date.

Emanuel a simţit cum un frison i-a străbătut corpul. „Efectul adrenalianei. Am găsit mandantul, instigatorul atacului!”

- Javier, l-am găsit! Era un strigăt plin de satisfacţie. Von Göttenlen este autorul atacului asupra lui José.

După câteva momente de tăcere, Javier i-a răspuns:

- Eşti sigur? Vocea lui era de o calmitate incredibilă. Şi, cu atât mai periculoasă.

- Nu, nu sunt încă sigur, dar nici nu cred că mă înşel. Chiar domnul Günard mi-a spus că a sprijinit firma Von Göttenlen în faţa comisiei. Mă voi concentra asupra acestei societăţi şi voi găsi persoana implicată, indiferent de costuri. Geromme Manfred şi-a dat demisia. Probabil s-a speriat când a auzit despre atentatul asupra lui José. Să nu uit, am obţinut o amânare a termenului contractual cu o săptămână.

- Asta este bine. Dar lasă-mă să mă gândesc la cele ce mi-ai spus. Voi reveni eu cu un telefon. Rămâi în Malta?

- Nu ştiu. Poţi afla cine sunt persoanele din conducerea societăţii de arhitectură Von Göttenlen? Mă voi gândi cum să procedez pentru a găsi probe împotriva persoanei vinovate. Nu-l putem lăsa pe agresor să scape. Pentru asta, cred că voi merge la Haga, sau la Londra.

- Stai liniştit. Va plăti.

Londra

Dimineaţa senină anunţa o zi frumoasă de sfârşit de mai, lucru mai rar întâlnit în Londra. Sau i se părea lui frumoasă, după ce a primit cea mai bună veste posibilă: José a ieşit din coma indusă şi începea recuperarea. Când a auzit acest lucru, Emanuel şi-a dorit să plece cu primul avion la Barcelona, fapt pe care i l-a spus şi lui Javier. Dar ştia că, cel puţin două, trei zile, trebuia rămână în Londra şi în Malta.

După ce a luat micul dejun, format dintr-un meniu continental, Emanuel Gonzales a cerut o cafea. O cafea italiană, dacă este posibil, a precizat el. În aşteptarea cafelei, şi-a privit ceasul. Era aproape ora nouă, trebuia să sosească un fost coleg din serviciul diplomatic, aflat la post în Londra. În momentul când ospătarul din barul hotelului i-a adus cafeaua, şi-a făcut apariţia şi Laurent Brentton, fostul lui coleg. Îmbrăcat elegant, cu un costum de culoare închisă, nu arăta cei patruzeci de ani ai săi. Înalt, cu o siluetă potrivită, părul închis la culoare, faţa lunguiaţă, nasul drept, avea prestanţă de diplomat. O prestanţă studiată, autoimpusă, lucru pe care Emanuel în ştia bine. Dar era un bun coleg, amabil întotdeauna şi cu o educaţie aleasă, ceea ce i-a atras aprecierea din partea celorlalţi diplomaţi.

- Emanuel, mon ami, mă bucur să te văd. Cum merg treburile?

- Mulţumesc, bine. Şi eu mă bucur să te întâlnesc. Arăţi foarte bine, ca de obicei.

Emanuel l-a întâmpinat cu mâna întinsă, iar pe faţă i se citea bucuria de a-l vedea cel cu care a lucrat ani de zile.

- Moştenirea genetică, nu-i meritul meu.

- Ia loc. O cafea italiană?

- Mulţumesc, cu plăcere.

- Sunt aici pentru a întâlni persoana despre care te-am rugat să-mi afli câteva date.

- Profesorul Geromme Manfred. Nu am găsit nimic deosebit, este un profesionist apreciat în cercurile universitare. Cu ani în urmă a avut un birou de arhitectură, dar l-a închis şi desfăşoară, în paralel cu activitatea didactică şi consultanţă internaţională.

- Unde locuieşte, în Londra?

- Undeva în Kensington, am notat adresa.

A scos din buzunarul interior o bucată de hârtie, pe care i-a întins-o lui Emanuel.

- Da, pe Brompton Rd. Cartier de lux. Înseamnă că are venituri mari.

- La poziţia lui, nici nu este de mirare. Relaţii personale în Haga nu am găsit, dar asta nu exclude relaţiile profesionale.

- Vreau să-l întâlnesc astăzi, sper să accepte.

- Nu te întreb în ce problemă lucrezi. Dar dacă vrei, vin cu tine la întâlnire.

- Mulţumesc, dar prefer să merg singur. Tu ai o calitate oficială, pe când eu sunt în retragere, persoană privată. Este mai bine aşa.

- Cum vrei. Cât mai rămâi în Londra? Mergem astă seară undeva, la un local să luăm cina împreună?

- Mulţumesc, dar plec după întâlnirea cu profesorul. Te sun din Paris. Dacă vii în oraşul nostru, m-aş bucura să luăm masa împreună.

- De acord. Acum, trebuie să plec.

- Înţeleg. Mulţumesc, din nou, i-a spus Emanuel, salutându-l la plecare. Am uitat, ai cumva numărul lui de telefon? a strigat după el.

- Este notat pe hârtie, împreună cu adresa exactă, i-a răspuns prietenul său, fără să se oprească din mers. Zâmbea. Zâmbetul lui Brentton exprima satisfacţia că nu a fost prins pe picior greşit. Nu putea uita tocmai unul din acele amănunte care-ţi pot face viaţa mai uşoară. Şi pe care mulţi le neglijează. Şi anume, detaliul, acel lucru minor, neimportant, care te indispune când nu-l ai.

Într-adevăr, numărul era scris pe bucata de hârtie. Şi-a luat telefonul celular şi a format, cu grijă să nu greşească, acel număr.

- Cu domnul profesor Manfred?

- Da, profesorul Geromme Manfred la telefon.

- Bună dimineaţa, domnule. Sunt Emanuel Gonzales, din Paris. Aş vrea să vă întâlnesc şi să vă vorbesc într-o chestiune profesională, dacă sunteţi de

acord.

- Sunt la birou, în Kensigton. Puteţi veni şi acum, dacă aveţi timp.

- Desigur. Îmi daţi adresa?

- Da. Este pe Old Brompton Rd, în estul bulevardului, aproape de staţia de metrou.

- Da, ştiu zona. Într-o jumătate de oră sunt la dumneavoastră.

- Vă aştept.

Punctual ca de obicei, Emanuel a coborât din taximetru în faţa clădirii indicate de domnul Manfred. Din notiţele amicului său Brentton şi-a dat seama că acolo era domiciliul arhitectului. „Probabil că are un birou de lucru, cum obişnuiesc toţi consultanţii. Este mai comod şi economic să lucreze la domiciliu. Folosit pentru întâlniri cu clienţi sus-puşi, discreţi”.

Clădirea era destul de mare, cu şase scări principale de intrare. Înaltă de patru etaje, ridicată după stilul interbelic, arăta a fi foarte bine îngrijită, elegantă chiar. Nici nu putea fi altfel, având în vedere zona de lux în care se afla. În faţa clădirii era un gard din fier forjat, ce delimita o zonă verde, cu un aranjament peisagistic frumos, în care florile ocupau suprafeţe geometrice bine trasate, iar gazonul verde, englezesc, dădea o senzaţie de prospeţime.

În timp ce admira mica grădină, Emanuel s-a îndreptat spre întrarea a doua, a urcat cele câteva trepte din granit şi a sunat la interfonul unde era scris numărul apartamentului, trei.

- Sunt domnul Gonzales, a spus el când a auzit zgomotul specific deschiderii interfonului. Am vorbit la telefon.

- Intraţi, vă rog. Primul etaj.

Holul principal şi scările din marmură, stucatura de pe pereţii vopsiţi într-un galben splendid, arătau eleganţa clădirii, aşa cum şi-a imaginat-o încă din stradă.

În uşa deschisă a apartamentului trei îl aştepta profesorul Manfred. Avea cam şaizeci de ani, era de înălţime medie, bine făcut, cu părul alb, bogat, proaspăt tuns şi purta un costum de calitate, închis la culoare, cu papion roşu închis. Purta ochelari de baga, iar ochii vii, strălucitori l-au studiat cu atenţie pe Gonzales.

- Poftiţi, domnule. Vă primesc eu fiindcă astăzi nu trebuia să fiu la birou, astfel că întreg personalul este la reşedinţa de vară. Mi-aţi spus că sunteţi din Paris?

- Da, domnule, vin din Paris pentru a vă consulta într-o problemă. Sunt norocos, după cum se vede şi sper că mă veţi ajuta.

Au intrat în birou şi s-au aşezat pe fotolii. Cât a putut vedea Emanuel, apartamentul era foarte mare. Din holul de intrare, stre stânga, un alt hol mare ducea spre apartamentul de locuit, a dedus el. În dreapta, un hol ceva mai mic, ducea spre biroul arhiectului, format din patru încăperi. Toate elegante, cu mobilă masivă în stilul epocii victoriene. Biroul de lucru, mare, era plin cu documente, planşe, cărţi, exact aşa cum, probabil, trebuia să fie biroul unui renumit arhitect.

- Vă pot servi cu un whisky?

- Mulţumesc, aş prefera doar un pahar cu apă.

- Da, francezii. Vă invidiez pentru gusturile dumneavoastră, deşi le prefer pe cele ale noastre. Vă ascult.

- Domnule Manfred. Sunt director în firma Javier Montosa, pe care o cunoaşteţi bine, nu-i aşa?

Venerabilul domn, calm ca un adevărat englez, stăpân pe sine, a tresărit, iar pe faţă i-a apărut o grimasă. Dar a continuat să asculte.

- Aţi demisionat din comisie, din motive personale.

Domnul Manfred a înclinat din cap, confirmând afirmaţia lui Emanuel. Privea în jos, jenat.

- Eu cunosc adevăratele motive pentru care aţi demisionat. Sunt singurul care le cunoaşte. Vreau doar să-mi confirmaţi că firma Von Göttenlen v-a solicitat sprijin pentru câştigarea licitaţiei, folosind şi alte metode.

Emanuel l-a fixat cu privirea, aşteptând răspunsul. Manfred şi-a ridicat privirea şi, prin ochelari, ochii lui păreau şi mai strălucitori atunci când s-au oprit asupra lui Emanuel. Faţa i s-a înroşit arătând tensiunea care l-a cuprins. Şi furia, bine stăpânită.

- Da, au apelat la serviciile mele.

- Cine, domnle Manfred. Cine din conducerea firmei?

- Domnul Grösel Kemard, directorul pentru Europa. Mi-au prezentat o ofertă foarte bună, detaliată, poate cea mai bună pentru proiectul pe care-l aveam în vedere. Cu multe costuri deductibile, pe care ei le-ar fi suportat. Voiau să înceapă cu prospectări pentru vreo zece locaţii, pe cheltuiala lor şi abia după aceea să întocmească proiectul. De aceea i-am susţinut. Dar nu m-am ascuns, am fost convins de buna lor credinţă.

- Ceva v-a creat suspiciuni, nu-i aşa?

- Da. Au devenit tot mai insistenţi, mi-au oferit bani pentru mine şi membrii comisiei, iar atitudinea lor politicoasă s-a degradat. Îmi indicau, imperativ câteodată, cum să procedez.

- «Ei?» Sunt mai mulţi?

- Domnul Kemard şi un inginer, Mark Lubsek.

- Aţi primit bani de la ei?

- Nu, domnule. Nu am acceptat nici o atenţie materială, iar când am văzut că devin tot mai insitenţi, am refuzat orice contact cu ei. Deşi au ajuns la ameninţări directe.

- Spuneţi-mi, aveţi vreun document de la firma Von Göttenlen?

- Am preoferta şi harta cu prospecţiunile propuse de ei.

- Mi le puteţi da aceste documente?

- Binenţeles. Voiam chiar să le distrug, să uit complet de acea firmă. Vi le aduc imediat.

Domnul Manfred a ieşit din birou şi, după nici cinci minute. S-a înapoiat cu un dosar.

- Acestea sunt documentele, domnule Gonzales. Faceţi ce doriţi cu ele, vă aparţin.

Vocea domnului Manfred era calmă, iar înfăţişarea arăta că prin destăinuirea făcută, şi-a găsit liniştea interioară.

- Acum, dacă nu vă supăraţi, aş bea un whisky, domnule Manfred. Pentru onestitatea dumneavoastră.

- Desigur, aduc paharele.

În timp ce domnul Manfred s-a îndreptat spre secretariat, după pahare, a sunat interfonul.

- Apartamentul trei, vă rog, s-a auzit vocea unui bărbat.

- Da, ce doriţi?

- Poşta. O scrisoare recomandată, vă rog.

- Intraţi, apartamentul este pe stânga.

- Mulţumesc, domnule.

- Scuzaţi-mă, domnule Gonzales. Să iau scrisoarea şi aduc imediat băutura.

- Desigur. Vă ajut?

Emanuel s-a ridicat din fotoliu şi a intrat în secretariat, apropiindu-se de bar, pentru a lua sticla şi paharele.

„Scrisoare recomandată? Administratorul blocului se ocupă de corespondenţă în astfel de blocuri. Numele locatarilor nici nu se cunoaşte.”

Din două salturi, Gonzales a fost la uşă, dar prea târziu. Domnul Manfred a deschis deja uşa şi un bărbat de vreo cincizeci de ani, brunet, îmbrăcat cu un costul ieftin, a intrat pe hol. Mâna lui dreaptă era în interiorul hainei, sub rever.

Cu mâna dreaptă, Emanuel l-a împins pe domnul Manfred din faţa uşii şi, uşor dezechilibrat, cu stânga l-a lovit pe aşa-zisul poştaş, o lovitură destul de slabă, în stomac. Lovitură fără efect. Necunoscutul şi-a scos mâna din haină şi a îndreptat arma, un pistol cu surdină, spre Emanuel. Dar nu şi-a dus intenţia până la capăt. Instinctiv, cu mâna stângă Emanuel a lovit pistolul de jos în sus, iar cu dreapta l-a lovit pe necunoscut în gât. Un geamăt scurt şi necunoscutul a căzut fără suflare la pe podea. Ţinea încă pistolul în mână. După ce i-a luat arma din mână şi s-a convins că necunoscut trăieşte, Emanuel s-a întors, căutându-l cu privirea pe domnul Manfred. Acesta era în uşa secretariatului, privindu-l întrebător. Întrebător dar calm, tăcut, aşteptând o eventuală explicaţie.

- Domnule Manfred, sunt sigur că individul este un mesager al domnilor Kemard şi Lubsek. Au auzit de demisia dumneavoastră şi, dacă nu le mai sunteţi de folos, au dispus măsuri extreme.

- Şi eu cred acelaşi lucru. Vă mulţumesc pentru intervenţie. Fără dumneavoastră...

- Nu se ştie. Poate voia doar să recupereze documentele care-i pot incrimina şi să vă avertizeze asupra pericolului ce planează asupra dumneavoastră în cazul unui denunţ.

- Da, poate fi şi asta. Şi acum?

- Îl trezim pe individ şi anunţăm poliţia.

- Trebuie? Era prima dată când venerabilul arhitect se arăta neliniştit.

- Trebuie. Individul, pus în faţa declaraţiilor noastre, va fi nevoit să recunoască faptul că v-a atacat. Şi va fi asistat de un avocat dintre cei mai buni, care-l va sfătui să depună mărturie împotriva celui care l-a angajat. Este un asasin plătit şi, odată ajuns pe mâna poliţiei, ştie că este terminat. În acest fel, devine un element cheie în procesul de acuzare a domnilor Kemard şi Lubsek, pentru atentatul asupra lui José Montosa.

Domnul Geromme Manfred l-a privit lung, în ochi.

- Cred că aveţi dreptate, aşa stau lucrurile, cu siguranţă. Se va mai repeta un astfel de incident, în ceea ce mă priveşte?

- Cu participarea acestui individ, exclus. Dar poate veni altul. Vă propun să mergeţi la o altă reşedinţă, mai puţin cunoscută, unde să staţi, să spunem, zece zile. În acest timp, poate reuşiţi să obţineţi protecţia poliţiei engleze. Este foarte eficientă, să ştiţi.

- Cred că pot obţine protecţia, aşa cum spuneţi.

- Atunci, să-l trezim pe individ şi să discutăm cu el, înainte de a anunţa poliţia. Dar aş vrea să înregistrez o parte din discuţie. Şi dacă felul meu de a discuta cu el vi se va părea prea...insistent, să nu interveniţi.

Domnul Manfred a ridicat sprincenele, uimit, când l-a întrebat, mai mult retoric:

- Cine sunteţi, domnule Gonzales?

- Exact cine v-am spus că sunt. Directorul de achiziţii al firmei Javier Montosa, din Paris. Doar că experienţa mi-a arătat că este bine să fiu de partea legii, chiar dacă apelez, uneori, la metode...directe pentru a face dreptate. Să nu uit, îmi puteţi da numerele de telefon ale celor doi domni, Kemard şi Lubsek.

- Desigur. Vi le scriu pe o coală de hârtie.

Deşi hotărâse să se înapoieze în Malta în acea după amiază, Emanuel Gonzales a trebuit să-şi amâne plecarea. Poliţia londoneză s-a dovedit a fi mult mai curioasă decât o cunoştea el de când a fost la post în Londra. Mai curioasă şi mai atentă la detalii, mai ales când era vorba de arme şi atentate. Dar, până spre seară, la ora cinei, a fost liber să plece. Asta, după ce s-a convins că domnul Geromme Manfred a plecat la reşedinţa unui amic al său, unde-l aşteptau fiul, nora şi soţia.

Terminalul 1 al aeroportului Heathrow era acelaşi ca întotdeauna: aglomerat, dar curat, bine organizat, eficient. Îi plăcea acest aeroport uriaş, poartă de intrare, de ieşire şi de tranzit spre toate continentele. Simbol al libertăţii, al călătoriilor spre destinaţii de vis, al zborului spre cerul de necuprins.

Ceva mai târziu, s-a anunţat îmbarcarea pentru Malta şi Emanuel s-a grăbit spre poarta de îmbarcare. Ar fi vrut să-l sune pe Javier şi pe Pierre, dar era mai bine să aştepte dimineaţa. Avea timp să-şi clarifice toate gândurile şi va ştii ce urma să facă zilele următoare.

Abia când s-a îmbarcat în avion a simţit oboseala acumulată în cursul zilei. Oboseala şi sentimentul de singurătate. Tot mai pregnant în ultima perioadă şi nu ştia cum să-l îndepărteze. Interesant, cât a lucrat în diplomaţie, nu a avut niciodată acel sentiment. Doar după retragere şi angajarea la firma lui Javier şi-a dat seama că este mult prea singur. „În două ore voi fi în Malta. Mereu alte oraşe, aeroporturi, dormitul prin diferite hoteluri, oare când mă voi opri? Camerele de hotel, oricât de elegante ar fi, nu pot îndepărta senzaţia de singurătate. De izolare. Când vorbeşti cu tine însuţi pentru a-ţi menţine viu optimismul. Atunci când poţi face acest lucru. Deocamdată, pot face asta. Dar cât timp?" A adormit cu aceste gânduri fără răspuns şi s-a trezit la aterizarea pe aeroportul din insulă. Şi optimismul i-a venit dinspre orizont, unde începea să se lumineze de zi, o altă zi de muncă. Şi de încercare de a-şi ascunde singurătatea, blocând undeva, în adâncul fiinţei sale dorinţa de a întâlni sufletul pereche, de a se aşeza la casa lui. Aşa, ca Javier.

Insula Malta

Vasul de cercetări al echipei tehnice era încă în Kalkara, în Rinella Bay, pregătit pentru a-şi schimba locaţia în nordul golfului Exiles Bay, spre Balluta Bay, acolo unde era a doua locaţie propusă de beneficiar pentru studiul solului în vederea construirii complexului turistic.

Emanuel Gonzale a urcat la bordul vasului, grăbit, nu voia să schimbe programul făcut de inginerul Gilles Pascal.

- Bună dimineaţa, Gilles, văd că sunteţi pregătiţi de plecare.

- Am terminat aici, inclusiv forajele pentru structura subsolului. Astă seară trimit toate datele la Paris, pentru analiză. Te pot ajuta cu ceva?

- Da, aş vrea să te consult într-o problemă.

- Vom pleca dintr-o clipă în alta, suntem pregătiţi să ridicăm ancora. Dacă mergi cu noi, discutăm pe drum.

- Foarte bine. Iată despre ce este vorba. Am o hartă cu vreo zece locaţii, toate în jurul celor două insule, Malta şi Gozo, dar nu ştiu ce reprezintă.

- Mergem spre cabină, să vedem despre ce este vorba. Dar, mai întâi, să admirăm oraşul.

S-au auzit motoarele accelerând şi vasul a început să vibreze, după care a pornit încet înainte, proocând o uşoară dezechilibrarea celor doi. Ţărmul şi

clădirile, înghesuite una în alta, păreau că se mişcă rămânând în urma vasului. Încet, vasul s-a îndreptat spre ieşirea din golf, printre zecile de bărci de agrement. Emanuel nu se mai sătura admirând clădirile din dreapta, dinspre Fort Rikazoli, apoi debarcaderul unde zeci de ambarcaţiuni erau legate de pontoanele din lemn şi, spre ieşirea din golf, zidurile fortului, cu cele câteva clădiri al căror acoperişuri se ridicau peste ziduri. Către ieşirea spre mare, au trecut pe lângă promotoriu şi digul din rocă, unde se simţea deja tangajul provocat de valurile nu prea mari ale Mediteranei. Vasul a ocolit şi digul Fortului Iermu, aflat în stânga lor, apoi s-a îndreptat spre nord , spre noua lor locaţie.

- Acum putem merge în cabină, l-a invitat Gilles. Frumoase locuri, nu-i aşa?

- Frumoase şi interesante. Iată harta, i-a spus Emanuel, întinzând pe masă o hartă a insulei Malta, format A3. Pe hartă erau trecute zece locaţii, majoritatea în sudul şi vestul insulei.

- Trei din locurile însemnate corespund cu locaţiile noastre de cercetare. Celelalte nu-mi spun nimic. Nu vrei să-l chemăm pe căpitan? Poate înţelege el ceva.

- Bună ideea, Gilles. Cheamă-l, te rog.

Căpitanul Manzzoti, înalt, slab, de vreo cincizeci de ani, a intrat în cabină înclinat, ferind-şi capul de partea de sus a uşii.

- Vă salut, domnilor. Vă ascult, le-a spus el cu ochii la harta întinsă pe masă.

- Jaques, spune-ne, te rog, înţelegi ceva din aceste însemnări de pe hartă? Ce ar putea reprezenta?

- Astea trei sunt locurile unde facem noi cercetările, le-a răspuns imediat căpitanul Manzzoti, iar celelalte sunt aproape de căile principale spre nordul Africii şi spre Marsilia şi Peninsula Iberică. Spre Gibraltar, dacă vreţi.

- Interesant, a remarcat Emanuel. Şi totuşi ce reprezintă?

- Sunt zone de adâncime, destul de departe de ţărm. Eu cred că indică locurile unde ar putea fi epavele unor nave scufundate. Poate în timpul ultimului război mondial. Este o hartă folosită de marinari, arată căile navigabile, adâncimea apei şi stâncile periculoase de sub apă. Da, asta este. O hartă folosită de navigatori. Vreţi să vă duc prin aceste locuri?

Emanuel şi Gilles s-au privit unul pe altul, miraţi.

- Nu, am un program de respectat, Jaques. Poate când terminăm, dacă Emanuel are interes să meargă. El se ocupă de enigmele firmei.

Tonul amical şi zâmbetul care i-a însoţit cuvintele, exprimau întreaga simpatie pe care i-o purta lui Gonzales. Nu era prima dată când lucrau împreună şi-i era recunoscător pentru grija ce o acorda acesta siguranţei personalului tehnic. Şi nu numai lui.

- Bine. Îmi spuneţi când doriţi să mergem în aceste locuri. Acum, mă întorc pe punte.

- Mulţumim, Jaques.

„Epavele unor vapoare scufundate în timpul ultimului război? După cum procedează cei de la Von Göttenlen, numai relicve de răboi nu caută ei. Dacă nu relicve, atunci ce anume? Vreun tezaur transportat pe mare? Asta s-ar încadra în profilul lor. Dar cine: englezii sau germanii? Malta era o

insulă strategică, fără importanţă economică în timpul războiului. Nu era recomandată ca loc de a ascunde un tezaur. Dar în perioada unui alt război?"

Cuvintele căpitanului Manzzoti i-au rămas în minte lui Emanuel, iar gândurile au luat-o razna.

Gilles Pascal l-a privit întrebător, dar Emanuel nu l-a remarcat. A rămas gânditor câteva minute, căutând un răspuns la cuvintele căpitanului.

- Emanuel, eu merg pe punte. Într-o oră ajungem la locul de ancorare. Rămâi aici, în cabină?

- Da, i-a răspuns acesta tresărind. Fusese plecat cu gândul, departe, căutând un răspuns, în funcţie de care trebuia să acţioneze. – Scuză-mă, te rog. Mai rămân în cabină, până când vasul aruncă ancora.

- Cum vrei. Dacă te pot ajuta cu ceva, să-mi spui.

- Binenţeles, mulţumesc!

„Înseamnă că lucrarea din Malta a fost pentru Von Göttenlen doar un motiv? Să fi aflat din alte surse că în zona Insulei Malta este o epavă cu ceva valoros la bord? Dar sunt câteva zeci de milioane de dolari în joc, valoarea proiectului, care nu este deloc de neglijat. Poate voiau să câştige cu orice preţ proiectul din ambele motive? Cu cine să discut despre epavele din zona Malta?"

A încercat să-şi amintească întreaga istorie a Insulei, să caute una din perioadele importante ale acestei istorii, care să-l ajute să găsească un răspuns. Dar era imposibil, întreaga istorie a insulei era plină de

evenimente, de războaie navale, de enigme, Malta fiind la încrucişarea drumurilor maritime din Mediterana şi un punct strategic de maximă importanţă. Mii de corăbii, vase, vapoare moderne s-au scufundat, de-a lungul istoriei, în apropierea insulei. Unele epave au fost găsite, altele, majoritatea, au rămas ascunse sub straturile succesive de mâl şi nisip de pe fundul mării.

„Cel mai bine ar fi să merg în Barcelona, să-l văd pe José. Şi să discut cu Luis Ortiz, comisarul care se ocupă de ancheta atentatului. Da, astfel mă pot gândi în linişte la epavele pierdute în Mediterana. Poate vine şi Javier în Barcelona, să ne consultăm amândoi. Mâine dimineaţă voi pleca. Am timp să rezerv biletul de avion şi camera la hotel."

Capitolul 4

Barcelona

Cursa de Barcelona avea doar clasa economic, aşa că nu şi-a făcut iluzii asupra confortului pe timpul călătoriei. Era o cursă folosită de turişti, ceea ce însemna că, pentru companie, important era numărul călătorilor, nu confortul lor. Iar turiştii, de regulă, nu dau atenţie confortului, ci atmosferei de veselie şi optimism, ceea ce compensa de multe ori existenţa spaţiului restrâns de mişcare în aeronavă.

Fapt ce l-a remarcat imediat şi Emanuel. Îmbrăcat lejer, cu un costum de culoare deschisă şi cămaşă albastru deschis, fără cravată, doar cu bagajul de mână, nu făcea parte din rândul turiştilor, dar ca stare psihică, era ca ei. Nu l-a deranjat când turiştii s-au grăbit mai mult decât trebuia, spre poarta de îmbarcare şi nici la intrarea în avion, urmărind amuzat, din afara grupului de călători, reacţiile lor. Şi nu era singurul care făcea acest lucru. O doamnă de vreo treizeci cinci, treizeci şi opt de ani, de înălţime medie, suplă, blondă, ce purta ochelari de vedere, stătea la vreo cinci paşi de el, aşteptând ca cele câteva grupuri vesele de turişti să intre în tunelul spre avion. Avea înfăţişarea tipică de profesoară: costumaş elegant dar lejer, de vară, părul blond strâns într-un coc, ochelarii de vedere, geanta mare, din piele, pentru documente, purtată pe umăr, era genul de intelectual ce lucra într-o şcoală sau bibliotecă. Privirea ei era neutră şi atitudinea arăta obişnuinţa de a fi răbdătoare, dar nu excesiv de tolerantă cu excesele comportamentale ale celorlalţi oameni.

Emanuel a pornit spre tunel de îmbarcare în urma ultimului grup de turişti, făcându-i doamnei un semn cu mâna să meargă înaintea lui. Doamna i-a mulţumit cu un zâmbet, genul profesional şi a pornit spre avion. În avion, aglomeraţia obişnuită până când fiecare pasager îşi ocupa locul. Spre surprinderea lui Emanuel, doamna necunoscută, care a ocupat un loc la geamul aeronavei, i-a făcut semn să se aşeze lângă ea, unde i-a reţinut scaunul fotoliu.

- Mulţumesc, doamnă. Vă sunt recunoscător, i-a spus el în franceză.

- Nu aveţi de ce, i-a răspuns ea în spaniolă. Şi-a scos din geantă o carte, apoi a pus geanta sub scaun. Era, poate, semnul că pe timpul călătoriei avea ce face şi nu era predispusă la conversaţie.

Emanuel şi-a luat şi el câteva reviste, în spaniolă, pe care le cumpărase din aeroport şi şi-a pus geanta de voiaj în spaţiul pentru bajele de mână. După care, a mai aruncat o privire de-a lungul avionului, s-a aşezat în scaun şi a lăsat măsuţa rabatabilă.

Nu avea nici o intenţie să-i acorde atenţie doamnei de lângă el, aşa că a început să răsfoiască prima revistă, „Viajando por Cataluña”. Ca de fiecare dată când zbura spre Barcelona, gândurile l-au copleşit. Iar revista i-a reamintit cine era el. Cunoştea relativ bine istoria, geaografia şi cultura Spaniei, în general şi cea a Cataloniei, în special, fiind născut lângă Barcelona. Dar, de la intrarea în serviciul diplomatic, de mai bine de douăzeci de ani, a stat mai mult în străinătate, la post în diferite ţări, iar după retragere, în urmă cu trei ani, s-a stabilit la Paris, unde domnul Montosa i-a oferit postul de director. Emanuel obişnuia să spună, atunci când era întrebat ce este el, că este un iberic de pe coasta de est. După absolvirea facultăţii în Barcelona, a făcut un masterat la Madrid, în relaţii internaţionale, când a fost recrutat pentru serviciul diplomatic, cunoscând la perfecţie franceza şi engleza. Părinţii lui au trecut în nefiinţă când el era în ultimul an de liceu, dar i-au lăsat o frumoasă moştenire, ceea ce i-a permis să studieze la facúltate fără griji materiale. Fără alte rude în Spania, nu a avut problema de adaptare la viaţa diplomatică şi nu a fost deranjat de permanentele voiaje în interés de serviciu. Şi totuşi, de câte ori revenea în Barcelona, avea un sentiment inconfundabil de reîntoarcere la origini, o emoţie determinată de reîntâlnirea cu locurile dragi lui. Şi de fiecare dată mergea cu o floare la cimitir, locul unde se odihneau părinţii lui. Se considera şi, poate aşa şi era, un om raţional, care-şi trăia viaţa după reguli şi principii logice, raţionale, dar în sinea lui, bine ascuns, era eul său sentimental, romantic. În activitatea specială diplomatică nu era loc pentru sentimente, dimpotrivă, de multe ori acţiona cu cinism, ceea ce l-a făcut să

ascundă bine sentimentalismul. Poate asta l-a împiedicat să-şi formeze o familia, deşi a iubit, în decursul anilor, câteva femei. Dar nu suficiet de mult pentru ca sentimentele să se manifeste liber, la vedere. “Va veni şi timpul când romantismul din mine, firea mea de catalán vor învinge şi atunci voi scrie poezii de dragoste. Şi voi iubi femeia vieţii mele, o iubire deplină, profundă. Când va fi, va fi!spun catalanii. Şi, se va întâmpla în Barcelona, renumită ca fiind locul unde înfloreşte dragostea”. La acest gând, a zâmbit fără să-şi dea seama, amuzat de cuvintele pline de romantism. Doamna de lângă el l-a privit întrebătoare. - De câte ori revin în Barcelona, îmi vin în minte gânduri romantice, a încercat el o explicaţie. Asta mă surprinde şi mă amuză, în acelaşi timp. - Poate spiritul nostru catalan de veselie, optimism şi romantism pluteşte în aer şi vă influenţează. Sau, îl aveţi în dumneavoastră şi Catalonia este locul unde acesta se manifestă cel mai bine. Doamna avea o voce plăcută, armonioasă, pronunţa cuvintele ca şi cum ar fi spus o poveste. „Vorbeşte ca o actriţă, spune prin intonaţie mai mult decât prin cuvintele pronunţate”, a remarcat Emanuel, surprins. - Chiar la acest lucru m-am gândit. Poate este locul binecuvântat pentru iubire. Deşi, trebuie să recunosc, eu eram absent din Barcelona când sentimentul de dragoste s-a răspândit peste oraş. Tonul lui se voia a fi neutru, dar o mică, o mică urmă de regret a răzbătut, fără ca Emanuel să fie conştient de acest lucru. - Nu aţi fost singurul, domnule. Alţii au fost plecaţi la muncă. De această dată, doamna a pronunţat cuvintele repede, ca o simplă constatare, fără să sugereze la cine a făcut referire. „Poate la ea? Nu cred, nu arată nici un regret.” Subiectul ar fi putut fi interesant, dar doamna şi-a reluat cititul, arătându-i că scurta lor conversaţie s-a încheiat. Nici lui nu i-ar fi surâs o discuţie pe teme sentimentale, aşa că a acceptat situaţia şi şi-a reluat şi el cititul.

- Vorbiţi ca un catalan, domnule, s-a auzit vocea doamnei, după un timp.

Aceasta şi-a pus cartea pe măsuţa rabatabilă şi l-a privit întrebător, în ciuda tonului ei neutru.

- Sunt catalan, doamnă, născut în Barcelona. De aceea am un sentiment de emoţie de câte ori revin aici.

- Înţeleg din asta că locuiţi în Malta?

- A, nu. Eram în insulă cu probleme de serviciu. Locuiesc în Paris, unde şi lucrez. Dumneavoastră lucraţi în învăţământ, cel puţin asta îmi imaginez eu.

- Nu sunteţi departe de adevăr. Predau la universitatea de arte frumoase, dar sunt cercetător la muzeul de istorie veche. Doctor Averida Anselmo, domnule, s-a prezentat ea.

- Emanuel Gonzales, economist.

- Îmi pare bine, domnule Gonzales. Veniţi la rude?

- Nu am rude, doamna Anselmo. Vin pentru a întâlni un prieten şi a rezolva câteva probleme profesionale. Poate şi pentru a revedea locul copilăriei, unde regăsesc spiritul catalan plin de energie şi optimism, cum vorbeam mai înainte.

- Fiecare din noi simţim nevoia reîntoarcerii la spiritul copilăriei. Este de înţeles acest lucru.

Străfulgerat de o idee, Emanuel a continuat conversaţia.

- Una din problemele pe care trebuie să le rezolv are legătură cu istoria Insulei Malta. Trebuie să merg şi la muzeul de istorie veche, pentru a mă documenta. Dacă ajung acolo, mă puteţi ajuta, indicându-mi unul din cercetătorii avizaţi pentru perioada medievală şi cea modernă?

- Binenţeles. Dacă mă căutaţi la muzeu, vă pot ajuta. Iată cartea mea de vizită.

- Doamna Anselmo, vă mulţumesc pentru amabilitate. Vă voi căuta, probabil mâine sau poimâine. Vă pot conduce cu taximetru, după aterizare?

- Mulţumesc, vine maşina de serviciu.

Până la aterizarea avionului, timpul a trecut pe nesimţite, istoria fiind subiectul principal al conversaţiei lor. Istoria, binenţeles, a Barcelonei, cu legendele şi poveştile atât de frumoase, multe din ele având un sâmbure de adevăr.

*

José aştepta cu nerăbdare un răspuns de la Flores. I-a trimis al treile mesaj pe telefonul celular, în speranţa că aceasta va accepta să-l întâlnească şi să-i asculte explicaţiile. Au trecut câterva zile de când Flores l-a lăsat în faţa Fântânii Sant Just, plecând supărată. I-au trebuit multe explicaţii primite din partea mamei sale ca să înţeleagă, oarecum, că a greşit faţă de Flores. Nici acum nu avea convingerea fermă că a greşit, dar voia să o recapete pe Flores, cerându-şi iertare. De aceea i-a trimis ultimul mesaj: „Te rog, vreau să te văd şi să-ţi cer iertare”. El voia să-i scrie că ar vrea să-i explice, iar mama sa a insistat să scrie doar că-şi cere iertare. A veni cu explicaţii însemna să persiste în greşeală, ceea ce ar fi îndepărtat-o şi mai mult pe Flores. „A avut dreptate mama, dacă-mi cer iertare, îmi recunosc greşeala. Este mai bine să cedez, până când lămuresc lucrurile”.

După vreo jumătate de oră, a primit un mesaj scurt de la Flores: „Bo!Bine!”

Bucuros de acel răspuns, a şi sunat-o.

- Flores, mulţumesc pentru mesaj. Te pot vedea?

- Da. Dar nu vreau explicaţii. Dacă mă înţelegi, înseamnă că discuţia despre subiect este închisă.

- Ai dreptate. Îmi cer scuze pentru atitudinea mea orgolioasă. Când te pot vedea?

- Mâine după amiază sunt la spital. Când termin programul, mă poţi aştepta în parcare.

- Mulţumesc, din nou.Voi fi acolo.

Flores a acceptat întâlnirea cu José dintr-un motiv simplu: voia să-i explice faptul că ea avea cu totul alte preocupări decât dă-i accepte purtarea lui orgolioasă. Era o perioadă dificilă pentru ea şi avea nevoie de linişte. Şi el avea nevoie de linişte pentru a se recupera complet, după acel accident nefericit. Şi, mai ales, voia să se despartă ca prieteni, fiindcă viaţa lui era Parisul, unde trăia şi muncea. Şi totuşi, undeva, ascuns bine, simţea că era un sentiment de regret. Îi plăcea José, amabil, educat, cu accesele lui de orgoliu şi tendinţa de a-i determina pe ceilalţi să facă numai ceea ce voia el, tendinţă pe care încerca să şi-o stăpânească. Ar fi putut să-l înţeleagă aşa cum era. Vedea bine că egoismul, lipsa de empatie pentru ceilalţi oameni i-au dominat viaţa până atunci şi nu putea renunţa la aceste trăsături ale caracterului său format în ani de zile. Ar fi putut, este adevărat, să-l înţeleagă, dar nu să-l accepte într-o relaţie de durată. Fiindcă nu s-ar fi putut îndrăgosti de un orgolios egoist, oricât de bine ar arăta.

„Dar dacă José ar fi un om modest, respectuos, bine educat? L-aş iubi necondiţionat. Poate, totuşi, încearcă să-şi schimbe caracterul! Dorinţe! Vise!” Şi totuşi, aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu ...pacientul José. Era un mod de a-şi ascunde sentimentele? Nici ea nu ştia, dar proceda ca şi cum ar fi vrut să se ascundă de ea însăşi.

José a aşteptat-o în parcare, punctual, având un buchet de trandafiri.

- Mulţumesc, José, sunt foarte frumoşi.

- Mă bucur că-ţi plac. Înseamnă că sunt iertat?

Faţa lui José, întrebătoare, exprima un amestec de sentimente şi stări: rugăminte, speranţă şi, greu de exprimat, de dragoste, ceea ce-i dădea o înfăţişare copilărească, aproape comică. Flores a izbucnit în râs, văzându-i înfăţişarea adolescentină.

- Să spunem.

- Vrei să luăm cina pe faleză şi să mai vorbim? Te rog.

- Bine.

- Mergem cu maşina, este aici, în parcare.

José a condus-o la maşină, i-a deschis uşa să aurce, apoi a urcat şi el pe scaunul şoferului.

- Oamenii de pază ne urmează cu altă maşină, a răspuns el la întrebarea ei, nerostită. Aşa vrea mi padre, ca să fie sigur că nu mi se întâmplă nimic rău.

- Când pleci la Paris? a deschis Flores discuţia, în timp ce treceau pe bulevardul aglomerat.

- Zilele acestea. Vin aici, mi padre şi unul din directorii noştri, domnul Gonzales. În funcţie de ce hotărăsc ei, îmi voi începe activitatea la firmă, în Paris. Avem trei proiecte în lucru şi eu sunt coordonatorul a două din ele. Dar voi veni şi la Barcelona, pentru proiectul de aici. Tu?

- Eu am început pregătirea examenelor şi aproape am terminat lucrarea de licenţă.

- Parcă se spune doctorat la medicină.

- Da, aşa se spune. Apoi, trebuie să-mi caut un post pentru stagiatură, unde aş vrea să fac şi rezidenţiatul. Am foarte mult de lucru, cred că renunţ la serviciul de la spital. Înţelegi de ce vreau linişte?

- Binenţeles. Înţeleg perfect. Dar m-am îndrăgostit de tine şi aş vrea să te văz zilnic. De aceea am încercat să fac un program comun pentru noi.

Era prima declaraţie de dragoste pe care i-o făcea José, în mod direct, deschis, dar nu a surprins-o pe Flores. A ştiut că pacientul s-a îndrăgostit de ea, se vedea acest lucru cu ochiul liber, cum se spune. Dar, ca pacient, s-a îndrăgostit de tânăra Flores sau de asistenta, viitor medic, ce l-a îngrijit în permanenţă? Fiindcă este aproape normal ca un bolnav să se îndrăgostească de asistenta lui, mai ales dacă este atrăgătoare. Şi în cazul ei s-a întâmplat de multe ori, dar după un timp, chiar înainte de externare, pacienţii îşi reveneau din starea de...euforie sentimentală. Spera, în sinea ei, că nu era cazul lui José.

L-a privit deschis, prelung în timp ce el conducea maşina. Nu părea a fi tipul de îndrăgostit „temporar”. Şi nici tipul care să-şi declare dragostea. În schimb, era tipul care voia să fie iubit, poate şi lăudat, alintat, încurajat. „Tipul omului căruia i se cuvine totul”.

- Vei începe munca, deplasările şi vei uita aşa zisa dragoste. Mai bine mi-ai povesti despre proiectul tău din Barcelona. Mă interesează acest lucru.

- Mai mult decât sentimentele mele?

- Nu am spus asta. Dar mă interesează, să spunem, munca ta. Este bine aşa?

- Da, este bine. Ajungem imediat şi-ţi voi povesti la masă. Iar dacă vrei, mâine vom lua masa împreună cu părinţii mei şi cu domnul Gonzales, directorul nostru.

- Mi-ar face plăcere, dar încă nu ştiu dacă părinţii mei nu au făcut un program pentru noi. Mai vorbim despre asta.

Cina a decurs într-o atmosferă caldă, José fiind un companion foarte plăcut. Plăcut şi respectuos, care evita orice gest interpretabil ce ar fi putut-o supăra pe Flores. I-a povestit despre familia lui, despre viaţa din Paris, munca şi visele lui profesionale. Dar a evitat să-i relateze despre viziunile lui, despre spiritul lui Gaudi, pe l-a întânit, sau i s-a părut că-l vede în biserică.

Dacă până atunci Flores ar fi avut îndoieli, s-a convins că José şi familia lui făceau parte din altă lume, o lume dură, cinică a afacerilor, în care spiritul uman, compasiunea au fost de mult uitate. O lume care nu era a ei, prin educaţia şi formaţia profesională pe care le-a primit. O lume dureros de îndepărtată, care i l-a răpit pe José înainte de a-l cunoaşte, înainte de a avea o şansă să şi-l apropie.

Îndurerată, a căutat să menţină şi ea, pe cât putea, atmosfera întâlnirii, plăcută la început, când sosiseră la restaurantul de pe faleză. Acolo unde urma să se ridice un ansamblu statuar cu Hercule, cel care i-a dat numele Barcelonei şi cea de-a noua barcă a lui. Locul unde a început ridicarea aşezării, a sfârşit speranţa ei de a-şi fi descoperit dragostea. Iar simbolul era

acel ansamblu statuar, conceput, proiectat şi înălţat de cel care i-ar fi putut fi sufletul pereche.

Îşi simţea sufletul greu şi abia îşi stăpânea plânsul. Un plâns nu pentru ea, ci pentru ceea ce ar fi putut fi: o dragoste adevărată. S-a ridicat şi l-a rugat pe Josésă o conducă acasă, fără să-i poată explica motivul plecării. Motiv pe care José, oricum, nu l-ar fi înţeles.

Într-adevăr, José nu a observat zbuciumul lui Flores, nu a sesizat că întrebări fără răspuns i-au alungat liniştea şi a pus dorinţa ei de a pleca, pe seama oboselii şi a indispoziţiei. A condus-o acasă şi s-a înapoiat la Castelldefels, unde ajunseseră Javier şi Emanuel Gonzales.

Întâlnirea dintre domnul Gonzales şi José a fost emoţionantă. Gonzales l-a îmbrăţişat şi l-a ţinut minute în şir la pieptul său, ca pe un fiu iubit.

- José, dragul meu, Domnul te-a ocrotit, spre marea mea bucurie. Mă bucur că ţi-ai revenit, fiindcă eu, cel puţin, am nevoie de tine. Dar cred că toţi angajaţii noştri îţi simt lipsa. Cum te-au numit? „Sarea şi piperul”.

Toţi au izbucnit în râs, începând cu bunicii.

- Cum ai spus, „sarea şi piperul firmei?” Nu am mai auzit aşa ceva, dar voi folosi expresia pentru a-ţi arăta ce eşti pentru noi, a intervenit bunicul. Sarea şi piperul vieţii nostre. Fără tine, dragul nostru José, nu am putea trăi. Şi bunicul, în timp ce vorbea, strălucea de fericire.

- Emanuel, mulţumesc pentru tot. Ce noutăţi ai? Ştiu doar ceea ce mi-a povestit mi padre. Tu ştii mai multe, cu siguranţă.

- Îţi voi povesti ceva mai târziu, acum aş vrea să mă bucur de întâlnirea cu voi.

- Emanuel, te rugăm, povesteşte-ne ce ai făcut la Londra, a intervenit şi doamna Isabela Montosa. Iar Gonzales nu a putut rezista dorinţei acesteia. Doar José era fiul ei, iar tonul rugător nu putea fi refuzat. Deşi, după părerea lui, nu era momentul să vorbească despre fapte violente.

- Bine, dar mai întâi aş vrea să-mi spună José despre...

- Asistenta lui, a intervenit Isabela. Da, ar fi interesant să văd ce ne spune despre ea.

- Nu am ce povesti, mama. Astăzi am întâlnit-o, am lua cina împreună şi am condus-o acasă. Era obosită şi puţin indispusă, datorită programului destul de încărcat. Asta este tot.

- Nu chiar, a intervenit Gonzales. Este frumoasă şi pare o bună profesionistă, cel puţin aşa cred. Am înţeles că-ţi place domnişoara, este adevărat?

- Da, nu pot nega acest lucru. Dar este total diferită de ceea ce am întâlnit până acum. De aceea nu aş vrea să vorbesc acum despre ea.

Emanuel a făcut ochii mari. Deci, ceea ce a spus doamna Montosa era adevărat, José a întâlnit pe cineva care l-a pus la locul lui. Să-şi fi găsit Doamna? Puţin probabil, după cum îl ştia el pe tânăr. Simţea însă la José existenţa unui alt sentiment decât frivolitatea din Paris, ceva mai profund, care s-a instalat în inima tânărului. Nu a crezut-o pe doamna Isabela Montosa, la fel ca şi Javier, când aceasta le-a spus insistent că José era îndrăgostit de asistenta Flores. Viitor medic. Era îndrăgostit, spunea Isabela,

dar o trata aproape la fel ca pe femeile din viaţa sa, cu superficialitate şi egoism. Şi o va pierde, odată cu liniştea lui.

- Bine, dacă nu vrei să vorbeşti, atunci să vă povestesc eu despre Londra. Le-a relatat, cu destule amănunte, ceea ce s-a întâmăplat acolo, cum i-a salvat viaţa domnului Geromme Manfred şi despre sesizarea poliţiei.

- Domnul Manfred, ca şi mine, suntem martori importanţi pentru acuzarea firmei Von Göttelen şi a celor doi angajaţi Grösel Kemard şi Mark Lubsek. Un al treilea martor va fi chiar atentatorul, angajat de Grösel Kemard să recupereze harta. El spunea că nu trebuia să-l ucidă pe dr.Manfred, dar eu nu-l cred. Aşa că, deocamdată, poliţia daneză va avea un dosar solid împotriva instigatorilor la crimă. Mai trebuie doar să facă legătura, cu probe, dintre Von Göttelen şi atentatul asupra lui José. Voi găsi eu probe, cu siguranţă.

- Mulţumesc, Emanuel. Dar ce este cu harta primită de la domnul Manfred, l-a întrebat Javier.

- Cum ţi-am spus la telefon, cred că adevăratul motiv pentru care voiau să facă ei proiectul, era acela de a prospecta legal apele teritoriale ale Maltei şi să găsească, în secret o epavă. Ce conţinea epava? Nu ştiu încă. Dar voi afla zilele următoare, cu ajutorul istoricilor de la muzeu. Va trebui să le facem o sponsorizare.

- Binenţeles. Ce faci zilele următoare? Te întorci în Malta?

- Nu. Mai stau o zi, două aici, apoi vin în Paris şi aştept noutăţi de la Pierre şi de la muzeu. Dar nu intervine vreo altă deplasare.

- Perfect. Javier era mulţumit de programul lui Emanuel. Stai aici lângă José, în două, trei zile termină şi el faza preliminară a proiectului, după care

vine în Paris. Veniţi împreună, astfel sunt şi eu mai liniştit.

- Sí, jefe. Entiendo!

- Bé, amico, i-a răspuns Javier în catalană.

*

Emanuel Gonzales a coborât din taximetru în faţa muzeului de istorie din Barcelona, unul din cele mai prestigioase muzee ale oraşului. Spre plăcuta lui surprindere, erau destui turişti care intrau sau ieşeau pe poarta muzeului. „Este abia sfârşitul lunii mai şi turiştii au invadat nu numai străzile oraşului, ci şi obiectivele culturale. Nu m-aş fi gândit la asta. Înseamnă că o parte din oameni se gândesc nu numai la stomac, ci şi la minte şi suflet."

A intrat şi el pe poarta muzeului, oprindu-se în holul mare, unde un grup de vreo zece turişti aşteptau un ghid. A format numărul de telefon al doamnei dr. Averida Anselmo, aşa cum au stabilit de dimineaţă. Ar fi fost tentat să-i aducă un buchet de flori, dar era într-o vizită oarecum oficială la muzeu, nu venise să o vadă pe frumoasa şi amabila cercetătoare.

Doamna Anselmo a apărut în câteva minute, coborând scările din piatră de la primul etaj.

- Domnule Gonzales, bine aţi venit la muzeul nostru. Vă conduc spre sala de studiu, unde-l găsim pe colegul meu.

- După dumneavoastră, doamnă. Mă bucur că vă văd, i-a spus el mergând alături de cercetătoare.

Doamna Anselmo şi-a întors capul spre Enmanuel, cu o figură mirată. Expresia feţei ei s-a schimbat imediat când a văzut sinceritatea din ochii lui Emanuel. A zâmbit, luând afirmaţia lui ca un compliment.

- Vă înţeleg, doar rezolvaţi una din problemele care vă preocupă, după cum aţi spus în avion, pe timpul călătoriei, a forţat ea nota. Sau poate era o provocare, la care Emanuel nu s-ar fi aşteptat.

- Să fiu cinstit, mă bucur mai mult că vă văd pe dumneavoastră. Răspunsul a venit fără ca Emanuel să realizeze ceea ce spusese, iar Doamna Anselmo a tresărit, aproape uimită de îndrăzneala lui Gonzales. În loc să ia răspunsul lui ca o ofensă, l-a acceptat, la fel ca mai înainte, ca pe un compliment. Şi i-a zâmbit, în semn de mulţumire. Apoi, s-a încruntat, supărată pe ea însăşi. „Doar nu sunt o adolescentă! Ce este cu mine?" Şi faţa a început să i se înroşească, de ruşine. „Prostii. Să ne gândim la muncă".

Au intrat în sala de studiu, aflată la parter, după sălile destinate expoziţiei muzeului.

Doi bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi cu hala albe, lucrau fiecare la masa lui de studiu. Avenida l-a condus pe Emanuel la masa unuia din bărbaţi, şeful colectivului de istorie.

- Domnul Juan Germano, l-a prezentat ea pe istoric şi

domnul Emanuel Gonzales. Cei doi şi-au strâns mâna, iar Avenida a continuat.

- Domnul Gonzales are o problemă şi te roagă să-l ajuţi.

- Vă ascult, domnule Gonzales.

- Domnule Germano, firma noastră lucrează pentru autorităţile malteze, la întocmirea unor proiecte turistice. Am primit o hartă de navigaţie, pe care sunt trecute mai multe locaţii. Unul din oamenii noştri ne-a sugerat că în una din aceste locaţii ar putea fi epava unui vas, sau corabie, ce a avut la bord ceva valoros. Cine a marcat locaţiile, s-a bazat pe date istorice, cu siguranţă. De aceea am dori să vă consultăm, în ideea că, pe bază de documente, din zvonuri sau legende care circulă în lumea istoricilor, reuşim să dezlegăm enigma.

- Ce legătură au lucrările dumneavoastră turistice cu găsirea epavelor?

- Câteva din locaţii sunt în prospecţiuni pentru a stabili care este locul cel mai bun pentru construirea hotelului marin. Dacă vom găsi vreo epavă, atracţia turistică va fi cu atât mai mare. Iar eventualele valori găsite pe epavă aparţin statului Maltez şi vor fi expuse, inclusiv în complexul turistic marin.

- Înţeleg. Lăsaţi-mi o copie a hărţii şi vom studia situaţia locaţiilor. O săptămână, două.

- Ar fi foarte bine. Vom discuta şi obligaţiile noastre financiare, de care ne vom achita imediat.

- Discutaţi cu directorul muzeului acest aspect, domnule Gonzales.

- Mulţumesc pentru ajutor. Vă las şi cartea mea de vizită, pentru eventuale precizări.

- Desigur. Vă voi suna când am noutăţi.

La plecare, doamna Anselmo a ţinut să-l conducă pe Emanuel până la uşa de ieşire din muzeu.

- Doamnă, vă sunt recunoscător pentru ajutor. Îndrăznesc să vă pun o întrebare personală. Şi a continuat, fără a mai aştepta acordul ei. Mâine este sâmbătă. Dacă nu aveţi program de lucru, aş putea să vă invit la prânz în oraş? Sau aveţi alt program?

- Intenţionam să rămân acasă, alături de câinii mei. Dar, mi-ar face plăcere să luăm prânzul împreună.

- Aveţi un loc preferat, sau caut eu un local unde se mănâncă bine.

- Peste tot se mănâncă bine. Dar dacă pot alege, v-aş propune să mergem pe La Rambla şi să mâncăm ceva la Mercat de Sant Josep de la Boqueria. Ce spuneţi?

- Ce pot spune? Minunat. Nu am fost la Boqueria din vremea studenţiei. Vom fi doi turişti anonimi, pierduţi în masa vizitatorilor. Chiar este minunat, mă simt ca în acei ani frumoşi.

- Asta şi vreau. Să văd cum erţi atunci şi dacă v-aţi schimbat.

- Vin la prânz să vă iau de acasă.

-V-am dat cartea de vizită, dar fără adresa mea. Poftim adresa, i-a spus ea zâmbind enigmatic.

Emanuel a privit-o cu ochii mari de uimire. Averida l-a depăşit în isteţime. A prevăzut exact cum va reacţiona el, drept dovadă, biletul cu adresa. Şi

întreaga conversaţie, pe care el credea că a iniţiat-o şi a condus-o. Pentru prima oară a simţit că Averida este femeia pe care o va iubi. S-a apropiat de ea, emoţionat şi a sărutat-o uşor, tandru, pe obraz. Averida a stat nemişcată, acceptând sărutul, neaşteptat dar dorit. Avea lacrimi în ochi. S-au privit în ochi adânc, îndelung. Într-un târziu, Emanuel i-a zâmbit, a înclinat capul şi a plecat, spunându-i:Pe mâne!

Averida a rămas privind după acel bărbat, şarmant şi tandru, arogant şi, în acelaşi timp, timid. “Oare acea scenă s-a petrecut cu adevărat? Incredibil, să stau ca o adolescent să mă sărute un necunoscut? Am înebunit? Dar el? S-a comportat exact cum am anticipat, dar nu mă aşteptam să mă sărute pe obraz. Este adevărat că dragostea nu are vârstă. La fel de adevărat este că te poţi îndrăgosti la prima vedere. Ceea ce, se pare, s-a şi întâmplat cu noi!”

*

Doamna doctor Averida Anselmo locuia într-o zonă liniştită, pe Carrer de la Dàlia, aproape de Font Màgica de Montjuïc. Emanuel cunoştea cartierul Montjuïc, astfel că i-a fost uşor să găsească adresa. A parcat maşina aproape de trotuar, în faţa casei. Era o casă veche, ridicată după stilul anilor ’30, pe două nivele şi înconjurată de grădină. Un gard din fier forjat, înalt de un metru şi jumătate, lăsa să se vadă rondourile cu flori, despărţite de câteva alei foarte înguste, acoperite cu piatră mărunţită, roşiatică. Casa se afla ceva mai departe de gard şi o alee ducea de la poarta metalică spre intrarea în casă. În dreapta casei se întindea grădina, plină de flori şi arbuşti înfloriţi, grădină ce înconjura casa şi crea o atmosferă plăcută prin florile multicolore. „O casă frumoasă şi bine întreţinută”.

În momentul când s-a apropiat de poarta îngustă, pregătit să apese pe butonul videofonului, trei câini s-au repezit spre gard. De talie mare, păreau curioşi şi-l priveau prudenţi, pregătiţi să-l oprească dacă ar fi intrat pe teritoriul lor. Cel mai mare, conducătorul, avea blana frumoasă, albă cu câteva pete mari negre, capul şi urechile negre, ridicate în semn de atenţionare. Porţiunea de blană albă avea pete mici negre, probabil de la

vreun bunic dalmaţian. Lângă el, atentă, era o căţeluşă, nervoasă, gata să latre dacă noul venit ar fi pus mâna pe poartă. Avea o blană neagră, strălucitoare. Al treilea, cu o blană bogată, maro deschis, cu înfăţişare tipică de lup, privea când la noul venit, când la şeful lor, câinele conducător, gata şi el să intervină dacă ar fi fost nevoie.

În timp ce Emanuel admira câinii, uşa casei s-a deschis şi a ieşit Averida, îmbrăcată ca o turistă, cu fustă albă, subţire şi cu o bluză de culoare galben deschis, din bumbac. Părul blond îl ţinea legat la ceafă şi, lucru curios, nu purta ochelarii de vedere. Emanuel a rămas surprins de aerul ei adolescentin şi de faţa ei frumoasă, naturală fără ochelari. Arăta exact ceea ce era, o femeie atractivă, frumoasă, nu o profesoară rece, distantă, inabordabilă.

- Boby, Chica, Geky, veniţi aici!

Cei trei câini au ascultat-o, apropiindu-se de ea, dar cu privirea pe bărbatul din faţa uşii.

- Poţi intra, Emanuel, fără teamă. Dacă eu te-am acceptat, te vor accepta şi ei, a continuat ea, pe un ton glumeţ. Suntem toţi o echipă şi-mi recunosc rolul de şef. Chica este mai năzdrăvană, sare fără avertisment.

- Chica, atenţie. Este prietenul nostru, aşa că trebuie să fii amabilă cu el.

Ca şi cum ar fi înţeles, câinii au aşteptat ca Emanuel să intre pe alee, s-au apropiat de el şi l-au mirosit, după care Boby, conducătorul haitei, a mişcat codiţa, recunoscând-l ca prieten. Ceilalţi doi câini i-au urmat exemplul şi, din acel moment, şi-au ridicat capetele să fie mângâiaţi.

- Vezi, te-au acceptat ca prieten. Însemnă că eşti om bun, Emanuel, fiindcă ei simt cum este omul. Rar procedează aşa, de regulă sunt foarte prudenţi, precauţi, gata să muşte.

- Asta înseamnă că dacă sunt prietenul lor, voi fi şi prietenul şefei? Fac parte din echipă?

- Acum vrei prea mult, dintr-o dată. Cu răbdare, poate vei face parte din echipa noastră. Depinde de tine.

- Atunci, nu-mi fac griji. Ai o casă foarte frumoasă, iar grădina este minunată. Şi bine îngrijită, a schimbat el subiectul.

- Mulţumesc, am un grădinar care vine periodic pentru a o întreţine. Să intrăm în casă, te rog, i-a spus Averida, pornind înaintea lui spre uşa de intrare.

Holul de intrare în casă era mare şi luminos, plin de flori şi două fotolii între două plante de filodendron. Din hol se intra într-un salon de mărime medie, mobilat cu cu puţine piese, în stil modernist.

- Ce vrei să bei, o cafea, un aperitiv?

- Dacă nu te deranjează, aş lua un pahar de spumant, ca aperitiv.

- Am aici pregătit, o şampanie slabă.

- Cum reuşeşti să-mi ştii preferinţele înainte de a ştii eu ce-mi doresc? a întrebat-o Emanuel, surprins din nou de capacitatea ei de a-i anticipa preferinţele.

- Mă gândesc ce aş vrea eu. Şi, în ceea ce te priveşte, nu am greşit.

Apoi, a continuat zâmbind.

- Am glumit. Ţi-am citit gusturile şi ai devenit, pentru mine, previzibil. Simplu, nu?

- Da, dacă spui tu. Era într-o dilemă, nu ştia ce să mai creadă.

- Mergem, aşadar, pe La Rambla, a continuat Averida. Cunoşti, cu siguranţă, legendele străzii şi ale pieţei La Boqueria, dar ţi le voi spune eu aşa cum le-am găsit consemnate pe unele ghiduri vechi. Până ajungem pe La Rambla, aş vrea să ne oprim pe traseu, să vedem împreună Font Màgica de Montjuïc. Eşti de acord? Se spune că poartă noroc celor care o vizitează.

- Binenţeles. De mult timp nu m-am plimbat prin piaţă, admirând jocul de lumini. Putem pleca, dacă eşti pregătită.

- Atunci, la drum. Veselia afişată de Averida nu l-a surprins pe Emanuel, fiindcă amândoi au intrat în atmosfera de vacanţă, chiar dacă pentru ei era doar un sfârşit de săptămână. Important era că se simţeau în vacanţă.

- Voi aveţi grijă de casă, da? li s-a adresat Averida, foarte serioasă, câinilor. Boby, eşti responsabil pentru casă şi pentru Chica şi Geky, clar?

Cei trei câini au privit-o atent. Stăteau pe picioarele din spate, aliniaţi, lângă poartă. Aşa au rămas până când cei doi s-au urcat în maşină şi au plecat.

- De aceea se spune«credincios ca un câine», a remarcat Emanuel.

- Sunt copiii mei şi ne înţelegem perfect. Poate vei avea ocazia să-i cunoşti mai bine. Vei fi uimit de inteligenţa şi personalitatea fiecăruia din ei. Şi de

trăirile şi sentimentele lor.

- Mi-ar place acest lucru, a murmurat Emanuel, mai mult pentru el.

Ieşind de pe Carrer de la Dàlia, Emanuel s-a îndreptat spre Gran Via de les Corts Catalanes, pentru a ajunge la rotonda din Plaça d'Espanya. După ce a făcut sensul giratoriu, a intrat pe Avenida Maria Cristina, mergând spre sud. La mai puţin de un kilometru, a oprit într-o parcare pe Avenida de Rius i Taulet, chiar lângă Plaça de Carles Buïgas, unde se afla fântâna magică. De formă circulară, fântâna arteziană uimea prin jeturile de apă comandate electronic şi sincronizate perfect cu muzica spaniolă. O încântare pentru ochi şi suflet, în acea amiază de sâmbătă, însorită, dar nu excesiv de călduroasă.

Fără să vrea, emoţionată de jucul apei, Averida l-a prins de mână pe Emanuel.

- Un spectacol splendid, nu ţi se pare?

- Este, întradevăr, de admirat dansul apei. Emoţionant. Dar Emanuel era emoţionat mai mult de atingerea lui Averida, de senzaţia de delicateţe şi căldură pe care i-a transmitea mâna ei.

- Aici, chiar în acest loc, au fost ridicate în anul 1919 Les

Quatre Columnes, sculptate în stilul ionic. Proiectul şi realizarea coloanelor i-au fost încredinţate arhitectului Josep Puig i Cadafalch. Ştii ce semnificaţie aveau cele patru coloane?

- Te rog.

- Semnificau cele patru dungi roşii de pe steagul catalan, steag preluat de la regele James I de Aragon. Josep Puig era un militant al mişcării catalane şi ideile lui le-a materializat în mai multe construcţii. Una din ele este Casa Marti, sau Els Quatre Gats, cele patru porţi.

- Coloanele au fost demontate în 1928, a intervenit Emanuel, înainte de deschiderea expoziţiei internaţionale din Barcelona.

- Da, ai dreptate. În 1928, arhitectul Carles Buigas, un expert în construcţia de fântâni arteziene iluminate, a prezentat proiectul de construcţie a unei fântâni impozante, în apropierea expoziţiei. Lucrările ce urmau să fie făcute erau de o amploare uriaşă pentru posibilităţile oraşului din acea vreme şi puţini credeau că arhitectul va reuşi construcţia ei în mai puţin de un an, când urma să se deschidă marea expoziţie internaţională. Dar au lucrat câteva mii de muncitori şi fântâna a fost gata la timp, uimindu-i pe participanţi prin frumuseţea ei, prin jocul de apă şi lumini colorate, în armonie cu muzicaspaniolă.

- Iată, în faţă, spre vest, este El Pabellón de Barcelona, iar în sudul fântânii este piaţa care poartă numele creatorului coloanelor. După cum vezi, ele au fost reinstalate în piaţă, în urmă cu vreo cinci ani. Este Plaça de Josep Puig i Cadafalch, după numele creatorului coloanelor.

- Ştii, Averida, acum îmi dau seama că este una dintre cele mai frumoase fântâni din Europa. Cred că magia ei vine tocmai din frumuseţea şi sentimentele emoţionante pe care ni le induce jocul apei, pe muzica aceasta nemuritoare. Parcă ar juca emoţiile mele, nu jeturile de apă. Şi sincronizarea este perfectă, la fel şi luminile. Noaptea, totul este de o frumuseţe inconfundabilă, barceloneză.

- Emanuel, tu eşti poet? Nu am crezut că poţi fi atât de sentimental.

- Nici eu. Cred că este efectul magic al fântânii. Şi al mâinii tale delicate.

Abia atunci şi-a dat seama Averida că-l ţinea de mână. Sau atunci a arătat acest lucru.

- Scuză-mă, efectul magic al fântânii, l-a parafrazat ea, dar

fără să-şi ia mâna. Dimpotrivă. - Acum, va trebui să mă conduci aşa la maşină, a continuat ea, alintată.

- Îmi pare rău că nu am lăsat maşina la marginea oraşului, sau, de ce nu, la Paris?

- Da, este o idee. Doar o idee, a accentuat ea, în drum spre maşină.

„A trecut oare efectul magic?" s-a întrebat Emanuel. „Nu cred, în ceea ce mă priveşte. Odată vrăjit de magia fântânii, rămâi îndrăgostit pentru totdeauna. Doamne, chiar mi se întâmplă acest lucru?"

Aflaţi încă sub vraja fântânii magice, Averida şi Emanuel Gonzales au ajuns în Plaça de Catalunya, unde abia au găsit un loc de parcare. Piaţa era plină de turişti, deşi sezonul estiva începea din 24 iunie, ziua de San Juan. De fapt, Barcelona era unul din cele mai vizitate oraşe ale lumii, aşa că aglomeraţia era o stare normală.

Din piaţă, în câteva minute au fost pe Las Ramblas, marele bulevard ce leagă Plaça de Catalunya, în nord, de port, portul de agrement Port Vell, în sud. În partea sudică a bulevardului, se află statuia lui Cristhofor Columb, marele navigator, ridicată pe un soclu înalt, ca să poată vedea în permanenţă marea, căreia i-a dedicat întreaga lui viaţă.

Bulevardul, larg, are de o parte şi de alta, două sensuri

pentru circulaţia maşinilor şi pe mijloc un scuar mare, pentru circulaţia pietonală. Renumele bulevardului este la fel de mare ca cel al Champs-Élysées din Paris, susţin majoritatea ghidurilor şi, chiar au dreptate. Este reprezentativ pentru Barcelona şi caracteristic Catalaniei, inconfundabil, ca şi spiritul iberic.

- Mergem spre La Boqueria? a întrebat-o Emanuel. Mergeau unul lângă altul pe scuarul pietonal, atenţi atât la clădirile ce mărgineau bulevardul, unele clădiri vechi de sute de ani, cât şi la stradă, să nu fie despărţiţi în aglomeraţia de nedescris.

- Trebuie să te ţin aproape, pentru a nu te pierde în mulţime, i-a spus Emanul, când au ajuns lângă Font de Canaletes, una din atracţiile renumitei artere.

- Este o mare responsabilitate. Nimeni nu a reuşit acest lucru până acum.

- Ei bine, eu voi reuşi, i-a spus el trăgând-o aproape şi prinzând-o, delicat, după umăr.

S-au oprit în dreptul fântânii, privind vizitatorii care aşteptau să bea apă.

- Emanuel, ar trebui să bem puţină apă, i-a spus Averida pe un ton serios.

- Ştiu la ce te gândeşti. Inscripţia de pe fântână spune că cine bea apă de aici, se va întoarce în Barcelona, la lumina acestor felinare. Eu chiar mă voi întoarce, fiindcă am băut apă din canaletes de mii de ori până acum.

- Da, un avantaj să creşti în Barcelona.

- Aici veneam şi eu în fiecare sâmbătă şi duminică, împreună cu prietenii, chiar şi după ce am terminat facultatea, i-a spus Averida, melancolică. Poate de aceea îmi place să mă plimb pe La Rambla.

- Las Ramblas, nu?

- Da, fiindcă sunt mai multe sectoare ale bulevardului. Dar noi, lacalnicii, spunem simplu Rambla. Ca orice localnic, trebuie să ştii numele străzilor care compun Rambla, i-a spus Averida, cu intenţia de a-l pune în încurcătură.

- Cred că-mi amintesc. Începe cu La Rambla de Canaletes, apoi La Rambla de Sant Josep, La Rambla de Santa Mónica şi La Rambla dels Estudis.

- Bravo. Ai uitat La Rambla dels Caputxins, unde a rămas doar biserica Bethleem. Şi, nu le-ai spus în ordinea lor, dar este acceptabil.

- Nu le-am mai enumerat de când am plecat la Madrid, la masterat.

Vorbind despre perioada studenţiei lor, Averida şi Emanuel au continuat să se plimbe, în ritmul mulţimii pietonale, trecând pe lângă vechile construcţii, reprezentative pentru oraş, ce se ridicau de-a lungul bulevardului şi pe lângă chişcurile cu ziare, flori şi îngheţată. S-au oprit momente bune în faţa Bisericii Bethleem, ceea ce a mai rămas din vechea aşezare universitară iezuită, de la care a primit numele Rambla dels Estudis, după care şi-au continuat plimbarea spre port. La fel ca mulţimea de oameni, bucuroşi că pot fi în acel loc reprezentativ pentru o vacanţă reuşită.

*

- Ce bine că am ajuns în în piaţa La Boqueria, i-a spus Averida. Şi-mi este foame, numai când mă gândesc la sutele de restaurante de aici.

- Mercat de Sant Josep de la Boqueria, de pe Rambla de Sant Josep, a corectat-o Emanuel. Doar ştii istoria aceste pieţe renumite. Şi mi-o vei spune în timp ce luăm prânzul. Vreau să mă simt iar student, fericit şi fără griji.

- De acord. Luăm produse de mare?

- Da, las la alegerea ta.

Toate micile magazine şi restaurante, care serveau mâncare gătită, aveau câteva scaune înalte la masa-pult, unde se şi mânca. În spatele fiecărei persoane care lua masa, aşteptau răbdători alţi cinci, şase doritori să guste din produsele apetisante. Au aşteptat şi ei ceva mai bine de douăzeci de minute, timp în care Averida i-a povestit istoria pieţei.

La începutul secolului al XIII-lea, zidul de apărare al oraşului se ridica ceva mai la est de albia râului, albie pe care s-a construit actualul bulevard La Rambla. Exact unde este acum piaţa la Boqueria, se afla atunci una din porţile de acces în oraş, poartă făcută în zidul de apărare. De la zid spre vest, era teren liber, acoperit cu pâlcuri de pădure. Ţăranii şi târgoveţii din satele Cataloniei se întâlneau în afara zidului, în dreptul porţii, pentru a face schimb de mărfuri şi produse alimentare, printre care fructe, carne şi peşte. Piaţa a devenit cunoscută şi frecventată de orăşeni şi ţăranii din satele din jurul, cu timpul devenind loc de destinaţie al multor comercianţi veniţi şi din Tarragona. De la sfârşitul secolului al XV-lea, a fost numită Mercat Bornet, fiindcă preponderent se vindea carnea şi porcii vii, iar din secolul al XVIII-lea, a primit numele de Piaţa de Paie, Mercat de la Palla. Prin 1840 a început construcţia unei pieţe mari, acoperite, cu facilităţile necesare comerţului tot mai dezvoltat din acest loc atât de căutat de localnici. Mult

mai târziu, în vremurile noastre, odată cu dezvoltarea turismului modern, piaţa a început să fie frecventată şi de turişti, veniţi în număr tot mai mare, atraşi de specificul acesteia.

Vorbind, aşteptarea a fost mai uşoară, dar mirosul şi aspectul preparatelor le stimulau apetitul. În sfîrşit, au ocupat loc pe scaune şi au cerut un meniu format din peşte marinat, cu fructe de mare. A meritat aşteptarea, fiindcă numai acolo se puteau găsi astfel de delicatese.

- Unde luăm desertul şi cafea? Tot aici, în piaţă?

-Ţi-aş propune să mergem spre port şi ne orpim la un local pe faleză. Servesc o cafea foarte bună şi putem admira marea, i-a sugerat Averida.

- Îmi place ideea. Ştii, cu ajutorul tău regăsesc altfel Barcelona, parcă atmosfera este mult mai tradiţională, mai profundă, în ciuda aceea ce se vede la o privire superficială. Pare un oraş cosmopolit, invadat de străini, turişti sau imigranţi. Probabil aşa şi este pentru un străin care vine aici doar în vacanţă. Dar, cunoscând tradiţiile, legendele, viaţa culturală şi spirituală, realizez faptul că oraşul rezistă tentaţiilor moderniste, extravagante. Îşi păstrează valorile catalane, iberice şi mă bucură acest lucru. Am mai observat că invazia exagerată de turişti afectează oarecum viaţa localnicilor şi nu întotdeauna în sens pozitiv.

- Eu ştiu mai bine, Emanuel, dar mă adaptez, păstrându-mi, desigur, modul meu de viaţă tradiţional. Noi, catalanii, spaniolii în general vreau să spun, am rezistat de-a lungul istoriei atât influenţelor din est, cât şi din vest şi vom rezista şi pe viitor.

- Voi vorbi cu şeful meu, poate reuşim să sprijinim cu fonduri comunităţile locale ale vechilor spanioli, conservatoare în păstrarea tradiţiilor noastre. Cred că trebuie apărată arta şi cultura noastră, cea a vechilor locuitori.

- Eu chiar fac asta, cu puterile mele. Particip la conservarea artei catalane, pe care o fac şi mai cunoscută în lume.

Fără să-şi dea seama, au ajuns pe faleză, unde abia au găsit o masă liberă la renumitul local, cunoscut de Averida. Discuţiile lor despre arta şi cultura catalană s-au întins mai bine de o oră, timp în care s-au delectat cu mai multe feluri de desert, inclusiv renumita îngheţată de Barça.

- Emanuel, ar trebui să ne pregătim de plecare. În curând se înserează şi trebuie să merg acasă. A fost o zi minunată, de mult nu am mai petrecut timpul atât de plăcut. Îţi mulţumesc.

- Şi pentru mine a fost o zi minunată. Ca să continuăm ceea ce am început, aş vrea să petrecem şi ziua de mâine împreună.

- Sunt de acord, i-a răspuns ea fără ezitare. Dar mâine vom merge în vizită la câteva din muzeele oraşului.

- Mă bucură această propunere. Vreau să revăd Museu Nacional d'Art de Catalunya, Museu Picasso şi Palau de la Música Catalana, dacă vom avea timp. Să fie o zi a culturii pentru mine. Abia aştept ziua de mâine. Ştii, încep să redevin catalan.

- Nu mă surprinde. Dar exprimarea mi se pare exagerată. Începi să-ţi aminteşti că eşti catalan.

- Da, ai dreptate.

*

Duminica se anunţa a fi o zi plină pentru Emanuel Gonzales. Trebuia să-l întâlnească pe Javier Montosa pentru a discuta despre câteva din lucrările ce urmau a fi licitate în luna iunie şi de care se ocupa Emanuel personal. Apoi, trebuiau întărite măsurile de pază la toate obiectivele pe care firma le avea în lucru, inclusiv în Malta şi Barcelona. La această întâlnire cu şeful lui, care se afla în Castelldefels, se adăuga şi întâlnirea cu doamna Averida Anselmo, convenită cu o zi în urmă.

Pentru a nu pierde niciuna din întâlniri, a sunat-o pe Averida pentru a amâna întâlnirea cu două ore, astfel că au reuşit să se vadă abia la orele amiezii.

- Îmi cer scuze pentru amânarea întâlnirii, însă treburi urgente ale firmau m-au determinat să particip la o întâlnire cu şeful meu, aflat în Barcelona.

- Nu face nimic. Dacă eşti de acord să respectăm programul stabilit ieri, vom alege doar două din muzeele pe care voiam să le vizităm.

- Îţi propun să vizităm Museu Picasso, din Carrer Montcada şi, spre seară, Palau de la Música Catalana din Carrer Sant Francesc de Paula.

- Foarte bine. Te voi conduce prin sălile muzeului şi-i voi da explicaţii despre exponate, picturi, schiţe şi litografii. Astăzi fiind duminică, avem ocazia să ascultăm muzica noastră catalană, pentru că are loc un concert la casa muzicii. Şi, spre seară, putem cina împreună.

- Este exact ceea ce mi-am dorit. Pentru săptămâna viitoare ai programat, cumva, un voiaj în Malta? Întrebarea lui, pusă pe un ton neutru, aştepta, totuşi un răspuns.

- Din păcate, nu. Am foarte multe lucrări de terminat, plus examenele la universitate cu studenţii mei, aşa că pot merge doar din iulie, când avem vacanţă.

- Până atunci vin eu în Barcelona, unde avem o lucrare. Îţi voi explica despre ce este vorba şi-ţi voi face cunoştinţă cu directorul nostru, şeful de lucrări.

- Nu cumva mă apropii prea mult de preocupările tale profesionale? Este bine să intru în viaţa ta?

- Nu ştiu încă, dar dacă tu mă primeşti în viaţa ta, eu de ce nu aş face acelaşi lucru? Mai ales că suntem în Barcelona, oraşul recunoscut al...dragostei. Se spune că Parisul este oraşul îndrăgostiţilor, de aceea trebuie mai întâi să treci prin Barcelona, să te îndrăgosteşti. Iar noi am redevenit studenţi, doar aşa ai spus. Ne puterm îndăgosti, ca nişte adevăraţi studenţi, nu?

- Da, se poate întâmpla. Oricum, interesantă discuţia noastră. Nu vrei să o continuăm după concertul de astă seară, la cină?

- Nu. Va fi o discuţie fără sfârşit, important este acum că am început-o.

- Într-un fel, ai dreptate. Mergem spre muzeu?

- Mergem. Ai observat că cei trei câini, copiii tăi, m-au acceptat? a întrebat-o Emanuel. Asta înseamnă că am trecut cel mai greu examen, examenul instinctului animal, pentru bine şi rău. Concluzia?

Răspunsul Averidei a fost o privire lungă, însoţită de zâmbetul ei expresiv. Cel de acceptare în grupul său de oameni şi câini iubitori.

*

José a încercat să o întâlnească pe Flores şi a sunat-o insistent sâmbătă şi duminică, dar telefonul acesteia era oprit. A sunat şi la spital, dar i s-a spus că Flores era în afara serviciului. Gândindu-se că o va suna luni, din Paris, a încercat să-şi petreacă cele două zile alături de familie, dar gândurile îi zburau mereu spre Flores. Convins că relaţie dintre ei a intrat pe cursul normal, ar fi fost fericit să o regăsească pe Flores amabilă, optimistă, bine dispusă, arătând-i simpatia ce i-o purta. Sau dragostea? s-a încurajat el însuşi.

La firmă, lucrurile se desfăşurau normal, toate proiectele erau în grafic, iar Javier avea grijă ca afacerile să se dezvolte pe noi pieţe imobiliare. Aşa cum i-a şi spus lui José, era timpul ca acesta să-şi reia munca în firmă, ceea ce va contribui la completa lui refacere psihică.

- Padre, aş merge şi eu la Paris, dar am aici, în Barcelona proiectul de realizat. Nu este mai bine să rămân aici?

- Nu. Cred că întocmirea proiectului va merge mult mai bine la sediul central, acolo avem toate forţele necesare. Vei lucra împreună cu departamentul de cadastru şi cercetare şi cu cel de machete, pe când aici eşti singur.

- Da, ai dreptate. Mă gândeam că aici, la faţa locului, pot elimina mai repede eventualele neconcordanţe, dar ai dreptate în ceea ce priveşte ajutorul celor două departamente.

- Şi, pe lângă asta, eşti cu noi, cu mine şi cu mama.

- Ai dreptate şi în această privinţă. Plecăm dimineaţă, cu prima cursă?

- Da, am cumpărat deja biletele. Vom reveni în două, trei săptămâni, depinde de stadiul întocmirii proiectului. Ce spui, mama?

- Eu sunt cea mai fericită, le-a răspuns doamna Isabela Montosa. Mă întorc acasă cu fiul meu, sănătos. În rest, sunt treburile firmei. Ai vorbit cu domnişoara asistentă? Sau va fi doamna doctor, în curând? s-a întors ea spre José.

- Nu am reuşit, probabil că este plecată din oraş cu familia. Voi vorbi mâine, din Paris.

- Tu ştii mai bine. Dar, vei vedea, acasă îţi vei regăsi liniştea, odată ce începi munca. Vei fii cam tot timpul ocupat, iar lucrurile se vor aranja de la sine.

- Ştiu, mama. Acolo, în Paris este casa noastră.

*

Pentru Flores, cele două zile au trecut mult mai greu. Tristă şi însingurată, se gândea că dragostea ce abia începea să se înfiripe, a pierdut-o înainte de a o cunoaşte, înainte de a afla ce însemnă fericirea de a iubi şi a fi iubit. Cu toată stăpânirea ei de sine, cu toate motivele pe care le-a găsit în favoarea ei pentru despărţirea de José, se îndrepta vertiginos spre depresie, spre izolare şi dezamăgire. Se gânea la despărţirea de José, dar acesta nu ştia nimic, iar ideea de despărţire şi-a însuşit-o dar ea. José se aştepta de la ea la cu totul altceva.

Singură, îi era dificil să suporte starea depresivă, era conştientă de asta, dar cu cine să vorbească? José? Nici nu voia să se gândească la asta. Mama? Da, ar fi bine să-i vorbească.

Duminică, a făcut tot posibilul să rămână singură cu mama, dar aştepta ca aceasta să o întrebe de José. Simţea că nu era capabilă să înceapă ea discuţia şi nu ştia cum să o determine pe mama să aducă vorba despre José.

În sfârşit, stând afară, pe terasă, doamna Rosella a adus vorba despre José. Tangenţial.

- Nu ieşi astăzi în oraş, draga mea? Nu mi-ai spus nimic despre programul tău.

- Nu, mama, nu ies. Rămân acasă cu voi sau, dacă vreţi să luăm prânzul în oraş, meregem împreună.

- Chiar vrei asta? Vrei să mergem la un local?

- Nu, mama. Prefer să rănânem acasă. Tamira prepară un meniu uşor, după câte am văzut şi pregăteşte masa pe terasă. Nici nu-mi trebuie mai mult, decât să fiu împreună cu voi.

- Mă bucur să aud asta. Parcă te-ai întâlnit cu José, fostul tău pacient. Nu vă vedeţi şi astăzi?

- Nu cred.

- Nu crezi? Nu eşti sigură, nu-i aşa? Aştepţi telefon de la el?

- Nu, nu aştept nici un telefon. Cred că nu mai vreau să-l văd.

- De ce? Ce a mai făcut?

- Nimic. Dar mi-am dat seama că facem parte din lumi diferite. Suntem firi diferite, incompatibile.

Doamna a sorbit din paharul cu suc de portocale, apoi a privit-o întrebător. „Fata mea vrea să-şi clarifice nu numai sentimentele, ci şi atitudinea ei de viitor faţă de acel tânăr.”

- Fii mai explicită fiindcă nu înţeleg ce vrei să spui. Cum lumi diferite? Sunt între voi diferenţe sociale sau de pregătire?

- Nu, nu la asta mă refer. Am sesizat că José a trăit într-un mediu care l-a făcut arogant, egoist şi are tendinţe autoritare. Face numai ceea ce vrea el şi le pretinde celor din jurul lui să se supună dorinţelor sale. Cred că şi părinţii săi sunt la fel, ori eu nu am nimic în comun cu astfel de oameni.

- Da, dacă aşa stau lucrurile, este neplăcut.

- Când voia să mă consulte într-o anume problemă, făcea un efort, ca şi cum mi-ar fi făcut un favor. Este obişnuit să obţină tot ce vrea, la fel ca tatăl său. Ori, eu nu-mi doresc un stăpân, ci un egal al meu.

- Spuneai că pare îndrăgostit de tine.

- Da, îndrăgostit în felul lui, dominator.

- Aţi discutat despre acet mod de a fi al lui? Nu poţi încerca să-l schimbi, pe parcursul relaţiei voastre? Dacă, binenţeles, sentimentele tale faţă de el presupun o viitoare relaţie de dragoste.

- Nu, nu am discutat, dar am încercat să-l apropii de spiritul nostru catalan, sincer şi deschis, vesel şi sociabil. Şi a reacţionat bine, dar pentru un timp limitat. Mi-e teamă că modul său de a fi este de neschimbat.

- Dacă nu ai încercat să-i arăţi cum trebuie să fie şi să se comporte, de unde ştii că este de neschimbat? Discutaţi, încercaţi şi vedeţi ce se va întâmpla. El vrea să te vadă?

- O, da. Chiar prea mult. Dar în stilul lui, voluntar şi egoist.

- Observ că eşti foarte raţională. Încercaţi să discutaţi, nu ai nimic de pierdut. Şi, astfel, îţi vei clarifica şi sentimentele ce le ai faţă de el.

- Poate mai târziu, mama. Lunile acestea, iunie şi iulie sunt foarte ocupată. Pregătirea şi susţinerea examenelor, căutarea postului pentru stagiatură şi rezidenţiat, serviciul. Nu am timp pentru el şi orgoliile lui.

- Ştii că te putem ajuta pentru găsirea unui post adecvat. Şi direcorul spitalului ne-a sunat pentru a-şi oferi spijinul. Te vrea în spitalul lui.

Flores a privit-o surprinsă. De ce să sune directorul?

- Nu am ştiut asta. L-am rugat să nu mă favorizeze cu nimic, vreau să reuşesc prin puterile mele.

- Nu fi supărată. Referinţele tale de la medici şi pacienţi, mi-a spus el, sunt foarte bune şi ar fi bucuros dacă te-ai angaja la spitalul lui ca stagiară. Indiferent de secţie. Şi, cum familiile noastre se cunosc de pe vremea bunicilor, s-a simţit bucuros să-ţi confirme aprecierea muncii tale. Oricum, i-am promis că vei lua în calcul şi această variantă.

- Da, voi lua în calcul, i-a răspuns Flores gânditoare. Ar fi o variantă, fiindcă sunt cunoscută în spital. La psihiatrie, nu?

- Tu decizi, draga mea. Acum, să mergem la bucătărie şi să decizi asupra desertului. Îl va face Tamira sau comandăm la cofetărie?

Înainte de a pleca spre bucătărie, unde menajera pregătea mâncarea, Flores s-a apropiat de doamna Rosella

- Mama, mulţumesc! i-a spus ea şi a îmbrăţişat-o, bucuroasă că a ajutat-o să-şi regăsească liniştea. „Am destul timp să decid dacă-l mai văd pe José şi dacă încerc să-l ajut să înţeleagă ce înseamnă dragostea. Dacă înţelege acest lucru, comportarea lui se va schimba. Dacă nu, va continua să trăiască aşa cum ştie el mai bine.”

*

Au trecut aproape două saptămâni, timp în care José a lucrat la sediul din Paris, iar Gonzales a circulat între marile oraşe ale Europei, acolo unde se licitau noi lucrări de proiectare. José abia a reuşit să vorbească de două, trei ori cu Flores Martinez , iar aceasta s-a scuzat de fiecare dată cu pregătirea examenelor.

Emanuel Gonzales în schimb, vorbea cam la două, trei zile cu doamna Averida Anselmo şi de fiecare dată era tot mai bucuros de evoluţia relaţiilor lor. Bucuros, era puţin spus, era fericit de câte ori îi auzea vocea care-şi păstra tonalitatea expresivă, de pedagog, dar cu inflexiuni personale, sentimentale, uneori chiar de alint.

Spre sfârşitul celei de-a doua săptămâni, Emanuel Gonzales se afla la Madrid. Intenţiona să o sune pe Averida pentru a stabili o eventuală

întâlnire de cap de semana, pentru a petrece timpul împreună. Nici nu a apucat să o sune la telefon, pentru că l-a sunat ea.

- Bună, Emanuel.

- Gândurile noastre s-au întâlnit, draga mea. Voiam să te sun eu. Sunt încă la Madrid şi mă gândesc să mă opresc în Barcelona, ce spui?

- Dacă vrei să petrecem cap de semana împreună, este o idee bună. Dar te-am sunat ca să-ţi spun că avem un posibil răspuns la enigma ta din Malta. Aşa că, oricum ar trebui să vii la noi, la muzeu.

- Cu mare plăcere. Atunci, voi vorbi cu şeful meu şi rămân în Barcelona şi luni. Ce spui?

- Mă bucură hotărârea ta. Când ajungi?

- Seara aceasta, ajung pe la zece seara. Merg direct la hotel şi ne vedem a doua zi dimineaţă.

- Foarte bine. Drum bun!

- Mulţumesc, Averida. Nu numai pentru datele istorice.

S-a auzit, drept răspuns, râsul ei alintat, apoi a închis telefonul. “Vor fi două zile minunate”, s-a gândit Emanuel, aflat sub influenţa acelui râs atât de drag lui.

Capitolul 5

Barcelona, Malta

Luni dimineaţa, Emanule şi Averida au mers împreună la muzeu, imediat după ora de deschidere. Juan Germano, şeful departamentului de istorie veche era deja în sala de studiu, lucrând la proiectele lui.

- Averida, domnule Gonzales, i-a salutat el. Cred că am găsit ceva care v-ar putea interesa, domnule Gonzales, a continuat, întinzând pe masă harta pe care a primit-o cu două săptămâni în urmă de la Emanuel.

Apoi, a luat mai multe foi de hârtie, pe care erau scrise nişte notiţe.

- Domnle Gonzales, aţi auzit de titlui de „Conte de Malta”?

- Da, domnule Germano.

- Oricum, să vă spun eu câteva cuvinte despre acest titlu ca să puteţi înţelege mai bine la ce concluzie am ajuns noi în privinţa notiţelor de pa hartă. Dar, luaţi loc pe scaun. Averida?

- Mulţumesc. Te ascultăm.

- Aşadar, în anul 1190, regele Tancred al Siciliei, care avea în stăpânire şi arhipelagul Maltez, a dispus constituirea feudei Malta şi l-a numit conducător pe amiralul regal Margaritus de Brindisi, sub titlul de Conte de Malta. Conducătorii provinciei Malta au purtat acest titlul până în 1530, când regele Carol al V-lea a dat Insula Malta în administrarea Marelui maestru al cavalerilor ospitalieri ai Sfântului Ioan de Ierusalim.

În 1282, Malta a intrat sub stăpânirea regatului aragonez, condus de regele Petru, care l-a numit Conte de Malta pe unul din cei mai buni luptători ai săi, pe nume Andreea. Acesta l-a şi ajutat pe rege în expansiunea sa în Mediterana. Din acel an, putem spune că titlul de Conte de Malta a aparţinut regatului spaniol, care şi-a numit în această funcţie oamenii săi de încredere. Era nevoie de oameni hotărâţi şi loiali, care să menţină Malta şi Gozo, cele două insule locuite, în cadrul regatului.

În anul 1424, trei corăbii de corsari arabi au atacat Insula Malta, aflată sub conducerea Contelui Antonio de Cardona, cu intenţia de a o jefui şi de a-şi stabili acolo un loc de refugiu, de unde să atace coastele Siciliei. Conducătorul corsarilor era Al Manthul, un maur de origine nobilă.

După o săptămână de lupte continue, Contele Cardona a reuşit să-i învingă pe corsari, atrăgându-i într-o cursă pe insula Gozo, acoperită, pe atunci de păduri. Surpriza lui Antonio de Cardona a fost enormă când a găsit pe cele trei corăbii lăzi cu monede de aur şi bijuterii, capturate în incursiunile făcute de corsari pe ambele ţărmuri ale Mediteranei. Bucuria sa a fost cu atât mai mare, cu cât provincia şi visteria lui personală erau goale, deoarece cu numai trei ani în urnmă a plătit o sumă mare, treizeci de mii de galbeni, regelui Aragonului, Alfonso al V-lea, pentru titlu de Conte de Malta.

Ca un supus loial, poate şi de teamă că se va afla de tezaur, Contele Cardona a trimis marea parte din tezaur spre Barcelona, regelui său.

Juan Germano a făcut o pauză, privindu-l pe Gonzales. Acesta l-a urmărit cu atâta atenţie, încât a şi uitat de prezenţa Averidei, care rămăsese în picioare.

- Ce nepoliticos sunt. Te rog, Averida. Relatarea este mai mult decât interesantă şi se conturează dezlegarea enigmei.

- Eu aşa cred. Dar să continuăm, a spus Germano. Două galere au plecat din portul mare al Maltei, spre Barcelona, ducând tezaurul ce i se cuvenea regelui, păzit de ostaşii lui Cardona. Pe una din galere se afla şi fiul cel mic al Contelui Cardona, care trebuia să rămână în slujba regelui Alfonso. Dar, abia ce au ocolit Insula Gozo, cele două galere au fost atacate de alte nave ale corsarilor arabi, înştiinţaţi despre înfrângerea suferită anterior, de cele trei corăbii ale lor. Şi de pierderea bogăţiilor, evident. În lupta ce s-a desfăşurat, cei doi căpitani ai galerelor creştine au preferat să-şi sabordeze vasele, scufundând şi două din vasele corsarilor, printre care şi nava comandant. În acest fel le-a provocat din nou o mare pierdere corsarilor.

Întreaga întâmplare am găsit-o menţionată detaliat într-un manuscris pe care Contele de Malta, Antonio de Cardona i l-a trimis regelui Alfonso.

- Puteau ajunge şi alte persoane la acest document? l-a întrebat Gonzales pe istoric.

- Nu cred. Eu am ajuns la manuscris cu trimitere de la alte trei documente vechi. Şi manuscrisul este în custodia noastră.

- Înseamnă că cei care au făcut menţiunile pe hartă au avut alte surse.

- Da, este posibil. Dar, să spunem că tezaurul va fi găsit. Cu aparţine? A întrebat, oarecum retoric; averida. Maltei?

- Nu sunt un specialist, dar cred că statului maltez. Este pe teritoriul său, i-a confirmat Gormano.

- Şi eu cred la fel, dar mă voi documenta, i-a răspuns şi Gonzales, gânditor.

- Oare Antonio de Cardona are descendenţi? a venit întrebarea Averidei. Ar fi interesat de ştiut, nu?

Gonzales şi Germano s-au privit surprinşi.

- Da, ar fi interesant de ştiut acest lucru. Măcar din punct de vedere istoric, fiindcă titlul de Conte de Malta a fost foarte important în epocă, timp de peste două sute cincizeci de ani. Voi încerca să fac un arbore genealogic al familiei de Cardona.

- Domnule Germano, mii de mulţumiri. Cu cine discut pentru a-mi achita obligaţiile financiare?

- Cu directorul nostru, domnule Gonzales. Mi-a făcut o reală plăcere să mă ocup de acest caz, absolut necunoscut până acum. Cred că-l voi publica într-una din revistele noastre.

- Voi fi primul care vă citeşte articolul, domnule Grmano.

În timp ce mergeau spre ieşirea din Muzeu, Emanuel se gândea la ce ar treubui să facă mai întâi: să meargă la Paris şi să stabilească împreună cu Javier ce urma să întreprindă sau să meargă direct în Malta şi să se consulte cu Javier prin telefon? Avea telefonul albastru, care le facilita convorbirile codificate.

Averida, cu intuiţia ei de femeie, ştia că atenţia lui Emanuel se îndrepta spre ceea ce aflase de la colegul ei, de aceea i-a respectat tăcerea.

- Emanuel, dacă ai nevoie de ajutorul meu, te rog să-mi spui. Cred că sunt chestiuni sensibile ceea ce vrei să faci. Poate şi periculoase, cel puţin aşa simt eu.

- Mulţumesc, draga mea, dar aş vrea să stai cât mai departe de tezaure şi căutători de comori. Cel puţin eu, aşa intenţionez să fac, dar trebuie să sesizez autorităţile malteze.

- Măcar din punct de vedere moral te pot ajuta. Dacă mergi în Malta, sună-mă şi vin la tine. Îmi promiţi?

- Binenţeles. Nu aş fi îndrăznit să te chem în locurile pe unde serviciul mă obligă să merg, dar dacă tu accepţi, atunci prima deplasare aş vrea să o faci la Paris. Poate într-un sfârşit de săptămână?

- Aş veni bucuroasă. Să ai grijă, îmi promiţi?

- Îţi promit!

Averida s-a apropiat de el şi l-a sărutat scurt, pe buze.

- Să-ţi poarte noroc în ceea ce faci. Ne mai vedem azi?

- Îmi pare rău, merg la hotel să-mi iau bagajul, apoi la aeroport.

- Da, hotelul. Voi rezolva eu şi asta, la prima ta vizită.

Emanuel a făcut un gest de mirare, neînţelegând ce voia

Averida să spună. A luat-o în braţe şi a sărutat-o, apoi s-a îndreptat spre taximetru.

- Să-ţi poarte noroc! I-a strigat el, privind-o aşa cum a rămas, nemişcată, în faţa porţii de intrare în muzeu. Privea spre el serioasă, preocupată. Şi a rămas aşa până când maşina s-a îndepărtat.

În drum spre sala departamentului de artă veche, a format un număr de telefon.

- Bună, ce faci?

- Cred că săptămâna aceasta vin acolo. Da, îmi este dor să te văd. Şi trebuie să-ţi vorbesc. Da, neaparat săptămâna aceasta. A intervenit ceva şi vreau să ştii şi tu. Bine, te anunţ când vin.

A întrerupt convorbirea şi a întrat în sală, unde cele două colege erau în plină activitate. În zadar a încercat şi ea să lucreze, nu se putea concentra asupra lucrării. S-a ridicat şi a plecat spre biroul directorului, cu intenţia de a-i solicita trei zile libere. Apoi, şi-a sunat asistenta pentru a prelua ea colocviile cu studenţi. Până la sfârşitul programului, Averida a lucrat în sala de istorie veche, cercetând o mulţime de documente, abia aşteptând să ajungă acasă, la Boby, Cica şi Geky, cei trei copii ai ei. Acolo unde era cu adevărat liniştită, în căminul lor comun.

*

Emanuel Gonzales a ajuns cu taximetru la aeroportul din Barcelona, dar nu avea cursă spre Malta decât peste trei ore. Şi-a găsit loc pe unul din fotoliile de pe holul mare şi a început să citească notiţele lui Juan Germano. Cuprindeau mult mai multe date decât cele prezentate de acesta, iar concluziile lui erau aproape certe. „Faţă de datele istorice pe care le-am găsit în documentele istorice privind zona Insulei Malta (arhipelagul) şi faţă de legendele, zvonurile şi povestirile răspândite de-a lungul istoriei despre comori şi tezaure, apreciem că cea mai plauzibilă este relatarea din scrisoarea contelui Antonio de

Cardona, descrisă mai sus.”

„Da, are dreptate domnul Germano, pare cea mai plauzibilă. Asta înseamnă că Grösel Kemard şi Mark Lubsek, acţionând probabil pentru ei, nu vor renunţa la căutarea epavei şi vor recurge la orice mijloace pentru a o găsi. Şi recupera în interesul lor. Aceasta a fost miza licitaţiei pentru proiectul complexului turistic, acoperirea operaţiunilor de căutare a tezaurului. Practic şi inteligent! Cine mai este implicat? Fiindcă nu ar fi putut acţiona singuri, fără sprijinul altor persoane din Malta.”

Cu gândul la acţiunile pe care ar trebui să le întreprindă pentru a-i împiedica pe cei doi căutători ai tezaurului de a-şi atinge scopul, Emanuel nu şi-a dat seama când a trecut timpul şi a auzit cu surprindere anunţul pentru îmbarcarea călătorilor în cursa de Malta. S-a grăbit spre poarta de îmbarcare, la fel ca unii din călătorii întârziaţi şi, din neatenţie a scăpat din mână geanta de voiaj. Un tânăr, de vreo treizeci de ani, bronzat, s-a aplecat şi i-a întins geanta, zâmbind amabil.

- Mulţumesc, domnule, i-a spus el, zâmbind-i la rândul său.

- Cu plăcere, domnule. După înfăţişare şi haine, era un turist veritabil, pantalon scurt, aparat de filmat şi geantă de voiaj care se purta pe umăr.

„Mi-ar place şi mie să fiu un simplu turist, plecat în vacanţă împreună cu Averida, lipsit de griji. Şi, în fond, nu este un vis irealizabil, depinde doar de mine împlinirea lui”.

Cu gândul la vacanţă, a ajuns în avion şi s-a aşezat în fotoliu. „Îmi doresc o vacanţă împreună cu Averida. Poate chiar în Malta. Să vedem împreună splendida insulă.” Zgomotul motoarelor avionului şi zborul lin l-a făcut să adoarmă, un somn odihnitor, până când l-au trezit trepidaţiile făcute de

avion la aterizare. Se pare că a visat şi despre tezaur fiindcă la trezire avea în minte, clar, planul pentru prinderea celor doi căutători ai epavelor.

Drumul până la hotel, acelaşi din Valletta, l-a făcut cu un taximetru şi, odată ajuns în apartament, după un duş răcoritor, l-a sunat pe Javier.

- Hola, Javier. Am ajuns în Malta. Te sun pe telefonul albastru.

- Aşadar, a contintuat Emanuel schimbând telefoanele, nava de cercetări a firmei Von Göttelen are la bord căutători de epave submarine. Din câte am aflat la Barcelona, caută epava unei corăbii din evul mediu, care transporta un tezaur al Contelui de Malta, Antonio de Cardona, scufundată de corsari în 1425. Asta a fost şi miza licitaţiei, să-şi acopere acţiunile de căutare a epavei.

- Acum, totul se leagă. De aceea au luat măsuri extreme pentru a câştiga licitaţia, inclusiv tentativa de ucidere a lui José.

- Ce vrei să faci în continuare?

- M-am gândit la ceva dar, mai întâi, trebuie să anunţ autorităţile locale, dacă eşti de acord.

- Binenţeles. Oricât m-ar interesa şi pe mine tezaurul, el aparţine autorităţilor malteze. Să-l caute ei.

- Am o altă propunere: să-l găsim noi şi să-l predăm autorităţilor. În acest fel, firma ta are dreptul la o recompensă substanţială.

După câteva minute de reflecţie, Javier i-a răspuns:

- Ai dreptate. Costurile nu ar fi prea mari pentru căutarea epavei, intră în cheltuielile de studiere a locaţiilor obiectivului turistic. Şi când anunţi autorităţile?

- Deocamdată, nu le supun nimic. Dar mă voi acoperi cu acte, ca să nu încălcăm legea. Spune-mi, poţi afla dacă autorităţile din Haga au început cercetările împotriva firmei Von Göttelen? Ştiu că poliţia din Londra a trimis dosarul la Haga.

- Voi afla şi te sun cât de curând.

- Ce face José? Cum se adaptează?

- Lucrează de dimineaţa până seara. Dar cred că are o problemă personală.

- Cu domnişoara din Barcelona? Este de înţeles, dar îşi va reveni într-un fel sau altul. Dacă vrei, îl aştept în Malta, unde să stea câteva zile. Va putea să lucreze şi aici, pe vasul de cercetare şi voi avea grijă să se relaxeze.

- Acum are mult de lucru şi aici, trebuie să recupereze timpul cât a stat în Barcelona. Şi munca îi face bine, după câte am observat.

- Mă bucură acest lucru. Ne auzim mai târziu?

- Bine. Ai grijă de tine.

Următoarea convorbire telefonică a avut-o cu Maurice, omul lui Pierre, trimis de acesta în insulă.

- Eu sunt, Emanuel.

- V-am recunoscut. Mă întrebam când mă sunaţi. Ar trebui să ne vedem cât de curând.

- Sunt aici, pe insulă. Spune-mi unde şi când.

- La ora cinci, pe Insula Manoel Sud, debarcaderul trei. Vin cu barca.

- Voi fi acolo.

Şi-a privit ceasul de mână, mai avea vreo două ore până la întâlnire. Ar putea merge pe vasul de cercetare, să afle noutăţi. „Dar unde este acostat? Să-l sun pe Gilles Pascal.”

Gilles i-a răspuns imediat.

- Emanuel, mă bucur să te aud. Unde eşti?

- Pe insulă. Aş vrea să vin la voi, dar nu ştiu unde aţi aruncat ancora.

S-a auzit râsul lui Gilles.

- Bine spus, ancora. Tocmai eu, inginer de uscat. Suntem în golf, în Marsaxlokk. Vii pe strada Sajieda şi ne vezi. Trimitem barca după tine când ajungi.

- Ajung repede, într-un sfert de oră.

- Bine, în acest caz, te va aştepta barca la mal. O recunoşti.

- Mulţumesc.

Ceva mai târziu decât a promis, Emanuel Gonzales a urcat la bordul navei folosită pentru cercetări geologice de firma lor. Gilles, şeful echipei tehnice, era bine dispus şi i-a explicat şi motivul lui Emanuel.

- Prietene, astăzi, cel târziu mâine finalizăm operaţiunile de cercetare geologică şi cadastrală în Malta şi ne întoarcem la Paris. Urmează doar centralizarea datelor şi prezentarea concluziilor noastre. Aşa că avem toate motivele să ne bucurăm.

- Şi la Barcelona?

- Acolo avem o altă echipă tehnică. În două săptămâni, voi fi în vacanţă. Unde crezi că merg împreună cu familia?

- În Malta?

- Trei zile doar şi zece zile în Barcelona. Oraşul tău.

- Înainte de a pleca în Barcelona, îţi voi face câteva recomandări, Gilles. Oricum, filiala noastră îţi va asigura tot ce ai nevoie.

- Ideea a pornit de la domnul Javier, ca să fiu sincer. Ieri am vorbit cu el şi mi-a propus această variantă. Chiar m-am mirat.

- Nu-l cunoşti. Este un om dur cu o inimă de aur. Dar, mi-e teamă că veţi mai întârzia plecarea din zonă.

- Cum aşa? Ne-am terminat munca aici.

- Veţi începe o altă activitate. Trebuie să găsim epava unei galere.

- Harta care ne-ai arătat-o în urmă cu două săptămâni?

- Da. Vom cerceta trei din locaţii, în jurul Insulei Gozo. Nu cred că durează mult, câteva zile doar.

- Căpitanul ştie?

- Nu, îi voi spune acum. Va avea nevoie, probabil, de

aparatură specifică, pe care o vom comanda imediat şi mâine o vom avea la bord. Trebuie să ne mişcăm repede, aşa că lucrăm zi şi noapte.

- Să vorbim cu el. Îi trebuie ordin de la conducere, a precizat Gilles.

- Îl va primi imediat ce ne va spune ce aparatură are nevoie. Ordinul va veni împreună cu aprobarea cheltuielilor.

- Atunci, să ne pregătim. Mergem la căpitan.

Discuţiile le-a luat mai mult timp decât credeau, astfel că Emanuel s-a grăbit să plece înainte de a transmite mesajul la sediul central al firmei. Acest lucru l-a făcut căpitanul vasului, care a completat şi lista cu aparatura necesară cercetărilor subacvatice. El era cel care ştia cel mai bine de ce fel de aparatură era nevoie.

Debarcaderul Insulei Manoel, unde a plecat, Emanuel, era plin de turişti, care se plimbau admirând nenumăratele bărci, unele ancorate, altele plutind elegant pe apele golbului, calme ca cele ale unui lac. Emaneul s-a amestecat şi el printre zecile de turişti de pe pontonul trei, care aşteptau îmbarcarea pentru plimabarea cu micile ambarcaţiuni taxi.

Una din bărci s-a apropiat încet de ponton şi cel de la cârmă l-a strigat.

- Taxi pentru domnul Emanuel.

- Sunt aici, mulţumesc, a răspuns el şi a urcat la bordul bărcii.

Încet, aşa cum se pleacă într-o plimbare pe mare, barca a pornit spre ieşirea din golf.

- Domnule Emanuel, am noutăţi despre vasul care vă interesează. Personalul de la bord a fost mărit cu zece scafandri şi cercetează litoralul Insulei Comino, la vest de Kemmunett.

- Caută epave de nave, nu-i aşa?

- Epave de corăbii. Până acum nu au găsit nimic şi mai stau vreo două zile, după care se mută în zona Gozo.

- Cine conduce lucrările?

- Comandantul, dar se pare că el este comandat, la rândul lui, de doi domni.

- Le putem afla numele?

- Mai greu, dar le ştiu prenumele. Grösel şi Mark.

- Bravo! a exclamat Emanuel, privindu-l parcă neâncrezător. Cum ai reuşit să afli atâtea lucruri?

- Sunt profesionist. Am om la bord!

- Ai dreptate, scuză-mă. Emanuel era de-a dreptul impresionat de activitatea omului lui Pierre.

- Ştiu de nava noastră, de cercetările pe care le facem noi?

- Binenţeles. V-au numit...”concurenţa”. Au oameni care supraveghează vasul vostru non stop. Iar oamenii mei, îi supraveghează pe oamenii lor. Când primesc ordin, îi neutralizez. Ar fi trebuit să ajungă aici şi Pierre, dar a intervenit ceva şi a rămas în Barcelona, cel puţin aşa mi-a spus. Voi colabora cu dumneata, Domnule Gonzales, cel puţin în acest caz.

- Mă bucur să aud asta. Dacă va fi nevoie de oameni pentru neutralizarea celor de pe vas, ai aici suficient personal?

- Domnule Gonzales, noi, veteranii din legiunea străină, rămânem loiali unii altora până la final. Şi de partea celor buni. Aşa că în privinţa asta nu-ţi face griji. Pierre este unul de-al nostru, trebuie doar să ne anunţe. Şi el m-a ajutat pe mine când am avut nevoie, suntem fraţi de arme doar. Asta nu înseamnă că nu ne achităm facturile, fiindcă avem şi noi cheltuielile noastre.

- Binenţeles. Mă voi gândi la o variantă pentru a-i alunga din zonă sau pentru a le captura vasul, dacă va fi nevoie. Prima variantă ar fi aceea de a sesiza autorităţile, fiindcă cei doi, Gösel şi Mark sunt infractori. Urmăriţi de poliţia din Londra.

- Noi suntem gata de acţiune în jumătate de oră. Crezi că autorităţile sunt la fel de operative?

- Ai dreptate. Dar trebuie să respectăm legea.

- Legea este de partea noastră în caz de legitimă apărare. Să ai asta în vedere.

- Voi avea în vedere şi asta. Vom mai vorbi. Acum, ne putem înapoia.

În timp ce se îndreptau spre debarcader, a sunat telefonul lui Emanuel. Era Javier, care voia să-i transmită veşti nu prea bune.

- Emanuel, poliţia engleză a trimis întreg dosarul la Haga şi poliţia olandeză a acţionat împotriva firmei Von Göttelen. Din păcate, cele două persoane implicate în întreaga afacere infracţională, Grösel Kemard şi Mark Lubsek sunt de negăsit. Şi pot acţiona în continuare, chiar împotriva noastră.

- Sunt aici, în Malta, pe vasul lor de agrement.

- Trebuie prinşi cât mai repede.

- Ştiu. Ne ocupăm de asta chiar acum. Ai primit cererea de materiale de la căpitan?

- Da, am şi avizat-o. A primit ordin să rămână în zonă la dispoziţia ta. Să mă ţii la curent cu ceea ce se întâmplă acolo.

- Binenţeles.

Apoi i s-a adresat lui Maurice, fostul legionar, după cum a afirmat chiar el.

- Mă poţi lăsa în Rinella Bay? Este mai aproape de hotelul meu. Iată planul meu, a continuat el, în timp ce Maurice a întors barca. Voi anunţa poliţia locală, prin poliţia din Haga, despre prezenţa celor doi, Mark şi Gösel la bordul yachtului. Probabil că-i vor lăsa liberi pe ceilalţi membrii ai echipajului, fiindcă nu au nici un motiv să-i reţină. După arestarea lui Mark şi Gösel, yachtul îşi va întrerupe activitatea de prospectare a zonei şi astfel noi vom avea drum liber. Omul tău de la bord va fi în siguranţă, informaţia va veni din Haga.

- Ce facem cu cei care vă urmăresc vasul de cercetării?

- Îi poţi speria?

- Mai mult chiar. Îmi vor spune tot ceea ce vreau să aflu, după care vor fi nevoiţi să plece din insulă, de teama repercursiunilor. Eu şi oamenii mei, ce facem după ce acţiunea se termină?

- Cine a spus că se termină? Dacă vreţi, ne veţi proteja oamenii noştri până când vasul va pleca spre Marsillia. Banii îi vei primi prin Pierre. Poţi să-l suni chiar acum, pentru a-l pune în temă. Dar fiind ordinul meu, nu va avea nimic împotrivă.

- Ştiu asta. Mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc pentru marele ajutor pe care ni-l dai.

În drum spre hotel, Emanuel l-a sunat pe Brentton Laurent, fostul lui coleg aflat la post în Londra, pe care l-a rugat să informeze poliţia despre prezenţa a doi infractori periculoşi, pe yachtul acostat în Malta. Era sigur că în câteva minute, poliţia din Haga va primi această informaţie.

Abia când a ajuns la hotel, oarecum liniştit după rezolvarea celor mai importante probleme pentru acea zi, a simţit senzaţia supărătoare de foame. Nu a mâncat nimic de la micul dejun, luat în Barcelona. Amintindu-şi de Barcelona, a format numărul de telefon al Averidei.

- Dragul meu, mă întrebam când mă suni. Eşti foarte ocupat?

- Acum m-am înapoiat la hotel şi merg să mănânc ceva.

- Cât mai stai în insulă?

- Cel puţin două, trei zile, după care vin în Barcelona. Ştii, începe să-mi fie necesară prezenţa ta şi m-am gândit să facem vacanţa împreună. Poate chiar în Barcelona.

- Nu ar fi un semn de egoism? Tonul ei era serios şi Emanuel nu ştia ce să creadă.

- Egoism? De ce? Dacă tu nu vrei, voi renunţa şi eu la vacanţă.

- Nu la asta m-am referit. Îmi propui o vacanţă la mine acasă. Pentru tine, Barcelona este un oraş străin, doar locuieşti la Paris.

- Ambele variante sunt greşite. Oricum, va trebui să discutăm foarte serios aspectul cu locuitul separat, unul în Barcelona, altul în Paris.

- Sunt de acord cu asta. Pentru mine, Barcelona înseamnă acasă. Poate aş vrea şi eu să mergem împreună în alte destinaţii pentru vacanţă.

- Poate a fost Barcelona un oraş oarecum străin, departe de domiciliul meu, dar prin tine am redescoperit spiritul oraşului. Şi am mai redescoperit ceva: este oraşul unde dragostea te cucereşte cel mai uşor. Probabil Cupidon are o reşedinţă acolo.

- Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că glumeşti, sau vrei să fii drăguţ cu mine. Aştept să te văd. Hasta pronto!

- Hasta pronto, draga mea.

*

O dimineaţă mult mai răcoroasă decât ar fi fost normal la începutul lunii iunie în Malta. După miezul nopţii, vântul a adus norii dinspre Europa şi o ploaie binevenită, cu intermitenţe, a ţinut până la răsăritul soarelui. Odată cu lumina dimineţii, cerul a început să se însenineze, parţial, păstrându-se încă răcoarea adusă de ploaie.

Emanuel tocmai a terminat de mâncat micul dejun, când telefonul celular a sunat. Era Maurice.

- Bună dimineaţa, domnule Gonzales. Azi dimineaţă, la ora cinci, yachtul a fost abordat, dar cei doi au reuşit să dispară spre larg. Nu cred că vor fi găsiţi prea curând. Te ţin la curent cu programul echipajului.

- Mulţumesc, Maurice. Vasul nostru a ancorat în prima locaţie, la nord de Gozo. Te rog, supraveghează zona. Unde sunt observatorii, i-ai prins?

- Doar unul dintre ei, dar am adresele şi a celorlalţi doi. Îi găsesc şi-i determin să plece definitiv din Malta. Sunt oameni din portul Marsillia, vor pleca acasă. Instalez punctele de observare chiar astăzi.

- Mulţumesc.

"Ce s-a întâmplat? Au greşit autorităţile sau erau ei pregătiţi de fugă? Dacă sunt liberi, înseamnă că vasul nostru este în pericol. Să-l avertizez pe Gilles."

- Gilles, cum staţi cu prospecţiunile?

- Am terminat de scanat suprafaţa primei locaţii, suntem déjà la cea de-a doua. Lucrăm zi şi noapte, navigăm în cerc scanând fundul mării.

- S-ar putea să fiţi în pericol. Cei patru oameni din pază să patruleze permanent cu bărcile de viteză.

- Dar cum ne apărăm dinspre ţărm? Nu am oameni suficienţi.

- Ţărmul este acoperit, voi fiţi atenţi doar dinspre larg.

- Mi-ai luat o mare greutate. Facem tot posibilul să mărim viteza de navigare şi scanare.

- Mulţumesc. Trebuie să închid acum.

“Pierre, să-l anunţ de fuga celor doi de pe yacht. Deşi, cred că l-a anunţat Maurice.”

- Emanuel, i-a răspuns imediat Pierre Barttel. Voiam să te sun eu. Ştii de fuga celor doi de la Von Göttelen?

- Da, mi-a spus Maurice. Activează-ţi sursele din Toulouse pentru a afla unde se află acum Morris Gradner. S-ar putea ca olandezii să-şi strângă oamenii şi să ne urmărească vasul de cercetări, aşa cum au făcut şi până acum şi ne-au găsit de fiecare dată locaţia. Şi-au dat seama că şi noi căutăm epava galerei. Iar în acest caz, nu trebuie să facă altceva decât să aştepte să găsim noi epava şi să ne atace când vom recupera încărcătura.

- Dacă anunţi autorităţile?

- Le voi anunţa dacă vom găsi epava. Până atunci, nu am ce să le spun. Doar legende şi presupuneri, fiindcă nu avem nici o dovadă cu privire la existenţa încărcăturii epavei.

- Da, cam aşa este situaţia.

- Vezi unde este Morris, sau ce nume poartă acum şi dacă-l găsim, ne va conduce la olandezi. Cel puţin, aşa sper. Şi mai sper că nu a aflat că José este în viaţă.

- Fac tot posibilul să-l găsesc, a răsunat vocea hotărâtă a lui Pierre Barttel. Dacă este nevoie, merg în Africa să-l caut.

- Ai mână liberă, doar să mă ţii la curent cu evenimentele.

- Mulţumesc, chef, aşa voi face.

După ce a vorbit cu Javier şi i-a relatat tot ce a aflat despre olandezi şi ceea ce voia să întreprindă în acea dimineaţă, Emanuel Gonzales a cerut o întrevedere urgentă cu domnul Bernard Raffaldi, directorul pentru dezvoltare turistică. A trebuit să insiste pentru acea întâlnire, inclusiv la şeful de cabinet al acestuia, cel care avea ultimul cuvânt în privinţa programului directorului. În sfârşit, a obţinut o întrevedere de cinci minute, imediat, înainte ca domnul Raffaldi să părăsească sediul instituţiei.

Emanuel Gonzales a început cu relatarea, pe scurt, a istoriei tezaurului maltez şi împrejurările în care cele două galere au fost scufundate.

Domnul Raffaldi a ascultat întreaga poveste calm, privindu-l cu atenţie pe Gonzales. Părea că pentru el mai important era domnul Gonzales decât povestea galerelor.

- De ce vă relatez aceste lucruri? a întrebat retoric Emanuel. Şeful meu, domnul Javier Montosa a decis ca, odată cu cercetările geologice pe care le facem pentru a întocmi proiectul complexului turistic subacvatic, să căutăm şi cele două epave. În cazul în care le vom găsi, ele parţin statului maltez, împreună cu întreaga lor încărcătură.

Domnul Raffaldi a continuat să-l privească liniştit, dar a devenit tot mai atent când a auzit că epavele aparţin Maltei. Părea a fi o poveste care se plia extrem de bine pe istoria cavalerească, zbuciumată a insulei. Istorie ce avea legătură strânsă cu strămoşii săi, după cum arătau documentele vechi ale familiei sale.

„Nu pare prea mulţumit, sau mi se pare mie”?

- Interesantă istoria pe care mi-aţi povestit-o. Care este însă câştigul firmei dumneavoastră? Doar nu faceţi gratuit muncă în folosul comunităţii noastre? Tonul şi atitudinea lui arătau suspiciunea cu care privea întreaga poveste.

- Nu întru totul gratuit, dar cedăm întreaga încărcătură autorităţilor locale. Acesta este un mare beneficiu istoric şi economic al insulei. Apoi, departamentul dumneavoastră are un mare profit dacă ştie cum să folosească, turistic şi economic, povestea tezaurului, organizând chiar un hotel plutitor în locul unde va fi descoperită epava. Iar noi primim recompensa legală pentru descoperirea tezaurului. În plus, vrem să folosim în scop publicitar descoperirea făcută, crescând astfel prestigiul nostru, ca o firmă extrem de corectă cu partenerii de afaceri.

- Înţeleg. Şi eu ce trebuie să fac?

- Deocamdată, nimic. V-am pus îân temă cu ceea ce facem în prezent. Acum, autorităţile cunosc despre prospecţiunile noastre. Dacă vom găsi cele două epave, veţi anunţa autorităţile competente despre această descoperire, autorităţi care ne vor ajuta la recuperarea încărcăturii şi a epavei. Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, recuperarea se va face sub supravegherea istoricilor, cu măsuri adecvate de conservare şi protecţie.

- Sunt de accord. Contaţi pe mine şi consideraţi înţelegerea aprobată. Voi întocmi un document în acest sens. Cred că planul l-aţi conceput dumneavoastră personal?

- Da, eu, împreună cu şeful meu. Oricum, vă voi ţine la curent cu cercetările noastre, domnule Raffaldi. Mulţumesc pentru încredere.

- Şi eu vă mulţumesc, i-a răspuns el conducându-l pe Emanuel Gonzales spre ieşirea din birou. Părerile bune despre dumneavoastră, pe care mi le-au spus şi alte persoane, încep să se confirme.

Când a ajuns la uşă, nu şi-a putut abţine o întrebare:

- Domnule Gonzales, cum aţi aflat întreaga istorie a galerelor?

- De la un grup de istorici foarte talentaţi. Şi, cel mai surprinzător lucru este că locaţiile probabile ale epavelor corespund cu locaţiile complexului turistic. Cred că nu vom afla niciodată dacă întreaga afacere a complexului turistic are vreo legătură cu operaţiunea de căutare a epavelor. Nu-i aşa?

Domnul Raffaldi a rămas fără cuvinte. Stătea în uşa deschisă, privind gânditor, poate şi neliniştit, în urma lui Emanuel Gonzales. Doar el îşi cunoştea gândurile care-l stăpâneau. Oricum aveau legătură cu ceea ce i-a spus domnul Gonzales. Sau cu ceea ce mai mult a sugerat acesta?

Capitolul 6

Barcelona

Cursa aeriană de la Paris a ajuns conform programului de zbor şi în mai puţin de un sfert de oră de la debarcare, José a urcat în maşina trimisă de filiala locală pentru a-l duce la sediu. După înfăţişare, părea a fi indispus sau, mai bine spus nemulţumit de ceva. Şoferul a încercat să lege o conversaţie nevinovată cu şeful cel mare, despre vremea din Barcelona, dar a renunţat când a văzut indispoziţia acestuia.

José era nemulţumit pentru că nu a reuşit să o găsească, la telefon, pe Flores. Aceasta avea în permanenţă telefonul închis, ceea ce părea a fi imposibil. A vorbit cu ea cu o săptămână în urmă şi a avut o conversaţie neutră, pe subiecte generale. Flores părea să fi uitat de vechea lor neînţelegere, dar nu era nici prea entuziasmată de telefonul lui. S-a purtat normal, politicos, a avut o atitudine amabilă, pe care el ar fi vrut să o numească afectuoasă. Dar nu era prea sigur. „Oare? Să fie vorba de altceva? Să folosească alt număr de telefon? De ce ar face acest lucru?”

Nu a mai putut suporta acea situaţie ambiguă şi şi-a aranjat o deplasare la filiala din Barcelona, în ciuda opoziţiei lui Javier şi a mamei sale, îngrijoraţi de pericolul ce încă plana asupra lui. Singura concesie pe care a făcut-o a fost aceea că a promis să nu se despartă nici un minut de Pierre Bartell şi de oamenii lui de pază. Nici nu intenţiona să iasă din cuvântul acestora deoarece singurele două probleme pe care voia să le rezolve erau întâlnirea cu Flores şi o vizită de studiu la locaţia noului port de agrement. Putea să rezolve totul într-o singură zi, dacă o găsea pe Flores. De aceea, voia să meargă la sediu pentru clarificări profesionale, apoi în port. Abia după ce se edifica în port cu locaţia construcţiilor noi, şi-a propus să o caute pe Flores.

Iar acest lucru s-a întâmplat în jurul orei patru după amiază, când era sigur că o va găsi la spital, conform programului ei de lucru.

José a ajuns relativ uşor până în secţia neurologie, unde lucra Flores şi a găsit-o, evident, în cabinetul destinat asistentelor.

Îmbrăcat cu un halat alb şi eticheta de vizitator, José a intrat în cabinet, unde mai erau două asistente.

- Bună ziua. Bună Flores!

Flores a tresărit surprinsă, chiar speriată, auzind vocea cunoscută a persoanei pe care o ştia la Paris. Şi căreia nu voia să-i mai răspundă la telefon dintr-un motiv întemeiat: voia să-l uite şi să-şi găsească liniştea interioară, de care avea nevoie pentru examene. Iar prezenţa lui o speria efectiv pentru că nu ştia ce o să urmeze.

- José!? Ce faci aici?

- Probleme de serviciu şi m-am gândit să te văd.

- Nu putem vorbi acum, trebuie să lucrez. Ne vedem mâine dimineaţă?

- Te aştept astă seară la ora opt, când termini programul? Te conduc acasă?

Nehotărâtă, Flores nu ştia ce să-i spună. Dacă accepta întâlnirea, urma o discuţie pentru care nu era pregătită. Să-l refuze categoric, parcă nu putea face acest lucru. Intuia că a venit în Barcelona pentru ea, fiindcă nu avea tocmai el probleme de serviciu.

- Bine, i-a răspuns ea într-un târziu.

- Mulţumesc. Voi fi în parcare.

- Fostul pacient, nu? a remarcat una din colegele ei, Concetta. O putea considera destul de apropiată, poate cea mai apropiată colegă din cele zece aflate în tură pe secţie.

- Da. Mă surprinde vizita lui.

- De ce? Tu nu vezi că te iubeşte?

- Fată, priveşte-l în ochi şi vezi cum se topeşte când te vede, a completat-o Marcela, cealaltă colegă. Dacă nu te-a uitat până acum, înseamnă că eşti şi tu îndrăgostită.

- Ce vorbiţi? Suntem doar prieteni şi nu l-am văzut de aproape o lună.

- Vezi? Ce-ţi spuneam eu că este îndrăgostit? Auzi, doar prieteni. Tu pe cine păcăleşti? Că pe noi, în nici un caz. Acum, de ce te-ai înroşit la faţă?

- Marcela, prietena noastră este şi ea îndrăgostită. Abia acum realizez eu ce semnificaţie au câteva din întâmplările anterioare.

- Ajunge! s-a ridicat de pe scaun Flores, deranjată de cuvintele colegelor ei. Voi nu aveţi altceva de vorbit?

- Nu. Dacă ai recunoaşte evidenţa, nu am mai avea ce spune, i-a răspuns Concetta.

- Sunt problemele mele personale şi refuz să le discut.

- Bine. Recunoşti însă că ai această problemă. Iar dacă te putem ajuta să o clarifici, suntem aici. Nu uita că este secţia neurologie, a continuat Concetta, glumind.

- Doar nu vreţi să mă internez în secţie pentru terapie? le-a răspuns Flores, zâmbind şi ea. Şi s-a dovedit a fi atitudinea cea mai potrivită să scape de insistenţele colegelor, doar glumind cu ele.

Şi totuşi, cele spuse de colege însemnau mai mult decât simple glume. „Dacă asta este realitatea? Dacă-l iubesc pe José mai mult decât îmi dau eu seama? Am adoptat retragerea, renunţarea la el de teamă că voi eşua în încercarea de a-l schimba dintr-un om arogant, egois, uşuratic, afemeiat, într-unul modest, amabil, deschis către oameni?”

Nu a reuşit să găsească nici un răspuns la întrebările ei şi ştia că răspunsurile vor apare în viitor numai din modul în care înţeleg să se comporte unul cu altul. „Asta însemna că vom avea o viaţă comună? Nu cred! Dar vreau acest lucru? Nu ştiu! Abia a apărut, că mi-am şi pierdut liniştea şi nu ştiu ce vreau de la el şi de la mine!”

José a aşteptat-o pe Flores în parcare, lângă maşină, aşa cum a promis. I-a deschis uşa să urce, după care a urcat şi el la volan, iar la plecare a fost urmat de maşina lui Pierre. Pe drum au discutat doar generalităţi, Flores ocolind în mod evident orice subiect despre ei şi relaţia lor. A acceptat, totuşi, să-l vadă pe José a doua zi dimineaţă, în Port Olimpic, unde să discute despre ei doi. Avea timp să se gândească la ceea ce urma să-i spună. În sinea ei, ascuns bine, era un gând îndepărtat cu obstinaţie: „Nu vreau să-l pierd, vreau să-l ajut să se cunoască, să vadă cum poate fi mai bun, mai uman, pentru el şi pentru mine!”

La despărţire, atunci când au ajuns în faţa casei, José i-a luat mâna şi i-a sărutat-o, uşor, delicat, iar atingerea lui nu a lăsat-o indiferentă. Ba chiar a emoţionat-o şi i-a adus aminte de cuvintele colegelor ei. Ca să scape de

orice gânduri despre José, a intrat repede în casă, lăsându-l în stradă, lângă maşină. Nu a mai privit înapoi, grăbindu-se spre camera ei. Ceva mai târziu, după un duş şi o gustare uşoră, Flores a mers la culcare, încercând să uite de José şi întrebările ce şi le punea în legătură cu el. În zadar, gândurile au devenit tot mai chinuitoare şi i-au îndepărtat somnul. Starea aceea devenise exasperantă, iar ca să recurgă la somnifere, nici nu se gândea. Şi atunci, a recurs la cunoscuta metodă de a-şi induce singură somnul. Asta însemna să-şi regăsească starea de linişte şi, aşa cum a mai făcut de câteva ori, să coboare spre propriul subconştient. Unii numesc asta întrarea în strea Alfa, alţii autohipnoză, dar era, cu certitudine o stare plăcută de linişte, de odihnă, autoindusă. Din care a trecut fără să ştie într-un somn adânc, odihnitor, somn natural aşa cum şi l-a dorit.

Ceva mai târziu în noapte, în acel somn adânc, a învăluit-o un vis frumos. Era ea, Flores, cu înfăţişarea unei doamne îmbrăcată frumos, cu haine scumpe, aşa cum se purtau cu secole în urmă. Şi cum a văzut ea în filmele despre nobilii medievali. Purta rochie lungă, de culoarea spicului de grâu, cu bonetă maro pe cap şi stătea alături de un domn, îmbrăcat şi el cu haine frumoase, de epocă. În jurul lor erau o mulţime de oameni, unii îmbrăcaţi ca şi ei, cu haine frumoase, alţii, mai mulţi, purtau haine de lucru, ţărăneşti. Se aflau în port, un port mic, unde erau ancorate vreo patru galere. Două din ele, cu ostaşi înarmaţi la bord, erau pregătite de plecare şi un tânăr, mai mult copil, le făcea semn cu mâna. Un tânăr atât de frumos şi foarte fericit de acea plecare. Flores, doamna din vis, era mama acelui copil şi soţia lui Antonio, senior Antonio, stăpânul insulei şi al mării din jur. O durea inima privindu-şi fiul gata de plecare pe mare, simţea că nu o să-l mai vadă niciodată. Şi-a privit soţul, care avea şi el o durere vizibilă, imprimată pe faţa bronzată, acoperită cu o barbă scurtă. Ochii acestuia erau umezi şi, când corabia a pornit spre larg, a strâns-o de mână. O strângere ce exprima durere, aceeaşi durere ce i se vedea în ochi. Dar nu erau ochi străini, ci ochii lui José, blâzi, calzi şi îndureraţi.

Doamna nu a mai putut suporta acea stare de durere şi s-a întors să plece de pe dig. Atunci, l-a văzut pe cel care ţinea arcul în mână, întins, gata să arunce săgeata. Cu ochii la acel ţăran-ostaş, s-a pus în faţa lui Antonio, soţul

ei şi a simţit când săgeata i-a străpuns pieptul. Antonio a prins-o în braţe şi a ţinut-o strâns, până când a invadat-o o lumină strălucitoare, primitoare.

Speriată, Flores s-a trezit din somn şi a privit în jurul său. Era întuneric şi i-a luat momente bune până când a realizat unde se afla. Visul a fost atât de real încât şi-a amintit fiecare scenă, întrebându-se ce semnificaţie avea. Vis premonitoriu sau un răspuns la frământările ei? Dar ce răspuns putea fi acela în care ea se sacrifica pentru a-şi salva soţul? Şi de ce întreaga scenă se petrecea cu veacuri în urmă? Ştia că subconştientul uman este un domeniu total necunoscut, ştiinţa fiind depăşită în privinţa lui. Singurele explicaţii despre subconştient vin de la aşa numitele ştiinţe ezoterice şi asta numai pentru cei care cred în paranormal. Nu era cazul ei, ca viitor medic, dar nici nu putea exclude existenţa percepţiilor extrasenzoriale.

A încercat să adoarmă din nou şi a reuşit acest lucru, iar dimineaţa s-a trezit odihnită, dar tot sub influenţa ciudatului vis.

Claxonul unei maşini a anunţat-o că José o aştepta în faţa casei, aşa că s-a grăbit să plece. Din fericire, mama şi tatăl său erau plecaţi la sediul firmei, aşa că nu avea de dat explicaţii nimănui despre graba cu care a ieşit din casă. O grabă care a surprins-o şi pe ea.

- Bună dimineaţa, José. Vocea ei era cu totul alta decât în seara precedentă, tonul trădând parcă bună dispoziţie şi afecţiune. Iar acest lucru l-a surprins pe José, obişnuit cu o atitudine mai degrabă neutră din partea ei.

- Unde vrei să mergem? Faţa ei era senină, zâmbitoare.

- M-am gândit să mergem pe faleză, în Portul Olimpic? Aşa cum am vorbit. La Paris îmi lipseşte marea, de aceea ori de câte ori am ocazia merg pe malul Senei.

- De acord, mergem pe malul mării. Ştii, m-am gândit mult în legătură cu noi doi.

- Şi eu, Flores. Tot timpul mă gândesc la noi, la ce este şi la ce ar putea fi între noi.

- José, îmi placi, sunt îndrăgostită de tine, dar am avut şi încă am îndoieli cu privire la un viitor comun.

- Spune-mi pe ce se bazează îndoielile tale şi încerc să le înlătur.

- De aceea am acceptat să ne întâlnim. Să discutăm şi, în acest fel, ne vom cunoaşte mai bine.

- În câteva minute ajungem în port, iar la masă putem vorbi. Doar de asta ne întâlnim.

Au întrat pe Escullera de Poblenou, spre promotoriul din nord-estul portului, trecând pe lângă cele două blocuri turn şi au oprit în parcare. De la parcare până la local au avut de mers pe jos o distanţă nu prea mare, de-a lungul străzii. O mulţime de turişti se plimbau pe faleză, admirând marea, iar José, ţinând-o de mână pe Flores, s-a amestecat printre aceştia. S-au plimbat astfel un timp, după care s-au întors iar la prima terasă unde au văzut mese libere, au ocupat una, aşezându-se lejer pe scaunele comode.

- Un loc frumos, pe care nu l-am cunoscut, a remarcat Flores, cu ochii spre largul mării.

În faţa lor, chiar pe marginea esplanadei, spre mare, s-au aşezat trei bărbaţi, îmbrăcaţi lejer, de vară, cu sacouri din bumbac subţire. Flores şi-a dat seama că erau cei din paza lui José, după cum se comportau faţă de acesta.

- José, când se va termina cu aceste măsuri, când am putea fi numai noi doi pe faleză? Când vom avea intimitate? Cu afacerile pe care le faci tu, cred că niciodată.

- Nu este adevărat, dar cred că destul de curând vom avea intimitatea dorită. Flores, draga mea, nu-ţi poţi închipui cât mi-am dorit o discuţie sinceră, deschisă. Am simţit şi eu că ai destule rezerve în privinţa mea. Este timpul să vedem dacă avem vreun viitor comun.

- José, cum am spus, te iubesc, dar nu pot spune că necondiţionat. Tu eşti educat în stilul afacerilor, autoritar, egoist, afemeiat şi acest stil a devenit un mod de viaţă. Poate în acea lume este stilul de viaţă caracteristic, necesar pentru a-ţi păstra statutul social cucerit cu dificultate. Eu provin dintr-o familie modestă, care s-a străduit să lucreze corect, să-şi menţină firma de construcţii. Am fost educată în acest spirit, al modestiei şi solidarităţii cu ceilalţi oameni. Vezi, este o diferenţă între noi.

- Este adevărat ceea ce spui, lumea marilor afaceri îţi modelează şi, în ultimă instanţă, determină modul de viaţă şi caracterul. Am cunoscut această lume şi mi-a plăcut, dar am făcut o singură greşeală: m-am comportat în viaţa personală la fel ca în viaţa profesională. Tatăl meu este ceea ce se cheamă un rechin în afaceri, iar mama mea este contrariul, ocupându-se de activităţi caritabile. Eu am mers cu mi padre, pentru că voi prelua afacerile când el se va retrage. Te iubesc nu numai pentru ceea ce eşti, ci şi pentru că aş vrea să fii, la fel ca mama, latura mea echilibrată. Mi padre este un o norocos că o are pe mama. Aş vrea să fiu şi eu un om norocos care să te aibă pe tine. Mai multe, nu ştiu ce să-ţi spun. Oricum, influenţa ta asupra mea este deja vizibilă, ceea ce a fost remarcat nu numai de mama, ci şi de mulţi din prietenii mei. Mai mult, mi-ai scos la suprafaţă spiritul meu catalan şi dragostea faţă de Barcelona, oraşul dragostei.

Flores s-a pregătit pentru o discuţie dificilă, în contradictoriu cu José, cu egoistul din el dar, uluită, a rămas fără replică. José folosea cuvintele ei, spunea exact ceea ce ea voia să-i spună lui. Mai bine zis, să-i reproşeze. „Înseamnă că şi al s-a gândit mult la noi, sau la el şi la ce ar trebui să fie. Egoismul din el se vede, s-a gândit la mine ca un ajutor, că eu aş putea fi partea umană a familiei. Se consideră ca fiind cel important în relaţia noastră. Însă, recunoscându-şi caracterul egoist, este un mare pas înainte. Depinde de mine ca să-l fac să înţeleagă ce importantă sunt pentru cuplul nostru. Sau, că importanţi suntem amândoi, în aceeaşi măsură. Şi putem fi o familie, luând ca model Sagrada Família, al cărei padre familias era San José. Deci José este un nume predestinat. Poate de aceea îl şi iubesc, fiind o predestinare. Chiar aşa să fie?”

José era convins că spusele lui erau surprinzătoare pentru Flores, de aceea i-a respectat tăcerea. Ştia că aceasta se gândea la ceea ce tocmai i s-a destăinuit el. Şi aştepta încrezător comentariile ei, comentarii ce erau răspunsuri pentru el. Răspunsuri aşteptate de amândoi, în definitiv.

- Mă bucură cuvintele tale José, chiar m-au surprins prin profunzimea lor. Le fel gândesc şi eu. Apoi, i-a spus gândurile ei, pe care José le-a înţeles ca o declaraţie de dragoste şi o speranţă pentru a întemeia o familie împreună. O astfel de fericire, nici nu şi-a imaginat-o în acea dimineaţă.

Au trecut aproape două ore de discuţii, până când José a simţit că-i este foame şi i-a propus să ia prânzul acolo.

- Aş lua peşte spadă, i-a sugerat Flores.

- Acelaşi meniu cer şi eu. Cu un vin?

- Da. Şi apoi, încă o cafea.

În aşteptarea mâncării, au privit marea liniştită şi faleza, părăsită de turiştii care s-au îndreptat spre localurile din apropiere, pentru a servi masa.

O mulţime de bărci pluteau pe apă, unele mergeau cu viteză, altele erau lăsate în voia curenţilor. Două bărci s-au apropiat destul de încet de mal, conducătorii lor păreau că vor să acosteze.

Cei trei oameni din paza lui José au sărit în picioare, cu armele în mâini şi o ploaie de gloanţe au izbucnit de ambele părţi. Cei din bărcile oprite lângă mal trăgeau spre oamenii lui José, iar aceştia le răspundeau, trăgând la rândul lor. Unul din oamenii de pază a căzut, lovit de gloanţe, apoi al doilea. Abia atunci Flores şi José au realizat faptul că cei din bărci trăgeau asupra lor. José a sărit de pe scaun pentru a o prinde pe Flores de mână şi să o tragă spre pământ, sub masă, unde să fie în siguranţă. Flores, la rândul ei, s-a ridicat din scaun cât de repede a putut, pentru a-l acoperi pe José cu trupul ei, cu intenţia de a-l proteja.

A simţit o lovitură în piept, apoi locul a început să o ardă şi ceva cald i s-a prelins pe sub bluză, acolo unde simţea arsura. Picioarele i s-au înmuiat şi s-a lăsat uşor, pe pământ. Uimită, a văzut o lumină strălucitoare, plăcută, care a învăluit-o. „Exact ca în visul meu”. Lumina şi-a diminuat treptat strălucirea, apoi a devenit neant, fără formă şi culoare, vidul de dincolo de univers.

*

Pierre Bartell, aşa cum a primit ordin de la domnul Javier Montosa, l-a însoţit pe José la Barcelona, împreună cu alţi trei oameni de pază. De data aceasta era hotărât să fie mult mai prudent şi să prevină orice posibil atac asupra lui José, ştiind că olandezii erau ca turbaţi.

Când José a ajuns pe faleză, Pierre a stabilit dispozitivul de pază, ţinând cont de vulnerabilitatea zonei. A plasat unul din oameni pe latura spre uscat

a Escullera de Poblenou, lângă masa lui José, iar ceilalţi doi, împreună cu el, spre mare, cel mai vulnerabil loc. Stabilindu-şi posturile chiar vis-a-vis de masa lui José, îl puteau apăra foarte bine şi în caz de atac de pe ţărm.

După primele două ore de stat pe terasă, a început să se impacienteze, dar văzând dicuţiile aprinse ale celor doi tineri, s-a ferit să intervină. „Prea mult timp într-un loc, oricine şi-ar putea face un plan de atac.” De aceea, împreună cu oamenii lui au devenit deosebit de suspicioşi, aproape de paranoia.

Au văzut toţi trei cele două bărci cu câte un conducător la bord şi şi-au dat seama de pericol atunci când s-au îndreptat spre ţărm. Fără să stea pe gânduri, şi-au scos pistoalele şi au început să tragă înainte ca atacatorii să deschidă focul. Încercând să se apropie de atacatori, care foloseau arme automate, doi din oamenii lui au căzut, răniţi de gloanţele celor din bărci. Pierre a văzut cum José încerca să o tragă la adăpost pe Flores şi cum Flores a primit glontele ce-i era destinat lui José. Amândoi erau întinşi la pământ, nemaiputând fi loviţi de gloanţe. Fostul legionar a înţeles marea tragedie care s-a produs mai devreme. A înţeles şi că trăgătorii vor trebui să fugă, ca să scape de poliţie. S-a ridicat şi a alergat de-a lungul esplanadei spre primul ponton, unde erau ancorate bărcile membrilor clubului nautic. De la mai mult de patru metri, a sărit pe ponton şi de acolo în prima barcă ce i s-a părut a fi mai rapidă. Cu o mişcare rapidă plină de nerăbdare, a pornit motorul de la butonul automat , a accelorat şi mişcând volanul cu o mână, cu arma în cealaltă mână, a condus barca spre larg, ocolind digul. În mâna dreaptă ţinea pistolul, gata să tragă în orice moment. Cei doi atacatori, aflaţi cu bărcile încă în apropierea ţărmului de unde continuau să tragă cu armele, au văzut barca venind spre ei şi au accelerat, îndepărtându-se de ţărm, unul spre stânga şi celălalt spre dreapta.

Pierre a virat scurt, încercând să-i taie calea celui mai apropiat fugar, care pornise spre nord, dar acesta a accelerat, încercând să scape spre larg. „Sper să am benzină suficientă şi să-l prind. Nu mă pot întoarce fără el”. A accelerat motorul la maxim, iar zgomotul infernal aproape l-a asurzit. Părea că motorul va exploda dintr-o clipă în alta, dar nu-i era teamă, important era

că barca lui se apropia tot mai mult de fugar. Au gonit astfel vreun sfert de oră, până când Pierre a ajuns suficient de aproape de fugar ca să poată trage cu pistolul. Dar nu a tras, ci a continuat să se apropie de acesta. Când a fost sigur de reuşită, a ţintit şi a tras în motor, care s-a oprit cu un zgomot înfundat. În două secunde barca lui Pierre a ajuns chiar lângă barca fugarului, iar când acesta a ridicat arma automată, pistolul a percutat. Arma automată i-a zburat din mână fugarului, acesta privindu-şi uimit mâna care sângera. Dintr-o săritură, Pierre a sărit în barca fugarului şi cu o lovitură l-a culcat pe fundul bărcii.

- Cine eşti? l-a întrebat el în engleză.

- Mergi...

- Eşti profesionist, ştii că vei vorbi. Este vorba doar de timp.

După câteva minute, fugarul a răspuns la toate întrebările lui Pierre, calm, împăcat cu soarta lui.

- Ştii ce te aşteaptă, nu? Întrebarea lui Pierre a răsunat ca o sentinţă.

- Da. Prefer să o fac eu. Dă-mi automatul meu şi lasă-mi un singur glonte.

Împuşcătura a răsunat sinistru în largul mării, ca final a unei vieţi pline de lucruri sinistre.

Pierre a privit după barca în care venise, dar aceasta s-a îndepărtat, purtată de curenţi. A încercat să pornească motorul bărcii fugarului, dar în zadar. Atunci, a sărit în apă şi a înnotat spre barca sa, iar după destul efort, a ajuns lângă ea şi abia a reuşit să urce la bord. A accelerat motorul şi a pornit spre cealaltă barcă, pe care a legat-o de barca lui.

„Gonzales! Trebuie să-l sun urgent!” Dar telefonul lui era plin cu apă, aşa că a trebuit să meargă din nou pe barca fugarului şi l-a căutat prin buzunare. A găsit telefonul celular al acestuia, pe care l-a pus în buzunar şi a trecut în barca lui. În timp ce se îndrepta în viteză spre port, a format numărul lui Gonzales.

- Alo! Ascult. Vocea lui Gonzales era destul de neprietenoasă. Pe lângă faptul că, probabil, ştia deja despre tragedie, numărul de telefon de la care a fost sunat îi era necunoscut.

- Emanuel, sunt Pierre. Te sun din larg. Ştii ce s-a întâmplat?

- Da, ştiu. Povesteşte-mi.

- Am fost atacaţi dinspre mare de doi indivizi, veniţi cu bărci separate. Pe unul l-am prins. Celălalt a dispărut cu barca lui.

- A vorbit?

- Da. Este cunoscut sub numele de Mark Lubsek, cetăţean olandez. În realitate este, scuze, era Peter Tarsyn, cetăţean sud african, mercenar. Celălalt este Platin Korman, sud african şi el. Au fost angajaţi de firma din Haga pentru paza unor lucrări din Africa, dar au reuşit să pună mâna pe un întreg departament al firmei şi acum lucrau pe cont propriu.

- Are un loc de refugiu?

- Da, în Marsilia şi Maroc, dar va pleca în Africa de Sud. Am adresa şi-l voi găsi. Ce ştii de José? L-am văzut în viaţă.

- Da, dar Flores Martinez a fost lovită mortal. A sărit să-l protejeze pe José, iar el este terminat psihic.

- Îmi pare rău, Emanuel. Am făcut tot ce am putut.

- Ştiu asta. Vei sta cu José, la domiciliul bunicilor lui. Cheamă câţiva oameni în ajutor.

- Aşa voi face. Ce ştii de oamenii mei?

- Sunt răniţi destul de serios, dar vor supravieţui. Să ai grijă de ei.

- Voi avea, Emanuel. Au primit gloanţele alergând spre atacatori.

După ce a terminat convorbirea cu Emanuel Gonzales, Pierre a format numărul de la urgenţe, s-a prezentat şi a spus că vrea să vorbească, la sosirea în port, cu domnul comisar Luis Ortiz. Avea informaţii importante pentru el. Abia după această convorbire telefonică a început să se relaxeze. Tensiunea nervoasă, adrenalina acumulată pe parcursul evenimentelor au început să-şi spună cuvântul. A simţit o oboseală cumplită în tot corpul, ca şi cum ar fi făcut un efort fizic uriaş. Ştia că elimina, odată cu adrenalina şi energia fizică ce i-a ţinut corpul în priză. S-a aşezat pe scaunul pilotului, a încetinit viteza bărcii şi a privit în urmă, la cealaltă barcă, cea remorcată. „Unul din atacatori a fost scos din joc. Mai sunt doi. Vor fi neutralizaţi cât de curând.”

În jurul lui, viaţa mergea înainte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe marea liniştită pluteau zeci şi zeci de bărci, yachturi şi mari vase de pasageri. O zi frumoasă de plimbare pentru cei aflaţi în vacanţă pe mare. S-a apropiat de ţărm, dar nu a ocolit digul, ci a acostat exact în locul de unde au deschis focul atacatorii. O mulţime de oameni erau adunaţi pe faleză, comentând evenimentele la care unii din ei au asistat. Pe stradă, Carrer de

Poblenou se vedeau vreo şapte, opt maşini ale poliţiei, cu luminile de avertizare pornite, iar jos, chiar pe ţărm, vreo cinci poliţişti cercetau terenul.

Pierre a lăsat barca să se apropie de ţărm fără motor, din inerţie şi a sărit pe uscat. Simţea din plin oboseala, dar încerca să-şi mobilizeze resursele de energie ce i-au mai rămas. Trebuia să fie foarte atent la ceea ce-i va relata comisarului, pentru a-l convinge de buna lui intenţie.

- Domnule comisar Ortiz, i-a spus el poliţistului care s-a apropiat de el. Sunt Pierre Bartell, dar mă cunoaşteţi din ancheta pe care aţi făcut-o la Sagrada Família.

- Da, domnule Bartell. Este al doilea eveniment sângeros în care sunteţi implicat.

- Doar parţial şi de partea oamenilor buni. Îmi apăr obiectivul, doar ştiţi ce fac bodygarzii. Am solicitat să vă vorbesc mai întâi dumneavoastră, chiar înaintea şefilor mei.

- Ar trebui să mă bucure acest lucru, nu?

- Da, fiindcă aveţi posibilitatea să cunoaşteţi desfăşurarea reală a evenimentelor direct de la unul din participanţi.

- Vă ascult.

- Ştiţi foarte bine că primul atacator, Morris Gradner nu a fost prins. Asta ne-a făcut să continuăm măsurile de pază a domnului Montosa, atât la Paris, cât şi pe timpul deplasărilor la filialele noastre din Europa. Astăzi, de dimineaţă, a venit împreună cu domnişoara Flores Martinez la Portul Olimpic. La orele prînzului, mai exact la ora 12,35, două bărci rapide s-au

apropiat de ţărm şi au deschis focul asupra ţintei, domnul Montosa şi asupra noastră, a bodygarzilor. Doi din oamenii mei au fost răniţi, iar domnişoara Martinez a fost ucisă. Eu am luat prima barcă pe care am găsit-o şi am plecat în urmărirea lor. Din păcate, fiind singur, am putut urmări doar una din bărci.

- Câţi atacatori au fost? l-a întrerupt comisarul.

- Doi, câte unul în fiecare barcă. Tocmai de aceea au venit cu două bărci, pentru a-i dispersa pe urmăritori şi a scăpa beneficiind de viteza bărcilor lor.

- Cum l-aţi prins pe atacator?

- Nu am reuşit să-l prind. M-am apropiat de barca lui şi am tras asupra motorului, deteriorându-l. A preferat să se sinucidă, decât să fie capturat.

- Oare?

- Veţi experiza barca şi corpul atacatorului. S-a sinucis cu propria armă.

- Cum de aveţi hainele ude? Aţi făcut şi o baie în mare?

- Am căzut în apă când remorcam bărcile. Probabil stresul luptei.

- Se poate. Aveţi ceva date despre atacatori? Cine sunt ei?

- Dacă l-aş fi prins, poate aflam cine sunt atacatorii. Îmi pare rău, nu ştiu. Am luat barca de urmărire fără ştiinţa proprietarului, dar vom plăti despăgubiri şi-i voi cere scuze. De aceea aş prefera să nu depună plângere.

- Îi voi spune.

- Domnule comisar, aveţi idee unde ar putea fi Morris Gradner în acest moment? Este cumva în Spania?

- Nu, domnule Bartell. Am vrut să vă întreb acelaşi lucru. Ştiu despre el doar ce m-a informat domnul Gonzales. Cred că nici dumneavoastră nu ştiţi mai multe lucruri decât domnul Gonzales?

- Ştiu exact cât ştiţi dumneavoastră. Spuneţi-mi, unde au fost duşi răniţii?

- La spitalul San Francis. Plecaţi din Barcelona zilele acestea?

- Doar dacă pleacă domnul Montosa. Îl voi însoţi la Paris.

- Bine. Vă voi căuta dacă am nevoie de date suplimentare.

După ce a terminat convorbirea cu poliţistul, Pierre şi-a căutat maşina, dar nu a mai găsit-o în parcare. „Probabil a luat-o Albert pentru a merge la spital”. Se grăbea să ajungă la José, păzit doar de unul din oamenii din garda sa. Cu primul taximetru pe care l-a văzut a plecat spre spital, spitalul unde a lucrat sărmana domnişoară Flores Martinez. Ce tragedie, ce durere trebuie să suporte José, precum şi părinţii fetei. Şi, cu cât se gândea la acest al doilea atac asupra lui José, cu atât se înfuria mai mult. „Mor oameni nevinovaţi din cauza lăcomiei unora. Am acţionat prea încet până acum, încet şi cu menajamente, trebuie să schimb metodele de lucru. Au vrut război, îl vor avea. Unul din ei este neutralizat. Le urmează ceilalţi”.

A coborât din taximetru şi s-a oprit în uşa spitalului pentru a da câteva telefoane. A sunat foşti camarazi din legiune, firme de pază pentru care a mai lucrat, mercenari în retragere şi pe toţi cei care, credea el, îl puteau

ajuta pentru găsirea lui Morris Gradner şi Grösel Kemard. Avea un plan în minte şi ţinea neaparat ca să-l aplice.

Convorbirile lui telefonice au durat aproape jumătate de oră, dar merita timpul alocat, deşi se grăbea să-l întâlnească pe José.

De la biroul de informaţii, a fost îndrumat spre secţia urgenţe chirurgicale, secţie pe care a găsit-o doar îndrumat de unul din amabilii asistenţi ai spitalului. În sala de aşteptare, alături de alte persoane care-şi aşteptau bolnavii, l-a văzut pe José, stând pe un fotoliu, aplecat, cu capul în mâini. Lângă el, atent, era ultimul din bodygarzi, cel care scăpase fără nici o rană.

- José. Tânărul nu i-a răspuns, părea plecat pe altă lume, distrus de durere. „Tocmai când m-am convins de dragostea lui Flores, când ne-am spus, pentru prima dată, gândurile despre întemeierea unei familii, iubita mi-a fost luată de lângă mine. Pentru totdeauna. Şi bodygarzii mei. Ce oameni loiali! Medicii i-au dus pe cei trei răniţi grav în secţie, spuneau ei că pentru a le evalua starea în care se aflau şi pentru intervenţii chirurgicale. De atunci, nici o veste. Despre nici unul din răniţi. Draga mea Flores! A plecat! De ce Doamne?”

- José! José! În sfârşit, acesta a ridicat capul şi Pierre abia l-a recunoscut. Erau un chip răvăşit, cu ochii pierduţi, fără să poată vorbi. Părea că nici nu ştia unde se afla.

- José, medici au spus ceva despre răniţi?

Fără să-i răspundă. José şi-a reluat capul în mâini, ca şi cum nu şi-l putea ţine ridicat.

La furia pe care Pierre a simţit-o până atunci împotriva atacatorilor, s-a adăugat şi durerea de a-l vedea pe José în acea stare de cădere psihică şi,

fără să mai gândească, a intrat pe holul secţiei urgenţe, împingând din faţa sa asistenţii şi medicii pe care i-a întâlnit.

- Unde este Flores Martinez? a urlat el. Vreau să o văd.

- Domnule, nu aveţi voie aici.

- Unde este asistenta Martinez? Vorbea şi se comporta ca un nebun, ce voia un singur lucru: să o vadă pe Martinez.

- Aici, la reanimare, a spus o voce de femeie. Aici, veniţi.

A fost singura reacţie logică a medicului, care l-a putut linişti pe acel nebun.

În cabinetul ce semăna cu un laborator ultraperformant, Pierre a văzut-o pe Flores întinsă pe masă, cu un grup de medici în jurul ei.

- În ce stare este?

Hainele lui ude, înfăţişarea de om ce nu se mai putea controla, i-a făcut pe medici să se comporte cu el aşa cum se comportau cu un bolnav psihic. Cu mult calm, binevoitori, chiar zâmbitori.

- O menţinem în viaţă cu aparatele până o pregătim pentru operaţie.

- Trăieşte? Am auzit că a murit din cauza rănii.

- Este un fel de a spune că trăieşte. Glontele este chiar lângă inimă şi a pierdut mult sânge. Nu răspunde la resuscitări.

- Chemaţi-l din sala de aşteptare pe José. Să vină chiar acum.

Ce altceva puteau face medicii în privinţa acelui om care şi-a pierdut total controlul? L-au chemat pe acel José, iar când a ajuns, i-au pus pe umeri câte un halat alb.

- José, Floeres trăieşte. Vorbeşte cu ea. Aşa procedam noi în juglă când întorceam la viaţă un muribunâd. Vorbeşte-i, cheam-o la tine, cheam-o la viaţă. De tine depinde revenirea ei.

Când José a înţeles ce i se cere să facă, s-a aplecat spre Flores, strigând-o. I-a spus tot ceea ce voia să-i spună despre dragostea lor, despre viitor şi familie. A chemat în ajutor pe San José, marele patron al familiei şi s-a rugat Domnului să-i aducă înapoi, la viaţă pe Flores. Medicii au asistat la întreaga scenă uimiţi apoi, cuprinşi de sentimentul de milă pentru cei doi tineri, au intrat fără voie în acea atmosferă de adevărată pioşenie.

Şi minunea s-a întâmplat. Flores, cea aflată în drum spre lumina divină, s-a înapoiat cu o scurtă tresărire a corpului, un spasm, iar aparatele au început să funcţioneze, arătând un puls foarte, foarte slab.

- Repede, în sala de operaţii. În câteva secunde, masa mobilă pe care era rănita a dispărut după perdea, spre sala de operaţii.

- José, Flores trăieşte! Trăieşte!

Strigătul lui Pierre l-a readus la viaţă pe José. A fost ca într-o transă şi nu-şi mai amintea ce a făcut până atunci. Privea pierdut în jurul lui aşteptând confirmarea cuvintelor pe care abia le-a înţeles.

- Poftim? Flores...?

- Da, Flores trăieşte, este în sala de operaţii.

- Mulţimesc, Doamne! Mulţumesc, San José!

- Să mergem în sala de aşteptare. Acolo te poţi odihni.

- Mergem, dar sunt odihnit. Pierre, mi-a salvat viaţa cu viaţa ei. A făcut pentru mine marele sacrificiu. Cine ar mai face aşa ceva?

- Ai dreptate, José. Dar tu ai întors-o la viaţă, ai chemat-o la tine. Nu mai trebuie să o laşi singură de acum încolo.

- Niciodată, jur! Era un jurământ care l-a cutremurat pe José.

- Să-i anunţăm părinţii. Şi pe domnul Montosa.

- Vorbeşte tu, Pierre, eu nu pot.

- Bine, îi voi anunţa eu despre intrarea în operaţie. Rămâi aici până mă întorc, merg să mă interesez de oamenii mei. Ştiu că sunt în afara pericolului, dar vreau să-i văd. Înainte de a pleca, i-a făcut un semn omului său, rămas cu José.

Vestea despre evenimentele petrecute în secţia de urgenţe s-a răspândit în tot spitalul, înainte chiar ca Flores să iasă din operaţie. Şi a devenit o legendă, legenda îndrăgostiţilor din

Barcelona, a vieţii regăsită prin sacrificiu.

Capitolul 7

Malta, Barcelona

Atacul care a avut loc în Barcelona a apărut pe toate agenţiile de ştiri, dar Emanuel Gonzales a aflat, cum era şi normal, imediat, despre incident de la unul din bodygarzii răniţi, care l-a sunat, în timp ce Pierre a plecat în urmărirea atacatorilor. După aceea, la câteva minute, a primit telefon şi de la Pierre, având imaginea destul de clară a evenimentelor.

Cu mare grijă, i-a relatat evenimentul lui Javier Montosa, încercând să-l protejeze de vreun şoc psihic.

- Eşti sigur că José nu are nici o rană? Este sănătos?

- Da, Javier, a scăpat fără nici o rană. A fost protejat de domnişoara Martinez, care s-a aruncat în faţa lui.

- Mă voi interesa imediat de starea răniţilor, inclusiv a domnişoarei. Sun acum la spital.

- Domnişoara Martinez a fost rănită mortal, din câte am fost informat chiar de la medicii sosiţi la faţa locului. José este acum la spital, cu Flores.

- Sărmanul, prin ce a fost nevoit să treacă. Ce ştii despre atacatori?

- Pierre a plecat după ei. Te sun imediat ce primesc noutăţi.

- Bine. Mă pregătesc să merg în Barcelona. Cred că vine cu mine şi Isabela.

La nici cinci minute de la convorbirea cu Javier, l-a sunat Pierre şi Emanuel i-a transmis lui Javier imediat ceea ce-i spusese acesta. Absolut tot.

După mai bine de jumătate de oră, Pierre i-a transmis lui Emanuel vestea bună că Flores are şanse să-şi revină, cu precizarea că i-a transmis ştirea şi domnului Javier, aflat deja la aeroport pentru a pleca spre Barcelona.

„Trebuie să-l găsim cu orice preţ pe Kemard, fiindcă suntem toţi în pericol atâta timp cât el este liber. El şi Gradner, primul atacator. Chiar şi vasul nostru de cercetări este în pericol, fiindcă nu ştim dacă a angajat, între timp, alţi mercenari.”

A trecut astfel întreaga zi, într-o tensiune crescândă, dat fiind faptul că nu apăreau date despre cei doi atacatori. Convorbirea pe care a avut-o cu Averida i-a mai înseninat orele serii, dar gândul la pericolul ce plana asupra familiei lui Javier nu-l lăsa să adoarmă.

Puţin după miezul nopţii, a sunat telefonul celular şi Emanuel, aflat în faţa televizorului, s-a grăbit să răspundă.

- Emanuel, sunt Gilles. Cred că am găsit ceva. Nu-i spune încă şefului cel mare, până nu suntem siguri.

- Mulţumesc, Gilles. Mulţumesc din tot sufletul fiindcă aveam nevoie de o veste bună. Ştii ce s-a întâmplat în Barcelona?

- Da, am aflat la ştirile transmise şi la televizor. Un schimb de focuri între două bande, cu trei răniţi.

- Nu, Gilles. A fost atacat José cu focuri de armă. Avem doi oameni răniţi mai uşor, dar prietena lui José a fost grav rănită.

Gilles a amuţit. După momente bune de uluire, a reuşit să vorbească.

- Dar au spus că fata a murit. Şi José?

- Fata trăieşte, dar José este distrus. Din păcate, unul din atacatori a scăpat, pe celălalt l-a ajuns Pierre. Spune-i căpitanului să ţină oamenii în alarmă permanentă. Două bărci vor veni spre voi şi vor patrula în jurul vostru, împreună cu cele ale noastre. Pentru recunoaştere vor spune numele meu.

- Când vin, mâine?

- Nu, în cel mult o oră.

Gilles a tăcut din nou, de această dată fiind plăcut impresionat de forţele ce le avea Emanuel în zonă pentru protecţia lor.

- Mulţumesc, Emanuel. Şi a închis, fără alte comentarii.

„Ce bine este să lucrezi cu astfel de oameni. Javier ştie ce colaboratori să angajeze”.

Fără să piardă timpul, l-a sunat pe Maurice şi l-a rugat să trimită două bărci rapide, cu câte doi oameni care să patruleze în jurul vasului. Nu trebuia să-i explice motivul, Maurice fiind în legătură permanentă şi cu Pierre, de la care a aflat toate amănuntele despre atac. Şi despre locrile unde s-ar fi putut ascunde Grösel şi Gradner.

- Îi voi trimite pe observatorii de la ţărm, până când îmi vin alţi oameni din Marsilia. Nu cred că vor îndrăzni să atace vasul, ştiind cât de furioşi

suntem. Dar nebuni sunt destui.

- Dacă vor apare şi poliţişti, să nu te impacientezi, eu i-am chemat. Oricum, te voi avertiza la timp.

- Foarte bine. Merg acum să organizez echipele de patrulare.

Dimineaţa, la prima oră, Emanuel Gonzales a sosit la bordul vasului de cercetări, nerăbdător să vadă la faţa locului ce au descoperit echipele de scafandri. Şi a avut ce vedea, pe ecranele video. Pe un perimetru de jumătate de milă marină, cercetătorii au găsit cinci epave ale galerelor din perioada medievală. Trebuia doar să identifice care sunt galerele creştine, plecate din insulă, lucru pe care scafandri l-au făcut cu uşurinţă la lumina zilei.

În timp ce aştepta confirmarea scafandrilor că una din epavele de pe fundul mării este cea a galerei care transporta tezaurul şi pe moştenitorul Contelui de Malta, Emanuel a ieşit pe puntea vasului. Neobişnuit cu tangajul, se ţinea cu mâna de balustradă în timp ce privea marea. Era relativ liniştită, cu valuri de jumătate de metru. De o parte şi de alta a vasului, la mai puţin de un sfert de milă, pluteau în poziţii strategice cele două bărci rapide, trimise de Maurice. Alte două bărci pluteau ceva mai departe. Spre est se vedea insula, locaţia în care au găsit galerele afla la mai bine de două leghe de Gozo, pe ruta principală de navigaţie către coastele iberice.

În larg, două vapoare mari de transport se vedeau la orizont, iar în dreptul Insulei Malta, un vas uriaş de pasageri stătea la ancoră.

- Emanuel, a auzit el vocea lui Gills. Poţi confirma găsirea epavei pe care o căutăm. Ce facem, o cercetăm noi sau aşteptăm echipa de arheologi submarini?

- Echipa noastră doar filmează totul, în detaliu, inclusiv încărcăturile fiecărei epave, fără să deranjeze ceva. Văd că sunt marcate locaţiile cu geamanduri. Cred că nu le ia mult timp.

- Avem totul deja filmat. Ar putea să mai facă nişte filmări cu încărcăturile. Într-o oră ar putea termina.

- Atunci, voi anunţa descoperirea în jumătate de oră. Până când ajung echipele aici, noi terminăm filmările.

- Bine, merg la căpitan să-i transmit ordinele.

- Rugămintea, Gilles. Voi daţi ordine la bord.

- Ştii, Emanuel, m-aş bucura tare mult de această descoperire, dar nu pot.

- Te înţeleg. Nici eu nu mă pot bucura. Mă gândesc mereu la oamenii noştri şi la domnişoara Martinez. Domnul să-i ocrotească!

În timp ce vorbea ci Gilles, şi-a adus aminte că trebuia să-l anunţe şi pe Javier. Şi-a luat telefonul celular şi a format numărul acestuia.

- Da, Emanuel, a răspuns acesta imediat, ca de obicei. Cum reuşea acest lucru, numai el ştia.

- Am găsit epava şi acum anunţ autorităţile. Cum se simte domnişoara Martinez?

- Este la recuperare. Operaţia a reuşit. Suntem la spital, împreună cu domnul şi doamna Martinez.

- José?

- Începe să-şi revină. A dormit la spital. Am reuşit să obţinem un salon mic pentru el.

- Îl voi suna şi eu.

- Va fi bucuros să te audă. M-a întrebat de ce nu eşti aici şi i-am explicat ce faci în Malta.

- După ce vine echipa de arheologi malteză şi încheiem protocolul, vin la Barcelona cu primul avion.

- Te aştept.

A continuat să privească marea şi trei bărci gonflabile, care pluteau în aşteptarea scafandrilor, coborâţi la epave. O muncă dificilă, plină de primejdii pentru oamenii mării, dar necesară pentru ceilalţi. „Averida! Nu am mai vorbit cu ea de două zile. Ce face?" A format numărul ei de telefon şi a aşteptat destul timp până să răspundă.

- Emanuel, mă bucur să te aud. Sunt foarte ocupată acum, te sun eu când pot. Bine?

- Da, aştept telefonul tău. Tonul ei era rezervat, se simţea prezenţa altor persoane în apropiere. Normal, era în timpul orelor de program.

În sfârşit, rezemat de balustradă, a format numărul de la biroul domnului Bernard Raffaldi, directorul departamentului de dezvoltare turistică. Şi, cum

era protocolul la secretariatul oricărui director, i-a răspuns una din secretare.

- Cu domnul Raffaldi, vă rog. Sunt Emanuel Gonzales.

- Îmi pare rău, domnule Gonzales, domnul Raffaldi este într-o reuniune.

- Mergeţi la el, vă rog şi spuneţii numele meu, precizând că este o urgenţă.

Tonul sever, aproape poruncitor, nepoliticos a determinat-o pe secretară să nu facă nici un comentariu.

- Bine, domnule. Aşteptaţi la telefon sau vă sunăm noi?

- Mă sunaţi dumneavoastră pe acest număr.

În câteva minute, telefonul a sunat, era chiar domnul Raffaldi, personal.

- Bună ziua. Vă ascult, domnule Gonzales.

- Domnule Raffaldi, sunt pe vas la două mile vest de Gozo. Ceea ce am bănuit, s-a confirmat. Am găsit tot ceea ce am căutat şi am plăcerea să vi le prezint, dacă veniţi aici.

- Plec în câteva minute. Mă poate aştepta cineva pe ţărm?

- Binenţeles. Aş vrea să aplicăm măsurile din protocolul nostru şi să le extindem, în cazul în care veţi prelua dumneavoastră recuperarea încărcăturii.

- În cel mult două ore, o echipă complexă de experţi va fi prezentă în acea locaţie. O am deja pregătită.

- Aţi avut încredere în spusele mele?

- Binenţeles, domnule Gonzales. De ce nu aş avea ştiind cine sunteţi? Ne vedem în curând.

„Ce a vrut să spună domnul Raffaldi? Ştie cine sunt? Nu este un secret, dar de unde are date despre mine? M-a verificat? A folosit şi serviciile de pe insulă?Asta înseamnă că suntem urmăriţi?”

Pe lângă recentele evenimente nefericite, afrmaţiile domnului Raffaldi i-au accentuat starea de indispoziţie şi, poate pentru prima dată, Emanuel şi-a dorit să se termine cât mai repede acţiunea din Malta. Să plece de pe insulă, să-şi reia activitatea normală şi să o poată vedea pe Averida atunci când voia. Nu când putea. L-a rugat pe căpitan să trimită barca mare la ţărm după domnul Raffaldi, apoi s-a aşezat în faţa monitoarelor urmărind activitatea scafandrilor. Imaginea nu era prea clară, dar a reuşit să-şi alunge indispoziţia privind mediul submarin, tăcut şi fermecător, misterios dar atrăgător şi interesant.

Acolo, în faţa monitoarelor l-a găsit domnul Bernard Raffaldi, care a venit la bord însoţit de două persoane. Gonzales s-a pregătit să iasă din cabină ca să-i întâmpine, auzindu-le vocile pe punte, dar a rămas încremenit în uşă. Domnul Raffaldi tocmai i-a prezentat pe însoţitorii săi căpitanului şi lui Gilles Pascal:

- Domnilor, vă prezint pe directorul institutului de cercetări marine, domnul Frank Harold şi experta în artă veche, doamna dr. Averida Anselmo.

Averida îl privea zâmbind pe Emanuel, amuzată de figura lui uluită. Iar el, o privea cu ochii mari, nevenindu-i să creadă că era acolo, pe vasul lui de cercetări marine. Doar trebuia să fie în Barcelona. „Prea multe într-o singură zi. Ce se va mai întâmpla până seara?”

- Dumneavoastră vă cunoaşteţi, nu-i aşa, domnule Gonzales?

- Da, domnule Raffaldi. Cel puţin, aşa credeam până acum.

- Nu fiţi supărat, a fost surpriza pe care v-am pregătit-o eu. Din simpatie pentru dumneavoastră.

- Nu sunt supărat. Doar surprins.

- Înţeleg. O surpriză neplăcută care va trece priminmd explicaţiile necesare. Ştiu că doamna Anselmo nu va întârzia să vi le dea. Acum, să trecem la problemele noastre, înainte de a veni întreaga echipă.

- Veniţi aici, la monitoare, domnule Raffaldi, l-a invitat Emanuel. Căpitanul nostru vă va da toate explicaţiile.

Domnul Raffaldi, directorul Frank Harold şi doamna Averida Anselmo au intrat în cabină, împreună cu Gilles şi căpitanul vasului. Averida s-a oprit în dreptul lui Emanuel şi, cu un zâmbet discret l-a îmbrăţişat.

- Bine te-am găsit, Emanuel. Vorbim mai târziu.

Mai târziu a însemnat aproape două ore, timp în care domnul Raffaldi şi însoţitorii săi au vizionat filmele făcute de scafandri şi au ascultat relatarea doamnei Anselmo, o adevărată expunere istorică şi de artă veche.

Odată cu sosirea echipei complexe de experţi, a fost încheiat un protocol de predare a epavelor şi încărcăturilor acestora, ceea ce constituia recunoaşterea meritelor firmei Javier Montosa în găsirea tezaurului, cu dreptul la recompense.

- Domnule Gonzales, vă invit să ne însoţiţi pe uscat, dacă nu mai aveţi treburi de rezolvat la bord.

- Mulţumesc, domnule Raffaldi, voi veni cu o altă barcă.

- Insist, domnule. Măcar atât să fac, să vă însoţesc la ţărm.

- Mulţumesc! Dacă insistaţi...

Odată ajunşi la ţărm, fiecare din însoţitorii domnului Raffaldi s-a îndreptat spre maşina lui. Averida s-a apropiat de Emanuel, l-a prins de braţ şi l-a condus la maşina ce i-a fost pusă la dispoziţie de departamentul turistic, gest care nu a putut fi refuzat, oricât de supărat ar fi fost Emanuel.

- Când ai venit în insulă? a întrebat-o Emanuel, după ce şoferul a pornit maşina.

- De dimineaţă, la insistenţele domnului Raffaldi. Ştiind că vreau să vin în insulă pentru a sta cu tine câteva zile, mi-a propus să fac parte din comisia care va examina epavele căutate, evident, după găsirea lor şi a încărcăturii. Nu puteam să-l refuz, mai ales că ştiam despre ce era vorba. Erai tu implicat în căutarea epavelor. Îţi dai seama ce poveste?

- Domnul Raffaldi este fericit având colaboratori atât de apropiaţi, a remarcat el sarcastic.

- Binenţeles. Eu sunt un colaborator privilegiat pentru el.

Emanuel a simţit cum un fulger i-a străbătut inima, şi l-a perceput ca o durere în tot corpul. Faţa i s-a schimbat şi parcă s-a prăbuşit într-o prăpastie.

Averida a realizat că a întins coarda sentimentală prea mult şi s-a grăbit să repare greşeala, explicându-i adevărul.

- Sunt privilegiată fiindcă domnul Raffaldi este naşul meu.

Emanuel a perceput sensul explicaţiei printr-o emoţie la fel de mare, ca şi cum s-ar fi aflat în într-un ascensor de mare viteză ce porneşte brusc în mişcarea spre etajele superioare. Un adevărat şoc.

Parcă pentru a-şi cere scuze, i-a luat mâna şi i-a strâns-o, gândind: „Mulţumesc, Doamne, că nu este ceea ce m-am gândit eu!”

- Te-ai gândit la lucruri rele, nu-i aşa? Domnul Raffaldi este naşul meu fiindcă familia mea îi este rudă îndepărtată. Părinţii mei, despre care nu m-ai întrebat şi nu ţi-am povestit niciodată, sunt în Malta, tatăl meu fiind consul.

- De ce nu mi-ai spus că vii în Malta? Te-aş fi aşteptat.

- Am hotărât încă de luni să vin aici, să-i spun mamei despre noi. Voiam să ştie că te iubesc şi că sunt fericită, fiindcă îi era teamă că nu-mi voi întâlni sufletul pereche. Nu te superi că spun aşa? Bine! Şi era normal să-mi împărtăşec fericirea părinţilor. Nu crezi?... Desigur şi cu naşul meu. În aceste împrejurări, eram aici când m-a sunat domnul Raffaldi şi mi-a propus să continui ceea ce ai făcut tu. Tu ai descoperit tezaurul, eu îl voi cerceta din punct de vedere al artelor.

- Suză-mă! Mă gândeam la o conspiraţie.

- O conspiraţie mică tot a fost. Şi încă este. Îmi vei cunoaşte părinţii, dacă vrei, binenţeles şi ei te vor cunoaşte pe tine. Chiar astă seară, dacă ai timp.

- Este o onoare pentru mine, cum aş putea refuza aşa ceva? Îmi vei spune unde şi când să vin.

- Voi organiza eu ceva. Sau, poate organizăm împreună?

- Cu plăcere.

- Am ajuns la biroul domnului Raffaldi. Maşina te va duce unde ai nevoie şi te voi suna atunci când termin ceea ce am aici de făcut. Nu durează mai mult de o oră.

- Este perfect, mulţumesc!

Averida i-a întins, zâmbitoare, obrazul lui Emanuel, ca un gest de împăcare, iar acesta a sărutat-o delicat.

- La hotelul Golden, i-a spus el şoferului, după ce Averida a coborât din maşină.

Abia coborât din maşină în faţa hotelului, l-a sunat pe Javier pentru a-i relata modul în care s-a desfăşurat predarea lucrărilor către autorităţile locale.

- Sper că sunt mulţumiţi de colaborarea cu noi. Mai rămânem aici două zile, vrem să ne convingem că domnişoara Flores şi cei doi oameni ai noştri se recuperează în condiţiuni bune. Nu vrem să-l lăsăm singur pe José, tocmai în această situaţie dificilă.

- Dar evoluţia lor este pozitivă, nu?

- Aşa spun medicii. Tu ce faci?

- Vin mâine dimineaţă la Barcelona. Te voi suna să văd unde vei fii. Javier?

- Da, Emanuel.

- Dacă vreodată mai vreau să am un şef, acela vei fi tot tu. Mulţumesc pentru grija faţă de oameni.

Fără să mai aştepte vreun răspuns din partea lui Javier, a închis telefonul. Era prea emoţionat să mai continue conversaţia. Javier cel dur, egoist şi agresiv avea, în inima lui, ascuns bine şi un sentiment de compasiune, de loialitate. Şi asta era de apreciat.

Înainte de a intra în hotel, a privit în jurul lui. Strada era plină de turişti, care se plimbau, admirând clădirile medievale, construite în inconfundabilul stil gotic. Şi, peste tot, pe trotuare şi la balcoane, mii de flori multicolore înfrumuseţau şi ele priveliştea. Obosit, nu de muncă, ci de emoţiile acelei zile, a intrat în hotel şi, ajuns în apartament, a făcut un îndelungat duş scoţian. Ziua încă nu s-a terminat şi urma cel mai important examen: întâlnirea cu familia Averidei.

Averida l-a sunat, aşa cum i-a promis şi apoi s-au întâlnit la restaurantul hotelului unde era cazat Emanuel. Frumoasă, distinsă, cu un zâmbet

fermecător pe faţă, Averida a intrat în holul hotelului, unde o aştepta Emanuel. Înfăţişarea ei era în contrast cu cea a lui Gonzales care, încercănat, cu faţa obosită, arăta ca şi când nu ar fi dormit de trei zile.

- Emanuel, eşti încă supărat?

- Nu draga mea. Însă, îmi dau seama că am exagerat faptul că nu mi-ai spus despre prezenţa ta în insulă şi-mi cer scuze. Probabil din cauza surprizei pe care mi-ai făcut-o mi-au venit gânduri negre. Dar şi a relaţiei tale cu domnul Raffaldi, pe care am sesizat-o târziu.

- Să mergem la masă. Nu am mâncat nimic astăzi. Tu?

- Doar micul dejun.

- Ce altceva te preocupă în privinţa mea? l-a întrebat Averida după ce s-au aşezat la masă. Ai fost gelos pe domnul Raffaldi?

- Să spunem, da, puţin. Ca orice spaniol cu sângele fierbinte. Dar m-am gândit mai mult că l-ai ţinut la curent ce activitatea mea profesională, de căutare a epavelor.

- Nu, el mi-a relatat despre tine. Îţi dai seama că am fost şi eu surprinsă, fiindcă nu ştiam că lucrezi cu el.

- Mă preocupă, în schimb alte lucruri, mult mai grave, i-a spus Emanuel după ce au comandat un meniu cu specific local.

Fiul şefului şi patronului meu a fost atacat cu focuri de armă în Barcelona.

- Am văzut la ştirile transmise astăzi. Dar ce legătură are cu tine?

- Vezi tu, pe lângă funcţia de director cu achiziţiile, mă ocup în cadrul firmei şi cu protecţia personalului şi a datelor interne. Era obligaţia mea să-l protejez.

- Şi nu ai făcut-o? Ai probleme din această cauză?

- Nu, nu am probleme cu şeful meu. Şi am luat toate măsurile posibile, dar atacatorii au fost foarte bine pregătiţi. Mă obsedează faptul că o fată nevinovată, prietena lui José, fiul patronului, a fost la un pas de a-şi pierde viaţa. Şi doi din oamenii noştri au fost răniţi. În plus, nu eram sigur de existenţa epavei, iar asta însemna timp şi bani pierduţi, aruncaţi în mare.

- Sper că totul se va rezolva cu bine în final. Ştii, m-am gândit să-i invităm pe părinţii mei la un local astă seară, a schimbat ea subiectul. Ce părere ai?

- Da, undeva la o terasă. Ce spui de Royal Star?

- Nu am fost acolo, dar dacă tu crezi că este un local bun, mergem acolo.

- Au un meniu cu specific local de excepţie. Ce preferinţe, pasiuni au părinţii tăi?

- Mama este pasionată de muzica de operă, iar padre de vinuri şi ţigări din foi.

- Frumoase pasiuni. Cînd mă voi retrage din activitate, voi pescui zilnic şi voi asculta muzică preclasică.

- Te gândeşti deja la retragere din activitate? Nu este prea devreme?

- Mult prea devreme, însă mă pregătesc psihic de pe acum.

- Unde vei pescui, în Sena?

- Nu, pe mare, la Barcelona. Îmi este dor de oraş şi de copilăria mea. Tristă dar, într-un fel, frumoasă. De când sunt părinţii tăi în Malta?

- De aproape cincisprezece ani. Nu peste mult timp, mi padre se va pensiona şi va revi în Barcelona.

- Îi invidiez. Ştii ce mi-ar place să fac în Barcelona?

Emanuel i-a povestit o mulţime de lucruri despre visele sale pentru când va fi pensionar. Era un bun povestitor, cel puţin aşa i s-a părul Averidei, încât a uitat şi de cafea. Abia când a primit telefonul de la Maurice, Emanuel şi-a dat seama cât de târziu se făcuse.

- Scuză-mă, trebuie să iau ceva de la o cunoştinţă.

- Merg şi eu să-i întâlnesc pe părinţii mei şi la ora opt suntem la Royal.

- Te conduc la taximetru. Ne vedem la local.

La ora opt fără cinci minute, Emanuel Gonzales, îmbrăcat cu un costum de culoare crem deschisă, cu o cravată asortată şi pantofi albi, era aşezat la masă, aleasă spre mare. Dacă nu ar fi rezervat masa, nu ar mai fi găsit locuri, s-a gândit el văzând mulţimea de turişti ce se plimbau pe faleză, din care unii au întrat pe terasă, căutând o masă liberă..

Punctuali, Averida şi părinţii ei au ajuns la intrarea pe terasă, iar Emanuel s-a grăbit să le iasă în întâmplinare. Mama Averidei era de înălţime medie, părul gri închis, tuns în genul Thatcher încadra faţa ovală, de o frumuseţe deosebită, aristocrată. Corpul bine întreţinut, ca şi faţa, trădau o vârstă în jur de cincizeci şi cinci de ani, iar costumul deux pieces maro deschis din bumbac uşor, elegant, arăta o persoană cu gust. Tatăl Averidei avea cam şaizeci de ani, era de înnălţime medie, cu un corp robust, faţa rotundă şi părul grizonat, bogat, tuns ceva mai lung. Cu un costum alb cenuşiu, cravată gri, arăta exact ceea ce era, un diplomat de profesie, cu înfăţişare şi prestanţă dată de vechile şcoli catolice.

Şi Averida şi-a schimbat costumul cu unul de culoarea untului, deux pieces. Semăna bine cu tatăl ei, nu numai la înfăţişare, ci şi la prestanţă.

Ceva mai puţin protocolar, l-a prezentat pe Emanuel

Gonzales, afişând un zâmbet fermecător, ca semnal că urma o

seară destinsă, într-o atmosferă degajată, de vacanţă.

- Mama, padre, vi-l prezint pe domnul Emanuel Gonzales, pe care am avut bucuria şi şansa să-l întâlnesc.

- Emanuel, dragii mei părinţi, pe care vreau să-i cunoşti şi, poate, să-i iubeşti la fel de mult ca mine.

- Doamnă, Domnule, este o onoare pentru mine să o fi întâlnit pe Averida şi prin ea să vă cunosc pe dumneavoastră.

- La fel, domnule, este o plăcere să-l cunosc pe cel care i-a reţinut atenţia fiicei noastre. Lucru remarcabil, trebuie să recunosc. Asta spune mult despre dumneavoastră, i-a răspuns domnul Anselmo.

Înclinarea uşoară a corpului şi salutul printr-un gest din cap, strângerea de mână fermă, dar nu ostentaivă, înfăţişarea şi gesturile întâlnite numai în diplomaţie sau lumea aristocratică, i-au cucerit de la început pe doamna şi domnul Anselmo. Iar Emanuel s-a străduit, într-un fel, să fie exact ceea ce şi era, un fost lucrător din diplomaţia spaniolă, educat după regulile instituţiei.

Terminând prezentarea, Averida le-a făcut semn să meargă spre masă, iar Emanuel a pornit înaintea invitaţilor, conducându-i spre masa rezervată pentru ei. Acolo, cei doi ospătari, care-i aşteptau, le-au ţinut scaunele doamnelor şi au aşteptat comanda clienţilor. Înainte de a se aşeza şi el, Gonzales i-a întins doamnei Anselmo ultimul CD cu operele lui Giuseppe Verdi, păstrat într-o cutie din lemn de tek.

- Doamnă, primiţi, vă rog, acest CD din partea Averidei şi a mea. Este ultima apariţie pe piaţă şi conţine, printre alte piese de referinţă şi opera “Vecerniile Siciliene”, care are ca subiect, după cum bine ştiţi, luptele duse de Petru de Aragon împotriva francezilor lui Carol Robert, în Sicilia anului 1282, lupte care au avut drept consecinţă trecerea Maltei sub stăpânirea Aragonului şi Cataloniei. Este înregistrarea versiunii în limba italiană, prezentată în 1973 ca premieră la Torino, cu interpretarea doamnei Maria Callas. Şi un tradafir roşu, după tradiţia nostră catalană.

- Domnule Gonzale, sunt impresionată. Opera este preferata mea şi-mi va aduce aminte de perioada cât am stat în Malta. Mulţumesc!

- Domnule Anselmo, din partea nostră o cutie cu ţigări cubaneze. Primite pe căi diplomatice, trebuie să recunosc. Şi o sticla de vin Château l'Arrossée, 1995, din podgoria St-Emilion.

- Mulţumesc, domnule Gonzales, chiar nu am acest vin în colecţie. Cât despre ţigări, îmi voi permite să deschid cutia chiar seara aceasta, să savurez aroma asta deosebită. Spuneţi-mi, domnule Gonzales, aţi lucrat în diplomaţie, parcă aşa mi-a spus Averida.

- Da, domnule. Aş vrea să-mi spuneţi simplu, Emanuel şi la fel o rog şi pe doamna. Da, am lucrat în diplomaţie şi la insistenţele domnului Javier Montosa m-am transferat la firma lui.

- Javier Montosa? Firma de arhitectură? Este un adevărat dinozaur.

- Îmi permit să vă corectez, domnule. Este un dinozaur, cum spuneţi, doar în afaceri, în rest este un om foarte amabil şi curtenitor şi ţine la personalul lui. Altfel, nu aş lucra pentru el.

- Mi padre, domnul Montosa, prin Emanuel, a descoperit cele cinci epave şi a predat totul, epavele şi încărcătura, autorităţilor. V-am povestit că pentru acest lucru am fost chemată aici de domnul Raffaldi.

- În aceste condiţii, îmi schimb părerea despre domnul Montosa. Sper să-l cunosc, cândva.

Seara a decurs aşa cum şi-a dorit Averida, iar la plecare, Emanuel era deja acceptat de părinţii ei ca un posibil logodnic al fiicei lor. Posibil, fiindcă Averida avea nişte pretenţii greu de îndeplinit de orice pretendent la mâna ei.

Capitolul 8

Barcelona

Faptul că operaţia la care a fost supusă Flores a decurs cu relativ succes, i-a adus o oarecare alinare lui José, dar nu îndeajuns încât să plece din spital. După insistenţe, a reuşit să obţină un salon pentru folosinţa sa timp de o noapte, dar nu a reuşi să doarmă. A preferat ca în ziua şi noaptea ce au urmat operaţiei să rămână în sala de aşteptare a secţiei de urgenţe, iar una din asistente venea de la terapie intensivă din oră în oră ca să-i spună care era starea lui Flores.

Părinţii lui Flores, domnul şi doamna Martinez, au ajuns la mai puţin de o oră după accident şi au rămas până seara cu José. Abia a reuşit acesta să-i determine să meargă acasă, unde puteau încerca să se odihnească, urmând ca José să-i sune la diverse intervale de rimp pentru a le comunica starea lui Flores.

A doua zi au sosit şi părinţii săi, hotărâţi să facă şi imposibilul pentru salvarea vieţii lui Flores.

- Doamnă, domnule Martinez, ne pare rău pentru accidentul produs. Îmi pare şi mai rău că trebuie să ne cunoaştem în astfel de împrejurări tragice. Vocea lui Javier exprima durerea pe care o resimţea, durere pentru cea care i-a salvat viaţa viului său şi astfel a devenit fiica sa.

Impresionată de acele cuvinte, doamna Martinez l-a îmbrăţişat pe Javier, lucru care l-a surprins pe acesta mai mult decât orice. Un gest de mulţumire cât un milion de cuvinte.

- José a fost şi este fiul nostru, prin alegerea lui de către Flores, i-a răspuns domnul Martinez. Domnul nu o va lua acum, când a trecut prin această

încercare. Şi vă mulţumim pentru compasiunea pe care ne-o arătaţi.

- Daţi-mi voie să transform compasiunea în grijă maternă, a intervenit Isabela Montosa. Mi-am dorit o fiică şi până acum nu am avut-o. Sper să mi-o lase Domnul acum, când am găsit-o.

Neavând cu ce să o ajute pe rănită, ambele familii au părăsit spitalul spre orele prânzului, urmând ca José să-i ţină la curent pe toţi despre Flores.

După amiază, a aţipit într-un fotoliu din sala de aşteptare a spitalului. Dar, în loc să se odihnească, în minte i-au revenit amintirile despre incidentul de pe faleză, împuşcăturile şi a revăzut-o pe Flores cum cădea, rănită în faţa lui. Voia să se trezească, dar nu putea, scenele tragice din vis erau mai puternice decât voinţa lui. Atunci, a strigat, l-a chemat pe Gaudi, spiritul artistului, să fie cu el în acele momente dureroase, să se roage alături de el la Domnul pentru a o salva pe Flores.

„Vino, vino în sfânta casă a Domnului, să ne rugăm împreună. Să ne rugă pentru sfânta familie a lui San José şi a Santa Mariei, a Pruncului binecuvântat, exemplu pentru familia pe care şi tu, José vrei să o întemeiezi. Vino! Mă găseşti aici!”

Abia atunci a reuşit José să se trezească din somnul de coşmar, s-a ridicat din fotoliu şi a ieşit din sala de aşteptare. Cei doi oameni de pază au porni în urma sa, pregătiţi să intervină dacă ar fi fost cazul.

- Mergem la Sagrada Família, le-a spus el când au urcat în maşină.

În biserică erau foarte multe persoane, ca în fiecare zi,dar puţine stăteau pe bănci, pentru rugăciune, ceilalţi doar admirau frumuseţile interioarelor.

S-a aşezat şi José pe bancă, a închis ochii şi a început să se roage. Atunci şi-a dat seama că în afară de Tatăl Nostru nu ştia nici o rugăciune şi a început să spună ceea ce avea pe suflet, cu vorbele lui, izvorâte din inimă. A descris-o Domnului pe Flores, aşa cum o ştia el, a spun care-i erau gândurile de viitor alături de ea şi s-a rugat pentru salvarea ei, ca să poată întemeia o familie. O familie aşa cum o cerea credinţa lui creştină, pe care Domnul să o binecuvânteze. După un timp, lângă el, pe bancă, s-a aşezat cineva, care murmura rugăciuni, stând cu palmale apropiate. Şi José a ştiut cine era cel care stătea lângă el. I-a simţi şi căldura ce emana de la vecinul lui, căldură care-l pătrundea şi pe el, cu o senzaţie plăcută, de forţă, de încredere. Pătruns de senzaţia transmisă de acel om, a rămas cu ochii închişi, rugându-se în continuare. Păreau a se ruga împreună, el şi necunoscutul, cel puţin asta era senzaţia lui. Că acea persoană se ruga pentru el şi pentru Flores. Ar fi vrut, la început, să-i mulţumească pentru asta, dar a simţit că gestul lui ar fi alterat atmosfera pioasă de meditaţie profundă. Cine se roagă pentru tine, o face din suflet, nu aşteaptă recompensă şi nici mulţumiri. . Apoi, José a simţit cum bărbatul s-a ridicat şi a plecat de lângă el, lăsându-i în inimă sentimentul de iubire şi de încredere. Fără să vrea, şi-a deschis ochii şi l-a urmărit cu privirea pe acel bărbat în vârstă, îmbrăcat cu haine vechi dar curate, înconjurat de o lumină plăcută, magică. „Mulţumesc Maestre, mare spirit al artei şi al cunoaşterii. Cred că rugăminţile tale sunt mai bine auzite decât ale mele.”

Au mai trecut două zile pline de durere, îndoieli şi mici speranţe, până când primele semne evidente de revenire la viaţă a lui Flores au reuşit să alunge disperarea lui José şi a părinţilor acesteia. Tot atunci a sosit şi Gonzales, credinciosul Gonzales, însoţit de o doamnă. Şi toţi, împreună, au reuşit să-l convingă pe José să meargă acasă, în Castelldefels, să facă un duş şi să doarmă câteva ore. Avea nevoie de odihnă şi de reculegere prin somn, care să-l aducă la starea lui normală. Şi abia a reuşit mama sa să-l convingă să părăsească spitalul.

- José, dragul meu, i-a spus doamna Isabela, dacă nu te odihneşti, atunci când se va trezi Flores, nu te va mai recunoaşte.

- Aşa rău arăt?

- Nu rău, ci consumat de drama ei şi a ta. Vrei să te îmbolnăveşti şi tu?

- Mergem, mama. Maestrul s-a rugat alături de mine şi rugăciunile nostre au fost auzite. Vom avea o familie, o familie ca sagrada famílie a lui San José.

Doamna Isabela Montosa şi-a privit fiul cu teamă, teama ca acesta să nu-şi fi pierdut minţile şi să fabuleze. O teamă persistentă, de care nu a putut scăpa prea repede.

Pierre Bartell se pregătea să părăsească spitalul San Francis, când în faţa lui a apărut comisarul Luis Ortiz. Acesta tocmai a venit să se intereseze de starea celor trei răniţi în incidentul de la Portul Olimpic.

- Domnule comisar, bună ziua. Sper că nu aveţi treabă cu noi.

- Nu, domnule Bartell, dar am început să mă împiedic de oamenii voştri. Nu sunt prea mulţi pe aici?

- Atât cât sunt necesari. Sper că nu vă fac probleme.

- Nu, domnule Bartell. Spune-mi, ai cumva noutăţi despre suspecţii noştri?

- Îi căutăm şi noi, dar nu am dat de ei.

Telefonul celular a început să sune, aşa cum se întâmplă întotdeauna când începi o conversaţie cu cineva.

- Iertaţi-mă, domnule comisar. Doar o secundă, i-a spus el, după care a ascultat ceea ce-i spunea interlocutorul, fără să comenteze.

- Spuneam, domnule, că nu am nici o veste despre suspecţi. Chiar acum am primit un telefon din Toulouse. A apărut Morris Gradner şi nu ştiu ce să fac.

- Vino puţin, să discutăm în linişte aici, în parcare. Apoi, a continuat: Morris Gradner este atentatorul de la Sagrada Família. Trebuie să anunţ poliţia franceză, care să-l reţină şi să-l extrădeze. Eşti sigur că a fost semnalat în Toulouse?

- Foarte sigur. Cât timp durează să-l extrădeze, asta în cazul în care reuşesc să-l reţină.

- Vreo lună, două. Extrădarea se face prin sentinţa tribunalului.

- Dar probele de aici pot susţine o extrădare?

- Asta decid judecătorii. Eu cred că avem probe suficiente.

- Nu l-a văzut nimeni trăgând cu arma în domnul Montosa. Ştiţi ce vă propun? Vorbesc eu cu suspectul şi îl voi lămuri să se predea.

- Cum?

- Îl voi transforma din agresor în victimă şi va fi de acord să scape dacă depune mărturie împotriva lui Grösel Kemard şi a firmei Von Göttelen, la care acesta a fost angajat.

- Are şi firma vreo implicare? Nu ştiu nimic despre asta.

- Este implicată în altceva, ce nu are tangenţă cu zona dumneavostră de competenţă.

- Legea mă obligă să acţionez împotriva oricărui infractor şi trebuie să anunţ poliţia franceză despre prezenţa lui la Toulouse.

- Domnule Ortiz, legea, cum spuneţi dumneavoastră, acordă mai multă protecţie procedurală infractorului decât victimei. Când Grösel a scos arma şi a tras în domnul Montosa, a renunţat la drepturile sale, fiindcă putea fi împuşcat în orice moment de bodygard. Nu pot permite ca el să scape nepedepsit şi să organizeze un alt treilea atac asupra tânărului José, care nu este vinovat de nici o faptă reprobabilă. Corect?

- Să spunem.

- Poliţia nu-l va găsi niciodată pe Gradner, este un fost mercenar cu experienţă şi multe legături în toată lumea. Doar noi îl putem găsi.

- Dacă-l pedepsiţi voi, veţi face o crimă.

- Nu, ar însemna să facem dreptate. Dar cine aspus că-l vom pedepsi noi? Am spus că-l vom putea găsi. Va înţelege că dacă nu-l va pedepsi el pe Grösel, Grösel îl va lichida pe el pentru a înlătura ultimul martor împotriva lui. Grösel l-a angajat pe Morris pentru a-l ucide pe domnul José Montosa şi-l va căuta din două motive: primul, şi-a ratat ţinta şi al doilea, a devenit un martor periculos. Dacă Morris află că este căutat de Grösel, va reacţiona. Asta şi vreau, dar vreau să câştige Morris. Şi va face dreptate pentru domnul Montosa.

- În acest caz, Morris scapă nepedepsit.

- Noi îl iertăm dacă-şi pedepseşte angajatorul. Şi, mai devreme sau mai târziu, va sfârşi în acelaşi fel, doar dacă nu va deveni omul poliţiei. Ştiţi cum merg lucrurile, sunt profesionişti, au şi ei onoarea lor, legile lor nescrise peste care nu pot trece. Grösel, în schimb, a trecut peste orice regulă.

- Sper că nu vei fi implicat în nici o infracţiune, domnule Bartell.

- Nu v-aţi convins că noi suntem de partea legii? Dacă mă rugaţi, voi face în aşa fel încât Morris se va preda poliţiei din Barcelona. Şi veţi încerca să colaboraţi cu el, fiindcă vă ştiu un om deosebit de inteligent.

- Domnule Bartell, când ne vom mai întâlni, fac cinste cu o cafea. Şi, când veţi mai acţiona în Barcelona, în mod legal evident, nu uitaţi să mă anunţaţi în prealabil.

- Fără îndoială, domnule Ortiz, i-a spus Pierre la despărţire.

Deşi înţelegem în mod diferit noţiunea de legal. Sau o înţelegeţi la fel de bine ca noi? Şi,mulţumesc pentru cafea!

După vreo doi paşi, comisarul l-a strigat:

- Domnule Bartell, salutări domnului Gonzales, şeful dumneavoastră. Aceste salutări voiam să i le transmit mai demult dar, cum noi doi nu ne-am văzut, nici măcar astăzi, i le veţi transmite pe cele vechi.

Pierre Bartel abia s-a stăpânit să nu izbucnească în râs.

*

Fiind grav rănită, în stare de comă, Flores a avut o activitate cerebrală intensă, cu multe vise, unele tragice, altele vesele, din propria copilărie.

Într-unul din acele vise, apărea mereu José, care-i spunea că o iubeşte şi-i povestea cum vedea el viitorul lor comun, cum vor întemeia o familie binecuvântată de San José. El abia aştepta să se întâmple aceste lucruri, după cum îi spunea şi ea nu înţelegea de ce el trebuia să aştepte, de ce nu se căsătoreau atunci, în acele zile, când îi vorbea. Alteori s-a visat în vremurile vechi medievale, trăind în Barcelona, apoi într-o mare insulă, unde avea, cu soţul ei, Antonio, patru copii. Antonio, care semăna izbitor cu José. Pe unul din copii l-a condus până la corabie, pentru a pleca la curtea regelui şi atunci l-a salvat pe Antonio de săgeata ucigaşă. După câteva săptămâni, ea şi-a revenit, s-a însănătoşit şi cei doi soţi au avut, în continuare, o viaţă bună, umbrită doar de pierderea fiului mai mic, Amilo.

Flores a visat şi perioada copilăriei când, la vârsta de patru ani, s-a ascuns în cămară şi uşa s-a închis singură, lăsând-o în întuneric, înfricoşată că nu putea să iasă. Norocul ei a fost că mama a căutat-o şi abia, abia a găsit-o, când era aproape leşinată de teamă, aducând-o la lumina soarelui.

- Flores, draga mea! Flores!

Mama o striga, dar ea nu putea să-i răspundă şi, totuşi, a găsit-o. „Da, mama, ea mă găseşte întotdeauna!”

A deschis ochii încet, cu efort, încercând să răspundă la chemarea mamei.

- Doamne, a deschis ochii. Fiica mea s-a trezit, a auzit strigătul triumfător al mamei, plin de bucurie.

„M-am trezit. Cum m-am trezit? Am dormit? Şi de ce este aşa de bucuroasă? Ce este cu mama mea?”

- José, chemaţi-l pe José! S-a auzit din nou vocea mamei.

„Ce face José în casa noastră? M-a căutat şi el? Cum a ajuns José aici?”

- Flores, draga mea, cum te simţi? Mă vezi?

Ceaţa densă din jurul ei a început să se ridice şi lumina soarelui a ajuns, în sfârşit, la ea. Mama era lângă patul ei într-o cameră mare, cu pereţi albi. O umbră care a intrat în cameră s-a aplecat spre ea şi atunci l-a recunoscut pe José. Iubitul ei José.

- Mama, José, a murmurat Flores cu voce slabă, abia auzită. Mă bucur că vă văd. Îmi este sete.

În câteva minute, salonul mic s-a umplut de medici şi asistente, colegi din spital, fericiţi că Flores s-a trezit din comă.

- José, eşti obosit? Ai muncit mult?

- Da, draga mea, am muncit mult, dar acum mă voi odihni, fericit, lângă tine.

- Ştii, am visat că vorbeai cu mine, voiai să ne căsătorim mai târziu. De ce vrei să aşteptăm? Ce să aşteptăm?

José, uimit, a privită pe doamna Martinez care şi ea, la rândul ei, îl privea uluită. Flores a auzit tot ce i-au spus ei, a înţeles totul. Şi voia să se

căsătorească imediat, fără întârziere. Nu realiza încă faptul că a fost grav rănită, că abia s-a trezit din comă.

- Draga mea, eşti încă la spital. Când vei fi externată, te vei căsători. Nu-i aşa, José?

- Da, Flores, ne căsătorim de îndată ce ieşi din spital.

- Mama, crezi că aici nu ne putem căsători? Nu sunt de acord medicii?

- Ba da. Acum, medicii îţi vor face o examinare medicală, de specialitate. Astăzi, mâine, după concluziile lor, vom vorbi despre căsătorie. Ştii ce s-a întâmplat cu tine?

- Da, au tras cu armele în José, dar nu i-am lăsat să-l ia de lângă mine. Ţi-am urmat sfatul, mama şi se pare că a fost cel bun. Am discutat şi ne-am convins că ne iubim. Iar dacă ne iubim, de ce să nu ne căsătorim?

Logica ei era fără cusur, ceea ce a pus-a în încurcătură pe doamna Martinez.

- Logic şi normal. Dar depinde şi de José, nu numai de tine.

- Nu, doamnă, depinde numai de Flores, dacă vrea. Domnul ne-a adus-o tocmai pentru a întemeia o familie, binecuvântata familie.

Spre seară, Flores a fost mutată într-un salon mai mare, cu geamurile spre soare, spre lumină, ca să uite de amintirile din vis.

De la mama şi colegele ei asistente a aflat cu lux de amănunte tot ce s-a întâmplat cu ea după ce a fost rănită, despre Pierre şi José care a intrat peste

medicii de la urgenţe, disperarea lui José şi durerea părinţilor ei.

- Înţeleg acum că cele spuse de tine au fost reale, nu am visat eu, da?

- Mi-am făcut singur curaj şi ţi-am spus doar ceea ce simt. Aşadar, eşti de acord să ne căsătorim? Nu eşti sub influenţa medicamentelor? a glumit el.

- José! Chiar dacă ar fi viciat consimţământul meu, tu îţi vei ţine cuvântul dat!

- Nici nu am susţinut altceva.

După o scurtă bătaie în uşă, aceasta s-a deschis şi a intra Emanuel Gonzales împreună cu o doamnă sobră şi elegantă.

- Domnişoara Flores, am venit să vă prezentăm omagiile nostre şi urările de însănătoşire grabnică. Şi să fim alături de dumneavoastră şi de José.

- Domnule Gonzales, vă mulţumesc. Dumneavoastră sunteţi prezent în momentele de bucurie, observ eu. La fel s-a întâmplat şi când a fost rănit José.

- Iau parte la bucuria celorlaţi. Iertaţi-mă, doamna Anselmo, a prezentat-o el pe însoţitoarea sa.

- Averida, domnişoară Flores. Înfăţişarea doamnei s-a schimbat pe neaşteptate, spre mirarea lui Flores. Faţa ei a devenit caldă, luminoasă, iar vocea plăcută întregea şarmul acesteia.

- Am auzit despre hotărârea dumneavoastră şi vă felicit. Cred că José are nevoie de un om ca dumneavoastră şi asta cât mai repede.

- Averida, mulţumesc! Am şi eu, în sfârşit o aliată. Apoi, văzând figura poe care a făcut-o doamna Martinez, a completat repede:

- Pe lângă mama, evident!

*

În următoarele două săptămâni, José şi Flores au fost de nedespărţit. După câteva zile, Flores a fost externată, iar José s-a mutat, pur şi simplu, în casa familiei Martinez, amenajată pentru a le asigura confortul.

Pentru duminica de San Juan, familia Martinez i-a invitat la prânz pe părinţii lui José, urmând ca seara să meargă împreună în Castelldefels, pentru a vedea, alături de bunici, focurile aprinse pe plajă. Nu putea lipsi de la masă sărbătorească, Emanuel Gonzales, cel care i-a protejat din umbră pe membrii familiei Montosa, venit împreună cu doamna Averida Anselmo.

În salonul mare, aranjat după vechile obiceiuri catalane, un bucătar şi doi ospătari aveau grijă ca musafirii să se bucure de preparatele culinare, aducând felurile de mâncare catalane, pregătite cu grijă să scoată în evidenţă aromele care au făcut vestită arta culinară catalană.

Şi, orice subiect ar fi fost adus în discuţie, conversaţia se întorcea tot la viitoarea căsătorie a celor doi tineri, Flores şi José. Părinţii şi-au dat acordul, fiecare atunci când a auzit despre dorinţa lor, dar chiar dacă ar fi avut ceva împotrivă, nu s-ar fi putut opune hotărârii luate de tineri, în împrejurări dramatice.

- Mama, padre, doamnă, domnule Martinez, dacă noi am considera că sărbătorim logodna mea cu Flores, am încălca grav obiceiurile locului? Ar deranja pe cineva?

Cei cărora José le-a cerut părerea s-au privit unii pe alţii, miraţi, surprinşi şi întrebători. Chiar era o întrebare la care nici unul din ei nu cunoştea răspunsul.

- Dacă nu încălcăm nici o regulă şi nici obiceiul, consimţiţi la logodna noastră?

După câteva momente de linişte, domnul Martinez şi-a dat acordul.

- Eu şi soţia mea nu avem nimic împotrivă. Dacă este o cerere, să spunem oficială în căsătorie a fiicei noastre, noi suntem onoraţi şi consimţim cu bucurie. Aşa cum am spus şi în urmă cu mai multe zile. Ce spui, draga mea, suntem de acord, nu?

- Dacă tineri vor să se logodească astăzi, nu am nimic împotrivă, i-a răspuns doamna Rosella Martinez. Sunt foarte fericită pentru acest lucru.

- Şi noi suntem onoraţi de consimţământul dumneavoastră, domnule şi doamnă Martinez. O iubim pe Flores şi-i datorăm atâtea încât a devenit deja fiica noastră.

- Dar verighetele? Le aveţi? a întrebat Javier.

- Nu încă. Ideea ne-a venit acum, dar vom merge mâine şi le vom cumpăra.

- Nu aveţi nici naşi, a remarcat domnul Martinez. Veţi găsi până la căsătorie.

- De ce să mai căutăm naşi? Nu-i avem aici? a răspuns José, arătând spre Gonzales şi doamna Anselmo. Dacă, binenţeles, acceptă acest lucru?

- Dar noi nu suntem căsătoriţi, iar naşii trebuie să fie căsătoriţi de preot, dacă îmi amintesc eu, a remarcat Gonzales. Suntem, însă, onoraţi de această cinste. Averida?

- Eu sunt fericită de această propunere. Da, este adevărat, naşii trebuie să fie căsătoriţi.

- Atunci? au întreabat deodată José, Flores şi Isabela Montosa.

- Ne căsătorim, ce altceva putem face? Să-i lăsăm pe logodnici fără naşi? Averida a spus aceste cuvinte foarte serioasă, abia reţinându-şi râsul. Dacă pentru ceilalţi surpriza a fost totală, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Emanuel Gonzales. A rămas fără cuvinte. I s-a părut că nu a auzit bine, dar când a realizat ceea ce a spus Anselma, a încercat să preia el iniţiativa. Doar era bărbat.

- Desigur, ne căsătorim. Javier, domnă Montosa, nici nu ar fi fost un moment mai bun de a vă anunţa această hotărâre a noastră.

Abia atunci au izbucnit toţi în râs, privind faţa lui Emanuel. Era atât de simpatic, încât Averida l-a pupat pe obraz.

- Am făcut ceea ce a făcut şi Flores, când a întrebat ce motive sunt de a tot amâna căsătoria. Este o fată hotărâtă. La fel sunt şi eu. Asta înseamnă că noi ne vom căsători înaintea voastră, Flores.

- Dar nici noi nu avem naşi. Emanuel a remarcat acest lucru, dar era convins că Averida va găsi o soluţie.

- Domnul şi doamna Raffaldi, a răspuns ea.

- Poftim!? Cel care şi-a exprimat uluirea era Javier Montosa. De unde-l cunoaşteţi aşa bine?

- Este naşul meu, domnule Montosa. Şi este de acord să ne fie naş.

Emanuel a ridicat neputincios din umeri.”Ce pot să mai fac eu dacă soarta îmi este hotărâtă”. Semnificaţia gestului său a fost înţeleasă de toţi şi iarăşi au izbucnit în râs. De data aceasta, a râs şi el, fericit cum nu a fost niciodată.

Ceva mai târziu, când se pregăteau să meargă la Castelldefels, Averida a deschis discuţia despre un subiect care devenise principala ei preocupare în ultimile zile.

- Flores, vreau să vorbim despre un aspect care te priveşte personal, dar şi pe părinţii tăi. Cum suntem aici numai rudele tale apropiate, îţi cer consimţământul să discutăm despre trecutul tău istoric.

- Doamne, Averida, am devenit o personalitate istorică, a replicat Flores glumind. De fapt, odată cu logodna, devenim personaje în istoria familiei, nu? Întemeietorii unei noi familii.

- Aşa este, draga mea, dar vorbesc serios. Subiectul este trecutul istoric al familiei Martinez.

Tonul, privirea şi întreaga atitudine a Averidei, redevenită cadru didactic, protocolară, nu lăsa nici o îndoială asupra seriozităţii subiectului pe care voia să-l abordeze.

- Dacă priveşte familia mea, de ce trebuie eu să consimt? Nu înţeleg. Dar nu am nimic împotrivă să vorbim. Sunt aici cei pe care-i iubesc.

- Bine, mulţumesc. Emanuel este în temă cu subiectul, fiindcă de la el a pornit întreaga poveste. În anul 1190, când insulele arhipelagului Malta erau sub stăpânirea regatului Siciliei, regele Tancred a instituit titlul de Conte de Malta, pe care l-a atribuit celui care administra insula principală, Malta, în numele său, al regelui.

- Scuzaţi-mă, a ţinut Averida să precizeze încep cu date istorice, ca să înţelegeţi mai bine ceea ce vreau să vă spun. Aşadar, a înfiinţat acest titlu pentru a-l desemna pe cel care conducea insula în numele regelui. Primul care a primit titlul şi conducerea insulei a fost un amiral al vremii, numit Margaritus de Brindisi. Au urmat mulţi alţi conducători ai insulei, până în 1429, când conducerea insulei a fost luată de regele Aragonului. De fapt, Malta a fost cucerită de regatul Aragonului şi Cataloniei prin 1282, odată cu regatul Siciliei.

În anul 1425, cînd conte de Malta era Antonio de Cardona, acesta a trimis doua galere regelui său din Aragon şi Catalonia. Una era încărcată cu un tezaur, preluat de la corsarii arabi şi avea la bord pe fiul cel mic al...

- Al meu şi al lui Antoniu, ştiu asta, a intervenit Flores pe un ton profund, care i-a uimit pe cei de la masă. Iar Antonio nu era Antonio, ci José.

- Doamne, Flores, ce spui? Doamnei Rosella Martinez nu-i venea să cereadă ceea ce a auzit. Cum poţi spune un astfel de lucru?

- Este adevărul, mama. Am avut un vis premonitoriu, în care am văzut ceea ce Averida tocmai a povestit. Am văzut îmbarcarea fiului nostru pe galeră şi ştiu că a murit pe drum. Nu l-am mai văzut după aceea.

În salon s-a lăsat o tăcere penibilă, fiecare gândindu-se că Flores a deviat de la normal. Probabil că fericirea pe care a simţit-o vorbind despre căsătorie, a făcut-o să aibă momente de delir.

Ca să salveze situaţia, Averida a continuat povestirea, trecând peste momentele acelea penibile.

- Într-un fel, Flores are dreptate în privinţa fiului contelui. Galera a fost scufundată de căpitan pentru a nu fi capturată de corsari. Emanuel a găsit epava acelei galere, iar noi, specialiştii, am preluat cercetările în numele autorităţilor malteze. Am găsit scheletele membrilor echipajului, bine conservate, printre care am identificat şi pe cel al fiului lui Antonio de Cardona. Am reuşit să prelevăm mostre de ADN şi le-am comparat cu mostrele deţinute de spitalele din Spania şi Italia. Surpriza noastră a fost totală. Prin comparaţie, rezultă că Flores este o descendentă a familiei de Cardona. Nefericita întâmplare ne-a ajutat să stabilim originile familiei Martinez. Ca cercetător, aş fi curioasă să ştiu dacă descendenţa vine pe linia doamnei sau a domnului Martinez. Din nefericire, sau din fericire, ADN-ul celor din familia de Cardona nu corespunde cu cel al lui José.

Dacă până atunci toţi au ascultat atenţi povestea relatată de Averida, odată cu finalul ei s-a aşternut o linişte plină de aşteptare, aşteptarea unui răspuns de la familia Martinez. Cum acest răspuns nu venea, Averida a continuat.

- Titlul de Conte de Malta nu mai există de veacuri, dar asta nu v-ar împiedica să-l folosiţi în mod onorific. La fel, puteţi folosi numele de Cardona, ca descendenţi ai marii familii, care a contribuit direct la istoria Cataloniei. Este una din cele mai vechi familii catalane, un motiv de mândrie pentru voi. Şi pentru noi, desigur.

- Mulţumim, Averida, suntem uluiţi, impresionaţi de descoperirea ta. Eu, unul, nu voi utiliza sub nici o formă această descoperire, suntem mulţumiţi de ceea ce suntem acum, a spus domnul Alberto Martinez. Nu-i aşa, draga mea?

- Binenţeles. Dar asta nu înseamnă că Flores nu poate avea altă opţiune, l-a completat Rosella Martinez.

- Mulţumesc, mama. Rămâne să mă gândesc la acest lucru.

Sunt mândră de voi, de familia mea actuală şi de noua mea familie, le-a spus Flores, strângându-l de mână pe José.

- Să nu uitaţi, însă, un lucru. Firma Javier Montosa are dreptul la un procent din tezaurul descoperit, procent ce va fi stabilit ulterior. Bănuiesc, fără să greşesc însă, că va ajunge la José şi Flores. Ce spui, Javier?

- Familia va hotărâ atunci când va fi cazul.

- Emanuel primeşte o recompensă din partea autorităţilor. O recompensă substanţială, a ţinut Averida să precizeze. A decis să o folosească pentru dezvoltarea departamentului de artă veche, iar asta mă bucură în mod deosebit.

- Atunci, să mai căutăm epave. Ce spui, padre? José a pus întrebarea râzând, aducând buna dispoziţie după momentele de mare seriozitate. Şi aşa a continuat ziua, cu bună dispoziţie, într-o atmosferă de vis a focurilor de San Juan, după vechile obiceiuri catalane.

*

La mijlocul lunii iulie, în biserica Sagrada Família s-a desfăşurat, într-un cadru familiar şi de faţă cu peietenii, ceremonia de căsătorie a tinerilor José şi Flores Montosa, în prezenţa părinţilor, a naşilor Averida şi Emanuel Anselmo-Gonzales, a colegilor şi medicilor de la spitalul San Francis, a câtorva studenţi, precum şi a angajaţilor firmei Montosa. Slujba nu a durat mult, preoţii fiind mai preocupaţi de crearea acelei atmosfere emoţionale de neconfundat, decât de ritual. A fost o slujbă frumoasă, înălţătoare, iar la final a vorbit padre familias, domnul Javier Montosa.

- Dragi invitaţi, dragostea pe care le-am dăruit-o lui José şi Flores ne-a fost răsplătită prin respectul pe care ei ni-l acordă, prin dragostea ce ne-o poartă şi prin ceea ce sunt fiecare din ei: oameni care şi-au creat singuri un drum în viaţă, un drum frumos, plin de realizări. Ei ne arată că adevărata familie este cea întemeiată de San José şi Fecioara Maria, care ni l-au dăruit pe Isus. Întemeiată pe dragoste, respect şi, când este nevoie, pe sacrificiu. Sacrificiul pe care l-a făcut şi Flores. De aceea nu contenim să-i mulţumim. Mulţumim şi părinţilor care au educat un astfel de copil. Le dăruim şi vă dăruim tuturor celor prezenţi, dragostea noastră.

După ce Javier a terminat de vorbit, cu glasul ce părea că încă vibra în atmosfera de sărbătoare, prelungind momentele de emoţie, cu copil de vreo zece ani s-a apropiat de Flores şi i-a întins un splendid buchet de trandafiri roşii.

- Mulţumesc, dragul meu, s-a aplecat ea să-l sărute pe frunte pe copilul emoţionat.

- Doamnă, sunt din partea domnului mai în vârstă, i-a spus copilul arătându-i un domn, cu o înfăţişare venerabilă, patriarhală, îmbrăcat cu haine vechi, curate.

Acesta, rămas în mulţimea de oameni care au asistat la ceremonie, prieteni şi turişti, îi privea cu ochii strălucitori, ce aruncau parcă raze de lumină,

pline de bucurie. O uşoară, abia perceptibilă mişcare a capului, ca o binecuvântare, apoi, brusc, venerabilul domn a dispărut.

- Ce a fost asta, l-a întrebat Flores, nedumerită, pe José. Cine a fost domnul? Mi se pare cunoscut.

- Un Maestru al Frumosului! Un spirit trimis, cred, de Clientul său, să fie cu noi în aceste momente fericite!

În biserică s-a auzit o muzică divină, ca o binecuvântare a noii familii catalane şi lumini jucăuşe parcă dansau pe pereţi şi în turnuri, ca într-un dans al fericirii.

Epilog

Barcelona, după un an

Aglomeraţia de pe aeroportul Barcelona, la mijloc de iulie, era ceva normal, anormal ar fi fost să circuli lejer pe holurile mari ale aerogării. Era mijlocul sezonului estival, când invazia de turişti atingea apogeul. Mulţi din locuitori îşi luau vacanţa pentru a pleca prin alte locuri, mai puţin aglomerate, încercând să evite acea invazie obositoare.

Domnul şi doamna Montosa au coborât din avionul de Paris, mergând încet, împreună cu întreg grupul de călători, ce înainta cu viteza melcului. Norocul lor era că aveau doar bagajele de mână şi nu mai trebuiau să aştepte descărcarea avionului.

La ieşirea în sala mare de aşteptare, erau José şi Flores, împreună cu Emanuel şi Averida, veniţi în întâmpinarea celor doi călători. Era ziua ce mare, ziua întoarcerii la origini, cum o denumea José.

- Mama, padre, bine aţi venit, le-a spus Flores. Suntem foarte fericiţi şi vă primim cu braţele deschise.

- Şi cu flori (Flores), mama, a intervenit José întinzându-i un splendid buchet de roze.

- Bine aţi revenit, le-a spus Averida, îmbrăţişându-i, după ce Flores a făcut acest gest plin de dragoste.

- Javier, noul sediu te aşteaptă, a ţinut Emanuel Gonzales să precizeze.

- Mulţumim, dragii noştri. Doamna Isabela Montosa era de-a dreptul impresionată a de acele dovezi de dragoste. Aşa cum am promis, iată-ne înapoi, pe pământul spaniol, în draga noastră Catalonia. Pentru totdeauna.

Cu un an în urmă, după căsătoria lui José cu Flores şi a lui Emanuel cu Averida, cele două cupluri au făcut tot posibilul să le arate lui Isabela şi Javier farmecul Barcelonei, pe care cei doi l-au ascuns în adâncul sufletului, de teamă că Barcelona îi va chema înapoi.

Javier obişnuia să le spună copiilor că acolo unde este familia, este şi căminul, lucru de care el personal era convins. José, după căsătorie, a rămas în oraş, doar acolo era falia lui, după principiul lui Javier. Astfel, a lucrat mai mult la filiala din Barcelona, terminând cele două mari proiecte: complexul turistic din Malta şi portul de agrement din Barcelona. Lucrările şi dorinţa de a fi împreună cu cei doi tineri, i-au făcut pe Javier şi Isabela să vină destul de des în Barcelona, ocupând chiar un apoartament din casa părinţilor lui, în Castelldefels. La fel a procedat şi Emanuel, care era mai tot timpul în Barcelona, atunci când nu venea Averida la Paris.

Una din cele mai bune idei le-a avut doamna Isabela, care le-a propus, în naivitatea ei de om de afaceri, ca lucrările de construcţie la obiectivele proiectate de firma Montosa, să fie efectuate de firma Martinez, operaţiune acceptată imediat de Javier. Au devenit astfel un consorţiu imbatabil. Şi, ca semn de mulţumire pentru ajutorul primit, firma de construcţii Martinez a ridicat o casă pentru José şi Flores, după proiectul acestuia, precum şi un nou sediu general pentru biroul de arhitectură Javier Montosa.

Inaugurarea noului sediu şi mutarea cartierului general al societăţii din Paris în Barcelona era acel eveniment important, întoarcerea la origini, cum spunea José. Şi evenimentul trebuia marcat aşa cum se cuvine.

- Draga mea Flores, ţie şi dragostei tale sincere îţi datorăm întoarcerea noastră în locul natal. Prin asta ai făcut mulţi oameni fericiţi. Acelaşi lucru

putem spune şi despre Averida, care ne-a arătat unde ne este locul.

- Mama, dragostea face minuni, te mută dintr-un loc în altul şi chiar te readuce la viaţă.

- Da, dar numai dacă cei implicaţi sunt capabili de iubire. Iar voi, sunteţi.

Un domn venerabil, ce semăna perfect cu cel care a fost în biserică atunci, la ceremonia religioasă a căsătoriei, privea la acest grup fericit. Privea şi zâmbea, mulţumit că Barcelona este acelaşi oraş al dragostei ca cel din timpul vieţii sale terestre. Doar că el, Maestrul, fusese îndrăgostit de operele lui, de artă, de frumosul neviu, căruia voia să-i dea viaţă din sufletul lui! Şi a uitat ce însemna dragostea şi familia. Dar era mulţumit şi cu atât, ştiind că moştenirea lui, arta şi stilul lui inconfundabil vor fi continuate. De spanioli ca tânărul José, purtătorul valorilor sfintei familii, a artei, tradiţiilor şi obiceiurilor lor, iberice.

Despre autor

Michaël Riche-Villmont, un scriitor al misterelor şi, în acelaşi timp, un scriitor romantic al spiritului nobiliar şi cavaleresc!

Autor de literatură hispano-franceză, a scris şi publicat lucrări, romane şi articole istorice, în limbile spaniolă şi franceză, având ca subiect cavalerismul medieval francez şi iberic şi ordinele cavalereşti. El este şi autor de romane poliţiste, de dragoste şi acţiune, bine cunoscute datorită stilului inconfundabil de a crea o succesiune logică şi coerentă între evenimentele şi acţiunile petrecute în evul mediu şi urmările lor din zilele noastre. În cărţile lui, personajele medievale interacţionează, prin mijloace misterioase, uneori magice, cu eroi de astăzi, generând întâmplări deosebite, iar aventurile cavalereşti determină, peste timp, desfăşurarea unor acţiuni poliţiste, în zilele noastre. Recurgând la ficţiune, el descrie evenimente şi personaje reale din perioada medievală, utilizează expresii verbale adecvate epocii, ceea ce face ca cititorul să trăiască atmosfera vremurilor de mult apuse. Iar misterul şi neprevăzutul fac aproape normală călătoria imaginară din lumea secolelor trecute, în lumea noastră, cu bunele şi relele ei. Totodată, logica şi naturaleţea acţiunilor eroilor cărţilor sale îl fac pe cititor să pătrundă firesc în lumea spiritelor, să le înţeleagă prezenţa în lumea materială ca pe un fapt firesc. Deşi spiritele misterioase, fantomele care se materializează, induc teamă, în cărţile autorului spiritele sunt benefice, luptă cu răul pentru salvarea celor în primejdie.

Şi, folosind ca pretext prezentarea unor aspecte de viaţă din zilele noastre, ale urmaşilor vechilor cavaleri, autorul pune în oglindă valorile spirituale şi modul de viaţă tradiţionale, cu cele de astăzi, lăsând cititorul să le aprecieze, să le accepte sau să le respingă.

Păstrând caracterul de romane poliţiste şi cavalereşti, autorul descrie adevărate poveşti de dragoste, cu eroi cavaleri şi castelene, cu urmaşii lor,

poveşti misterioase în care, din nou, apar magia şi paranormalul.

Multe din întâmplările descrise în cărţi, multe din personajele istorce, au o bază reală, ceea ce face romanele şi mai atractive. Astfel, autorul Michaël Riche-Villmont pune în evidenţă istoria bogată, eroică, a ţinuturi iberice şi france, a locuitorilor acestora, a familiilor nobiliare care au participat la scrierea istoriei.

Şi nu în ultimul rând, mulţi din eroii cărţilor lui Michaël (Miguel) Riche-Villmont sunt animăluţe, simpatice, iubitoare, care luminează şi însufleţesc atmosfera domestică a prietenilor lor, oamenii.

Interesante, atractive, chiar documentare, romanele autorului te cuceresc de la primele pagini, iar surprizele şi neprevăzutul te ţin în tensiune, purtându-te de la sentimente şi trăiri dramatice, la mari satisfacţii, alături de eroii principali. Eroi care devin parte din trăirile şi amintirile tale şi după ce ai terminat de citit, oricare din cărţile acestui autor.

Deşi romanele autorului sunt cărţi de ficţiune, prin elementele documentare, istoric atestate, ele se constituie o cronică a primei cruciade creştine, a înfiinţării ordinelor cavalereşti(Ordinul templier şi Ordinul cavalerilor de Malta), fiind cărţi de referinţă în acest domeniu.

Cărţi de viaţă, de dragoste şi acţiune, ce determină sentimente şi trăiri profunde, romanele autorului Michaël (Miguel) Riche-Villmont devin parte a vieţii sociale din locurile unde se desfăşoară acţiunea. „Fantomele din Tarragona”, de exemplu, a determinat organizarea unor trasee turistice în provincie, care se derulează pe urmele eroilor Melissa şi Lȯpez. De asemena, „Dragoste şi mister în Barcelona” se constitie ca un adevărat ghid la frumosului şi misteriosului oraş Barcelona, cu legendele lui urbane.

De aceea, cărţile lui Michaël Riche-Villmont nu trebuie să lipsească din biblioteca personală, ele devin, prin personajele lor, parte din trăirile

cititorului oriunde s-ar afla el, frumoase, misterioase, pline de neprevăzut.

Cărți publicate

*** Sceptrul Cavalerilor Ospitalieri, 2014**

Subiectul cărţii îl constituie prima cruciadă creştină şi înfiinţarea ordinului cavalerilor ospitalieri, cunoscut şi sub numele de Cavalerii de Malta. Autorul ne poartă prin timp în Ierusalimul medieval şi ne facilitează pătrunderea în tainele primului ordin cavaleresc religios, Ordinul cavalerilor ospitalieri. Cunoaştem prin intermediul cărţii şi câteva aspecte din viaţa urmaşilor vechilor cavaleri de Malta, prinşi în acţiuni poliţiste pe Coasta de Azur.

*** Medalionul Ospitalier**

Thriller, este continuare a «Sceptrului cavalerilor ospitalieri». Cartea descrie evoluţia şi acţiunile ordinului cavalerilor ospitalieri (de Malta) în cursul secolului al 12-lea. În acelaşi timp, participăm alături de urmaşii cavalerilor la noi acţiuni poliţiste în Israel şi pe Coasta de Azur.

*** Misteriosul templier Hugues, 2015**

Roman istoric, de magie. Subiectul cărţii îl constituie viaţa cavalerului Hugues de Payens până la terminarea primei cruciade, respectiv până la înfiinţarea Ordinului cavalerilor templieri, în anul 1118. De asemenea, cartea descrie împrejurările în care cavalerul a fost iniţiat în secretele ezoterismului oriental, etapă premergătoare marii iniţieri templiere. Totodată, sunt prezentate într-o formă atractivă şi interesantă aventurile cavalereşti, iubirile şi acţiunile nobilului Hugues de Payens.

*** Chemarea templului secret, 2016**

Thriller, este un roman în care magia, paranormalul, lumea spiritelor se întâlnesc pentru a ne arăta o faţă necunoscută a templierilor şi a templului lor. Viaţa şi acţiunile cavalerilor sunt prezentate şi din perspectivă spirituală, ezoterică, aşa cum au fost percepute, deseori, în epocă, dar şi în zilele noastre. Aflăm din carte o parte din marile secrete ale Templului lui Solomon, care au devenit, în timp şi secretele templierilor, secrete regăsite în lumea materială şi cea spirituală. Descrierea celor două planuri, a celor două lumi, cea fizică, materială şi cea spirituală, magică, lumi ce s-au interferat în existenţa apărătorilor templului, ne ajută imaginaţia să pătrundă şi să cunoască enigmele, secretele templierilor.Acţiuni palpitante, întâmplări misterioase, intervenţii ale spiritelor, totul într-o carte de excepţie.

*** Saint Bernard de Clairvaux şi Ordinele cavalereşti, 2015**

Lucrarea ne ajută să înţelegem marea contribuţie a Sfântului Bernard de Clairvaux la consolidarea şi dezvoltarea Ordinului cistercian, şi prin aceasta, înfluenţa avută asupra unei perioade istorice complexe, cu mari frământări teritoriale, politice, militare, religioase. Se poate spune, fără a greşi, că valorile cisterciene, preluate ca valori templiere, au devenit, în timp, o adevărată doctrină templieră cu valori spirituale universale. Astfel se explică şi preluarea valorilor şi doctrinei templiere de celelalte ordine cavalereşti menţionate în carte, şi predate lumii de azi ca o valoroasă moştenire, ca bază a templarismului modern.

*** Fantomele din Tarragona, 2015**

Thriller, este o carte de dragoste romantică, plină de mister şi paranormal şi ne arată o mică parte din istoria staţiunii turistice Salou, Costa Dorada. În ea ne este descrisă o frumoasă legendă din vechea istorie a Cataloniei, cu efecte în zilele noastre, cu eroi şi fantome, cu tradiţii şi obiceiuri din Catalonia. Este o adevărată carte a provinciei Tarragona.

* Spiritul templier, 2016

Thriller atractiv, despre răpiri şi mafia drogurilor, cu şi despre spiritele vechilor templieri şi acţiunile poliţiste ale templierilor moderni.. "Spiritul templierului" este o carte emoţionantă, de dragoste şi acţiune poliţistă. O tânără şi un tânăr, care se cunosc în spaţiul virtual, se îndrăgostesc unul de celălalt în împrejurări dramatice. Întâmplările în care sunt implicaţi aduc un posibil răspuns la întrebarea dacă există un destin pentru fiecare om, dacă este o predestinare pentru fiecare din noi. Trăiri emoţionante deosebite, suspans şi întâmplări misterioase, la care participă vechii şi noii cavaleri templieri, cu un final surprinzător. Carte de suflet, pe care ţi-o vei aminti mereu, atunci când te vei gândi la Barcelona, sau la litoralul francez, unde se desfăşoară acţiunea.

*** Miravet, misterul manuscrisului, 2016**

Un roman scurt, de ficţiune, de dragoste şi acţiune, cu şi despre templieri, despre vechii cavaleri şi legăturile lor spirituale cu cei noi, din zilele noastre. Un manuscris, un simplu pergament, schimbă destinul multor oameni şi-i conduce spre o lume aparte, plină de mistere şi magie, lumea templierilor. Deşi romanul se bazează pe unele evenimente reale din istoria ordinului templier, chiar inedite, imaginaţia şi ficţiunea l-au ajutat pe autor să prezinte evenimentele şi personajele cărţii într-o formă literară, interesantă şi atractivă. O formă modernă, cu suspans şi întâmplări neaşteptate, uimitoare, la care participă oameni şi spirite. Dar, există spirite, fantome? Se manifestă ele în lumea pământeană?